

การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน
หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

นาย อธิรัฐ สีนาร์ักษ์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา

สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2548

ISBN 974-14-3879-6

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A STUDY OF TOURISTS' CONFIDENCE ON TOURISM IN ANDAMAN COAST REGION
AFTER TSUNAMI DISASTER

Mr. Ittirat Sinarak

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Science Program in Sports Science

School of Sports Science

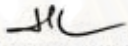
Chulalongkorn University

Academic Year 2548

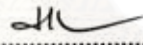
ISBN 974-14-3879-6

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้
ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ
โดย นาย อธิรัฐ สีนาร์กซ์
สาขาวิชา วิทยาศาสตร์การกีฬา
อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติ ทวีพรปฐมกุล
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ อมรศักดิ์ พิมลมโนมัย

สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์
ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีสำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจлим ชัยวัชราภรณ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เจлим ชัยวัชราภรณ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุชาติ ทวีพรปฐมกุล)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(อาจารย์ อมรศักดิ์ พิมลมโนมัย)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพย์ศิริ กาญจนวาที)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชนินทร์ชัย อินทราภรณ์)

อิทธิรัฐ สีนารักษ์ : การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ. (A STUDY OF TOURISTS CONFIDENCE ON TOURISM IN ANDAMAN COAST REGION AFTER TSUNAMI DISASTER)

อ. ที่ปรึกษา : ผศ. ดร. สุชาติ ทวีพรปฐมกุล. อ. ที่ปรึกษาร่วม นาย อมรศักดิ์ พิมลมโนมัย , 104 หน้า. ISBN 974-14-3879-6.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวใน 6 จังหวัดชายฝั่งอันดามัน จังหวัดละ 70 คน เป็นจำนวนรวมทั้งสิ้น 420 คน โดยได้ทำการศึกษาความแตกต่างระหว่างความมั่นใจของนักท่องเที่ยวกับปัจจัยด้านเพศ และการเลือกที่พัก ศึกษาความมั่นใจในด้านต่าง ๆ อันได้แก่ ด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณูปโภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมและบริการ ศึกษาความแตกต่างความมั่นใจของนักท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่า "ที" และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว หากพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญ จะนำมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ ตามวิธีของคูกี โดยกำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 20-30 ปี มีที่อยู่อาศัยในปัจจุบันอยู่ในภาคกลาง มีระดับการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญา/ปริญญาตรี มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท โดยระดับความมั่นใจอยู่ในระดับมากในทุกๆด้าน มีเพียงประเด็นเดียวคือ ระบบมาตรการในการป้องกันอาชญากรรมที่อยู่ในระดับน้อย เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างความมั่นใจของนักท่องเที่ยวกับปัจจัยด้านเพศ และการเลือกที่พักอาศัย ที่มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ.05 พบว่า ปัจจัยด้านเพศไม่มีผลต่อระดับความมั่นใจ แต่ปัจจัยการเลือกที่พักมีผลต่อระดับความมั่นใจซึ่งมีความแตกต่างกัน และผลการศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวแต่ละจังหวัด พบว่ามีความแตกต่างกัน โดย จังหวัดศรีและจังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ยความมั่นใจสูงกว่าใน จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ จังหวัดระนอง และจังหวัดพังงา โดยแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตามผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจในการเดินทางกลับมาท่องเที่ยวยังพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันหากมีการพัฒนาระบบการจัดการในด้านต่างๆให้เป็นที่เรียบร้อย สาขาวิชา.....วิทยาศาสตร์การกีฬา ลายมือชื่อนิสิต.....
ปีการศึกษา2548..... ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาร่วม.....

4778619239 : MAJOR SPORTS SCIENCE

KEY WORD: TOURISTS' CONFIDENCE /TOURISM / TOURIST/ ANDAMAN COAST REGION / TSUNAMI DISASTER

ITTIRAT SINARAK: A STUDY OF TOURISTS' CONFIDENCE ON TOURISM IN ANDAMAN COAST REGION AFTER TSUNAMI DISASTER. THESIS ADVISOR: ASST.PROF. SUCHART

TAWEPORNPRATOMKUL, THESIS COADVISOR : AMORNSAK PIMONMANOMAI, 104 pp.

ISBN 974-14-3879-6.

The purposes of this research were to compare a study of tourists' confidence on tourism in Andaman coast region after tsunami disaster. The research studied the differences on tourists' confidence regarding to sex and dwelling, the comparison of confidences on Management policy, Physical environment, Public utility system, Nature and environment, welfare system, activities and services system. They were also included. Questionnaires were sent personally by the researcher to 420 respondents from each province. The data were then analyzed in terms of means, Standard Deviation, t-test, One-way ANOVA. If the results were found significant difference at the level.05 , Tukey method was employed

It was found that :

The tourists' confidences level was good in every areas except protection of crime system. When compared tourists' confidence of all areas between sex, there was not significant difference at .05 but there was significant difference at .05 between choosing of dwelling and tourists' confidence. The results also emphasized that Trang and Sa-tun provinces were found significant difference higher at .05 level, than Puket Krabi Ranong and Phang-nga. However, respondents had confidence to return to Andaman coast region if it had been had developed.

Field of study.....Sports Science..... Student's signature.....
Academic year2005 Advisor's signature.....
Co-advisor's signature.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี เนื่องจากผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุชาติ ทวีพรปฐมกุล อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ได้ให้คำปรึกษา แนะนำ สร้างแรงกระตุ้น และแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆของการวิจัยมาโดยตลอด ขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ อมรศักดิ์ พิมลมนอมย์ ที่ได้ให้คำปรึกษา และให้ความกรุณาเป็นที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ และให้คำปรึกษา แนะนำ ตลอดจนคอยช่วยเหลือด้านข้อมูลของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ขอขอบพระคุณทุนอุดหนุนการวิจัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และขอกราบขอบพระคุณอาจารย์สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬาทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ ความเอ็นดู และคำแนะนำตลอดมา ทางผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. สมบัติ กาญจนกิจ รองศาสตราจารย์ ดร. ประพัฒน์ ลักษณพิสุทธิ์ รองศาสตราจารย์ เทพ ประสิทธิ์ กุลธวัชวิชัย อาจารย์ ดร. วันชัย บุญรอด คุณวิสาชา บรรหารมุกวาท ที่ให้ความกรุณาในการเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจสอบเครื่องมือ ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพย์สิริ กาญจนวาสิ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชนินทรชัย อินทிரากรณ์ ที่ได้ให้คำปรึกษาและข้อแนะนำที่ดียิ่ง

ผู้วิจัยขอขอบคุณเจ้าหน้าที่สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา ทุกท่าน ที่ให้ความช่วยเหลือด้านเอกสาร และอุปกรณ์ต่างๆ ขอขอบคุณพี่ๆ น้องๆทุกท่าน ทั้งพลศึกษาและวิทยาศาสตร์การกีฬา ขอขอบคุณนิสิตปริญญาโทรุ่น 1 ทุกท่านที่คอยให้ความช่วยเหลือ ขอขอบคุณน้องเพ็ญนิภา พูลสวัสดิ์ ที่คอยช่วยในหลายๆด้าน

ท้ายที่สุดขอขอบคุณครอบครัว สีนาร์กซ์ ทั้งคุณพ่อ คุณแม่ และพี่สาวทั้ง 2 ของข้าพเจ้า ที่ให้ความช่วยเหลือในทุกๆด้าน ที่เป็นกำลังสนับสนุนและเป็นกำลังใจให้กับผู้วิจัยตลอดเวลา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ปัญหาของการวิจัย.....	5
สมมุติฐานของการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	6
คำจำกัดความของการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
หลักปรัชญาและความหมายของความมั่นใจ.....	8
ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว.....	14
ทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและความหมายของการท่องเที่ยว.....	23
ระบบการบริการนักท่องเที่ยว.....	26
ทฤษฎีเกี่ยวกับภัยพิบัติและสึนามิ.....	28
ข้อมูลจังหวัดในบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน.....	33
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	39
3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	45
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	45
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	46
ขั้นตอนการสร้างและหาคูณภาพของเครื่องมือ.....	47
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	47

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	48
เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น.....	48
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ.....	74
สรุปผลการวิจัย.....	75
อภิปรายผลการวิจัย.....	77
ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานวิจัย.....	80
ข้อเสนอแนะ.....	81
รายการอ้างอิง.....	84
ภาคผนวก.....	90
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	104

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1	ค่าเฉลี่ยและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ..... 50
2	ค่าเฉลี่ยและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ..... 51
3	ค่าเฉลี่ยและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามภาคที่อาศัยอยู่..... 52
4	ค่าเฉลี่ยและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา..... 53
5	ค่าเฉลี่ยและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอาชีพ..... 54
6	ค่าเฉลี่ยและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้..... 55
7	จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยเดินทางมาท่องเที่ยว ก่อนเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ..... 56
8	จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยเดินทางมาท่องเที่ยว หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ..... 57
9	วัตถุประสงค์หลักของผู้ตอบแบบสอบถามในการเดินทางมาครั้งนี้..... 58
10	ลักษณะการเดินทางมาในครั้งนี้อย่างไรของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 58
11	ผู้ร่วมทางของผู้ตอบแบบสอบถามในการเดินทางมาท่องเที่ยวในครั้งนี้..... 59
12	ลักษณะการพักของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 59
13	บริเวณที่พักที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกพัก..... 60
14	การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกิดสึนามิก่อนการเดินทางของผู้ตอบแบบสอบถาม..... 60
15	จำนวนและร้อยละของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยว ภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หากมีการพัฒนาระบบการจัดการบริการในด้านต่างๆ..... 61
16	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มี ต่อการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ในแต่ละด้าน..... 62
17	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มี ต่อการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านนโยบายการจัดการ..... 63
18	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มี ต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านกายภาพ..... 65

ตารางที่	หน้า
19	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านสาธารณสุขปกค..... 66
20	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ..... 67
21	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว..... 68
22	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านกิจกรรมและบริการ..... 69
23	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเพศชาย และหญิงที่เป็น อิสระต่อกัน..... 70
24	การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เลือกที่พัก ในบริเวณที่แตกต่างกัน..... 71
25	ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน จำแนกตามจังหวัด..... 72
26	ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ใน 6 จังหวัด..... 73
27	ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวใน 6 จังหวัด โดยใช้วิธีการทดสอบของตุ๊กกี (Tukey)..... 73

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาการวิจัย

จากเหตุการณ์เมื่อวันที่ 26 ธันวาคม 2547 ที่ได้เกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิถล่มชายฝั่งทะเลอันดามัน หรือที่รู้จักกันว่า คลื่นยักษ์ “สึนามิ” อุบัติภัยธรรมชาติในครั้งนั้น ได้ส่งผลกระทบร้ายแรง ในแถบชายฝั่งทะเลอันดามัน เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และเอเชียใต้นับตั้งแต่ ประเทศอินโดนีเซีย ประเทศไทย ประเทศเมียนมาร์ ประเทศบังกลาเทศ ประเทศอินเดีย ประเทศศรีลังกา และ หมู่เกาะมัลดีฟส์ ไปจนถึงประเทศแถบชายฝั่งทะเลในทวีปแอฟริกา รวมจำนวนยอดผู้เสียชีวิตมากกว่า 1.5 แสนคน (กมลวรรณ เจริญสกุล, 2548) ซึ่งในประเทศไทยหลังจากที่เหตุการณ์อันไม่คาดฝันได้สงบลงนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นคือเกิดความสูญเสียในชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก ซึ่งสร้างความสะเทือนใจให้กับคนทั้งประเทศ แต่นอกจากนั้นผลกระทบที่เกิดจากความเสียหายได้ตามมาอีกมากมาย รวมไปถึงปัญหาอีกหลายๆ ด้านที่ตามมา ตัวอย่างเช่น ผลกระทบด้านการท่องเที่ยว ผลกระทบทางด้านการลงทุนและเศรษฐกิจ ผลกระทบทางด้านสาธารณสุข โภค ผลกระทบทางด้านการแพทย์และสาธารณสุข ผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ฯลฯ ถือได้ว่าเป็นโศกนาฏกรรมครั้งที่ยิ่งใหญ่ที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติ โดยศูนย์กลางของการเกิดแผ่นดินไหวได้ทะเลนั้น มีศูนย์กลางอยู่บริเวณด้านตะวันออกเฉียงเหนือของเกาะสุมาตรา ประเทศอินโดนีเซีย สำหรับประเทศไทยได้รับความสูญเสียในส่วนของ 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ จังหวัดระนอง จังหวัดตรัง และ จังหวัดสตูล ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญทางทะเลของประเทศไทย อันได้ชื่อว่า “ไข่มุกอันดามัน” ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญและที่เป็นจุดสนใจในอดีต ได้รับผลกระทบจาก “ธรณีพิบัติภัยคลื่นยักษ์สึนามิ” ทรัพยากรชายหาดและสัตว์น้ำเข้าขั้นวิกฤติ จริงๆ แล้วจุดท่องเที่ยวที่นิยมจริงๆ มีอยู่ 4 แห่ง ก็คือ เกาะสุรินทร์ สิมิแลน พีพี และก้ออาดังราวี ที่ตะรุเตา นั่นคือที่นิยมกันมานับนาน และที่สำคัญที่สุดไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการท่องเที่ยวเรื่องของทรัพยากร 4 แห่งนี้ถือว่าสำคัญที่สุดอยู่แล้ว ส่วนสถานที่ท่องเที่ยวที่ได้รับผลกระทบจาก “ธรณีพิบัติภัยคลื่นยักษ์สึนามิ” โดยแบ่งตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรม (เอกสารการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 9 สรุป สินค้าทางการท่องเที่ยว 2541-2542, 2540) ดังต่อไปนี้

พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมดำน้ำซึ่งหมายรวมถึงการดำน้ำแบบ Snorkeling และ Scuba Diving ได้แก่ หมู่เกาะพีพี – เกาะลันตา

จังหวัดกระบี่, หมู่เกาะสุรินทร์-สิมิลัน จังหวัดพังงา, อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม จังหวัดตรัง พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมล่องเรือแคนู ได้แก่ อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา - หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่, อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา จังหวัดพังงา , เกาะตะรุเตา จังหวัดสตูล , หาดราไวย์ จังหวัดภูเก็ต พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมล่องเรือ/แพ ได้แก่ อุทยานแห่งชาติอ่าวพังงา จังหวัดพังงา , เกาะตะรุเตา จังหวัดสตูล พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรม เดินป่า ได้แก่ เกาะลिंग จังหวัดตรัง , อุทยานแห่งชาติทะเลบัน จังหวัดสตูล พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมศึกษาวิถีชีวิต ได้แก่ หมู่บ้านชาวเล จังหวัดภูเก็ต พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมนวดแผนโบราณ ได้แก่ หมู่เกาะพีพี จังหวัดกระบี่, อ่าวกระรน จังหวัดภูเก็ต อ่าวกะตะ จังหวัดภูเก็ต , หาดราไวย์ จังหวัดภูเก็ต , อ่าวป่าตอง จังหวัดภูเก็ต พื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมตกปลา ได้แก่ เกาะลिंग จังหวัดตรัง , เกาะราชาใหญ่ จังหวัดภูเก็ต และพื้นที่ที่มีศักยภาพในระดับสูงและอยู่ในความสนใจของนักท่องเที่ยวในกิจกรรมแคมป์ปิ้งหรือชีวิตกลางแจ้ง ได้แก่ อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสิมิลัน จังหวัดพังงา

การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานที่นอกจากจะมีบทบาทในการส่งเสริมการท่องเที่ยวแล้ว บทบาทที่สำคัญอีกด้านคือ การพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศให้เจริญเติบโตอย่างถูกต้องและดำเนินไปในทิศทางที่เหมาะสม ได้กำหนดนโยบายหลักประการหนึ่งไว้ชัดเจนว่าจะอนุรักษ์และฟื้นฟูสมบัติวัฒนธรรม ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพื่อให้คงความเป็นเอกลักษณ์ของไทยไว้ด้วยดีที่สุด โดยรักษาสภาพแวดล้อมดั้งเดิมให้คงอยู่ เป็นการพัฒนาโดยถือว่าการท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งแวดล้อมในระบบนิเวศ (Ecotourism) ให้สามารถใช้ประโยชน์จากสิ่งแวดล้อมในระบบนิเวศโดยไม่เป็นการเปลี่ยนแปลงหรือทำลาย (กองการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 8 แหล่งเสื่อมโทรมและมีปัญหาวิกฤต, 2540)

หลังจากเกิดเหตุการณ์ “ธรณีพิบัติภัยสึนามิ” ทำให้นักท่องเที่ยวหยุดการเดินทางมาท่องเที่ยวใน 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน จำนวนนักท่องเที่ยวก็ลดลงกว่าร้อยละ 15 ของนักท่องเที่ยวเมื่อปีที่ผ่านมา เพราะเกิดความไม่มั่นใจในความปลอดภัยที่จะเดินทางไปท่องเที่ยว ทำให้ส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว รวมถึงประชาชนที่ทำงานเกี่ยวกับภาคการท่องเที่ยวทั้งทางตรงและทางอ้อมซึ่งก็ได้รับผลกระทบ อีกทั้งสมาคมโรงแรมไทยและสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว รวมไปถึงจนถึงพ่อค้า แม่ค้า ชาวประมง และ ประชาชน ที่ดำรงชีพและประกอบอาชีพบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามันได้รับผลกระทบเป็นอย่างมาก เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้จำเป็นต้องใช้เวลาช่วงหนึ่งกว่าที่จะเข้าสู่ภาวะปกติ เพราะนักท่องเที่ยวจะค่อนข้างอ่อนไหวต่อข่าวลือที่เกิดขึ้นเพราะรู้สึกไม่มั่นใจในความปลอดภัยในการท่องเที่ยว ต่อสถานที่พัก ต่อการ

คมนาคมทั้งทางบกและทางทะเล ในด้านอาหารและโภชนาการ นโยบายการจัดการและการฟื้นฟู ในด้านสาธารณสุข ในด้านระบบการสื่อสารและแจ้งเหตุเตือนภัย ทางด้านกายภาพทางสถานที่ท่องเที่ยว ทางด้านสิ่งแวดล้อมทั่วไป ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว ด้านกิจกรรมในระหว่างการท่องเที่ยว ฯลฯ

chner ชำรงนาวาสวัสดิ์ (2547) กล่าวว่า ขณะนี้ทรัพยากรทางทะเลบริเวณฝั่งอันดามันได้ถูก “สิ้นามิ” ทำลายเสียหายค่อนข้างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวปะการังที่ หมู่เกาะสุรินทร์ หมู่เกาะสิมิลัน เกาะพีพี ฯลฯ ซึ่งในหมู่เกาะสุรินทร์ นั้นแนวปะการังจะมีลักษณะเป็นแนวรับพายุ อยู่ในเขตน้ำตื้นมาก และเป็นปะการังที่บอบบาง เช่น ปะการังกิ่ง ปะการังเขากวาง ซึ่งปะการังพวกนี้จะอยู่น้ำนิ่ง คลื่นลมสงบ แต่ปรากฏการณ์ดังกล่าวแรงอัดของคลื่น และการทับถมของดินและโคลน ทำให้ปะการังเหล่านี้เกิดความเสียหาย คาดว่ามากกว่า 70 % ของทรัพยากรชายฝั่งทะเลอันดามันเสียหายเกือบทั้งหมด ต้องใช้เวลาฟื้นฟูไม่ต่ำกว่า 10 ปี หากทางภาครัฐและภาคเอกชน รวมถึงประชาชนในท้องถิ่นไม่สามารถสร้างความมั่นใจรวมทั้งสร้างแรงจูงใจให้กับนักท่องเที่ยวได้ก็จะทำให้เกิดความเดือนร้อนและส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวทั่วทั้งพื้นที่ และอาจทั่วทั้งจังหวัด เพราะสถานที่ชายฝั่งทะเลอันดามันนั้น ในแต่ละปีสามารถทำเงินให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ซึ่งหากไม่สร้างความมั่นใจให้กับนักท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวก็จะไม่ยอมเดินทางไปท่องเที่ยว และนักท่องเที่ยวที่อยู่ระหว่างตัดสินใจอาจจะยกเลิกการเดินทางรวมถึงห้องพัก โดยในจุดนี้ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และสมาคมการท่องเที่ยวต่างๆ อาจต้องหาสถานที่ท่องเที่ยวที่ชัดเจนกับสถานที่ท่องเที่ยวที่กำลังทำการบูรณะ หรือหาสถานที่ท่องเที่ยวแหล่งใหม่ให้ไปเที่ยวทดแทนได้ และหน่วยงานทางด้านอุดมศึกษาและกรมทรัพยากรธรณี ควรเร่งหาความรู้เกี่ยวกับวิธีป้องกันเมื่อเกิดแผ่นดินไหวและการเกิดสิ้นามิ ควรเร่งติดตั้งระบบเตือนภัย และศึกษาวิธีป้องกันพร้อมทั้งให้ความรู้แก่ประชาชน รวมถึงฝึกซ้อมแผนการอพยพประชาชน ในพื้นที่เสี่ยงภัยให้ครบทั่วถึงทุกพื้นที่เสี่ยงภัยในจังหวัดชายฝั่งอันดามัน เพื่อทำให้นักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ รู้สึกปลอดภัยและมั่นใจที่จะเดินทางมาท่องเที่ยว

จากสภาพดังกล่าวข้างต้นมีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนวคิดในการแก้ไขและฟื้นฟูสุชาติา กิระนันท์ (2547 อ้างถึงใน จุฬาสัมพันธ์ ฉบับที่ 4 , 2548)กล่าวว่า การแก้ไขปัญหาได้เริ่มรวบรวมระดมกลุ่มอาจารย์ นักวิชาการที่เกี่ยวข้องทุกฝ่ายมาร่วมกันในการเตรียมการ และสนับสนุนข้อมูลเชิงวิชาการให้กับหน่วยงานที่รับผิดชอบ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มย่อย ได้แก่ กลุ่มฟื้นฟูระบบกายภาพ กลุ่มฟื้นฟูระบบนิเวศ กลุ่มฟื้นฟูระบบเศรษฐกิจและสังคม และกลุ่มระบบเตือนภัย โดยมีการจัดตั้งโครงการความร่วมมือ 9 สถาบัน พันธมิตรด้านวิทยาศาสตร์ทางทะเลเพื่อประเมินผลกระทบของธรณีพิบัติภัยสิ้นามิในฝั่งทะเลอันดามันต่อระบบนิเวศใต้น้ำ กลุ่มนักวิชาการจาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยรามคำแหง มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

มงคล วิทยาเขตตรัง และสถาบันวิจัยและพัฒนาทรัพยากรทางทะเล ชายฝั่งทะเล และป่าชายเลน (สวพ) ร่วมดำเนินการและแผนปฏิบัติการเร่งด่วนในการสำรวจแหล่งปะการังและหญ้าทะเล การสำรวจแบ่งเป็น 2 ระบบใหญ่ คือ ปะการัง และหญ้าทะเล โดยการออกแบบสำรวจเพื่อให้มีมาตรฐานเดียวกัน โดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนที่หนึ่ง เป็นการสำรวจปริมาณความเสียหาย และส่วนที่สอง เป็นการสำรวจสภาพความเสียหายและสาเหตุของความเสียหาย

อานนท์ บุญยะรัตเวช (2547 อ้างถึงใน จุฬาสัมพันธ์ ฉบับที่ 4, 2548) กล่าวว่า การวางแผนการฟื้นฟูพื้นที่เสียหายจากคลื่นยักษ์สึนามิ ย่อมมีข้อเสนอใหม่ที่แตกต่างไปจากความ เป็นอยู่เดิมก่อนประสบภัยพิบัติในด้านต่างๆ ดังนี้ คือ จะต้องมีการประกาศเขตคุ้มครอง สิ่งแวดล้อมทุกจังหวัดที่ประสบภัยคลื่นยักษ์สึนามิ จากเดิมที่มีเพียงบางจังหวัดเท่านั้น มีการจัดการ อุทยานแห่งชาติ มงทรรพยากรด้านการใช้ประโยชน์ของชุมชน ผู้เกี่ยวข้อง หรือหมายถึงการจัด "โซนนิ่ง" การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ มีติดตามการเปลี่ยนแปลง และฟื้นฟู ทรัพยากรได้ น้ำ ป่าชายเลน และชายฝั่งทะเล โดยมีหลักเกณฑ์ทางวิชาการ เช่น บางพื้นที่ตาม ชายฝั่งทะเลอาจจะต้องใช้เทคโนโลยีเข้าไปช่วย หรือบางพื้นที่อาจจะให้ธรรมชาติฟื้นฟูตัวเอง มีการ คิดตั้งระบบเตือนภัย ซึ่งระบบเตือนภัยที่ใช้น่าจะมองว่าสามารถใช้กับภัยพิบัติได้หลาย ประเภท ไม่ได้เตือนแต่เฉพาะภัยจากสึนามิอย่างเดียว แต่ควรใช้ได้ทั้งภัยทางทะเล ทางลม หรือ แม้กระทั่งมลพิษที่เกิดจากน้ำมือมนุษย์ หรือเป็นระบบที่สามารถใช้ได้กับภัยพิบัติเกือบทุกชนิด นอกจากนี้ ระบบเตือนภัยยังมีองค์ประกอบ 3 ส่วนที่จำเป็นต้องพัฒนาไปพร้อมๆ กัน คือ ระบบ การตรวจวัด ระบบพยากรณ์ และระบบกระจายข่าวสาร

จากความเป็นมาข้างต้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิจัยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการ ท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยศึกษาว่าสิ่งใดที่มีผลต่อ นักท่องเที่ยวในด้านความมั่นใจ สิ่งใดที่นักท่องเที่ยวต้องการให้ทางภาครัฐ ภาคเอกชนและองค์กรที่ มีส่วนเกี่ยวข้องจัดทำนโยบายการจัดการเพิ่มเติม เพื่อประโยชน์ในการฟื้นฟูการท่องเที่ยวในพื้นที่ ส่วนที่มีปัญหา และสามารถทำให้มีนักท่องเที่ยวเพิ่มมากขึ้น หากเราสามารถพัฒนาความมั่นใจของ นักท่องเที่ยวรวมถึงสร้างแรงจูงใจตลอดจนต้องสามารถแก้ไขส่วนที่ลดทอนความมั่นใจของ นักท่องเที่ยวได้ จะเป็นประโยชน์แก่การท่องเที่ยวโดยตรง รวมทั้งชื่อเสียงที่ดีของประเทศไทยเอง อีกทั้งยังเป็นประโยชน์ต่อการท่องเที่ยวในอนาคต และประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่ จะกลับมาเฟื่องฟูได้อย่างรวดเร็วมากยิ่งขึ้น เนื่องจากตัวเลขที่ลดลงของนักท่องเที่ยวทำให้เห็นถึง ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หากไม่มีการศึกษาถึงการแก้ปัญหาให้ถูกวิธีและทำการ แก้ปัญหาอย่างรวดเร็ว ตัวเลขจำนวนนักท่องเที่ยวอาจลดลงมากกว่าที่เป็นอยู่ การศึกษาความ มั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวยังพื้นที่ 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งอันดามันนี้จะเกิด ประโยชน์แก่สังคม และเป็นประโยชน์ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน ได้แก่ ด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณูปโภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมและบริการ หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ
2. เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ จำแนกตามเพศ และจำแนกตามการเลือกบริเวณที่พักค้างแรม
3. เพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ระหว่างนักท่องเที่ยวแต่ละจังหวัดที่มาท่องเที่ยวใน 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ปัญหาในการวิจัย

1. การแก้ไขปัญหาในการสร้างความมั่นใจให้นักท่องเที่ยวในด้านต่างๆ ได้แก่ ด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณูปโภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรม บริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน เป็นไปตามแนวทางที่ถูกต้องหรือไม่
2. นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยว 6 จังหวัดชายฝั่งอันดามัน มีความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวแตกต่างกันหรือไม่

สมมติฐานการวิจัย

1. นักท่องเที่ยวเพศชายที่ท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามันมีความมั่นใจมากกว่านักท่องเที่ยวหญิง หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยสึนามิในบริเวณชายฝั่ง ทะเลอันดามัน
2. นักท่องเที่ยวที่เลือกพักในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายยังคงมีความมั่นใจในการที่จะใช้บริการมากกว่านักท่องเที่ยวที่เลือกพักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายในการเดินทางมาท่องเที่ยว หลังจากที่เกิดเหตุการณ์ธรณีพิบัติภัยสึนามิในบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน
3. ความรู้สึกด้านความมั่นใจด้านต่างๆของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งอันดามันมีความแตกต่างกัน

4. ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ระหว่างกลุ่มนักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวแต่ละจังหวัดใน 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันมีความแตกต่างกัน

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยเป็นข้อมูลที่เก็บรวบรวมจากประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน ระหว่างเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 - มีนาคม พ.ศ. 2549 และศึกษาเฉพาะด้านแบ่งเป็น ด้านต่างๆ 6 ด้านคือ ด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณูปโภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมและบริการ

คำจำกัดความของการวิจัย

ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว (Tourists' Confidence) หมายถึง ความรู้สึกของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน มีความเชื่อใจว่าจะได้รับความปลอดภัยและความพึงพอใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวในด้านต่างๆคือ ด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณูปโภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมและบริการ

ชายฝั่งทะเลอันดามัน (Andaman Coast Region) หมายถึง ชายหาดชายทะเล รวมถึงเกาะต่างๆ ในเขตพื้นที่ปกครองของจังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัดตรัง จังหวัดกระบี่ จังหวัดระนอง และ จังหวัดสตูล

ธรณีพิบัติภัยสึนามิ (Tsunami Disaster) หมายถึง ภัยที่เกิดจากคลื่นในทะเลที่เกิดจากความสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว เคลื่อนที่เข้าหาชายฝั่งด้วยความรุนแรง ที่ทำลายสภาพธรรมชาติชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว ประชาชนในพื้นที่และผู้ประกอบการ ตามบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน

นักท่องเที่ยว (Tourists) หมายถึง ประชาชนชาวไทยทั้งเพศชายและเพศหญิงที่เดินทางท่องเที่ยวยังบริเวณชายฝั่งอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

การท่องเที่ยว (Tourism) หมายถึง การเดินทางจากถิ่นที่อยู่อาศัยไปยังชายฝั่งอันดามัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลที่ได้รับจะสามารถนำไปใช้ในการปรับปรุง และ พัฒนาฟูการท่องเที่ยวของประเทศไทย รวมทั้งการประชาสัมพันธ์การท่องเที่ยวในทิศทางที่ถูกต้อง เพื่อสร้างความมั่นใจของนักท่องเที่ยว โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณูปโภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรม ของนักท่องเที่ยว ภายในประเทศ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆดังต่อไปนี้

1. หลักปรัชญาและความหมายของความมั่นใจ
2. ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและความหมายของการท่องเที่ยว
4. ระบบการให้บริการนักท่องเที่ยว
5. ทฤษฎีเกี่ยวกับภัยพิบัติและสึนามิ
6. ข้อมูลจังหวัดในบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. หลักปรัชญาและความหมายของความมั่นใจ

ความมั่นใจนั้นนับเป็นส่วนประกอบของบุคลิกภาพ ซึ่งแต่ละบุคคลย่อมมีความมั่นใจที่แตกต่างกัน และมนุษย์ทุกคนย่อมต้องการที่จะมีความมั่นใจ ในการที่จะตัดสินใจ นั้นแสดงว่าความมั่นใจเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์

บุญส่ง จำปาโพธิ์ (2547.) ได้กล่าวว่า ความมั่นใจ หมายถึง ความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในและขึ้นอยู่กับว่า เราสามารถจะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้อย่างไร คนที่มีความมั่นใจจะสามารถรับมือกับปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างชาญฉลาด ไม่ว่าปัญหานั้นจะใหญ่หรือเล็ก นอกจากนี้ ความมั่นใจ ยังเป็นความรู้สึกที่เกิดจากรู้คุณค่ากับชีวิตของตัวเอง คนที่มีความมั่นใจ มักจะมีความสุข มีความรู้สึกที่ดีให้กับตนเอง และมีความเชื่อมั่นว่าคนจะสามารถรับภาระกับปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ได้เสมอ

เอ็ดการ์ (Edgar, 1955) อ้างถึงการศึกษายของ สตอร์เตอร์,เจ็ค และ เพจ(Strother, Jack and Page) ซึ่งพบว่ากรอบর্মขัดเกลทาทางสังคมในลักษณะของการยอมรับจากครอบครัวจะเป็นสาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เด็กสามารถพัฒนาความคิดเรื่องการนับถือตนเอง เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองจะมีความสามารถในการควบคุมตนเอง มีความรับผิดชอบและกล้าแสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ นอกจากนี้ เอ็ดการ์ ยังได้ศึกษาพบว่าความเชื่อมั่นในตนเอง

อาจจะไม่ก่อให้เกิดผลดีเสมอไป จากการศึกษายุทธศาสตร์ที่ก้าวร้าว ปรากฏว่าเกิดจากบุคคล 2 ประเภท คือ

1. พวกที่มีความเชื่อมั่นในตนเองมากเกินไปจนไม่ยอมที่จะรับฟังหรือเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้แสดงความคิดเห็นของตน
2. พวกที่รู้สึกว่าการขาดความรัก ความอบอุ่น และความปลอดภัย ฉะนั้นบุคคลพวกนี้ จะใช้ความเชื่อมั่นไปในทางที่ผิด

กอร์ดอน วิลลาร์ด ออลพอร์ต (Gordon Willard Allport, 1955) นักจิตวิทยาชาวอเมริกา เป็นผู้นำความรู้ในการผสมผสานความรู้ด้านจิตวิทยากับสังคมวิทยาและมนุษยวิทยา การศึกษาด้านบุคลิกภาพของเขาในเรื่องทัศนคติและท่าทีทางสังคม มีความเชื่อว่าลักษณะประจำตัวของมนุษย์เป็นเอกลักษณ์และเป็นสิ่งที่ทำให้เราแตกต่าง

อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler, 1995) กล่าวว่า ความต้องการที่สำคัญอย่างยิ่งของมนุษย์คือความต้องการที่จะมีความมั่นใจในตนเองและมีความสามารถหรือมีปมเด่น การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ควรได้พัฒนาขึ้นมาจากบุคลิกภาพในตัวเรา

คอลลีป สก็อต และ เซ็นเตอร์ อเลน (Cultip Scott M. & Center Allen, 1964 อ้างถึงในฉันทนิช อัสวนนท์, 2540) กล่าวไว้ในบุคลิกของนักประชาสัมพันธ์ ว่า สิ่งที่สำคัญของความเชื่อมั่นในตนเอง คือ การขี้มขี้มแจ่มใส สง่าผ่าเผยสามารถทำตัวเป็นที่น่าสนใจและชื่นชอบของบุคคลทั่วไป

วิจิตร อาวะกุล(2536) สิ่งที่จะทำให้มนุษย์มีความเชื่อมั่นในตนเอง และปรับตัวเข้ากับสังคมปัจจุบันก็คือ การรู้จักตนเอง และปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมให้มากที่สุดนั่นเอง

สถิต วงศ์สวรรค์ (2540) กล่าวว่าความมั่นใจคือยอมรับว่าการที่ตนเองมีสภาพเช่นนั้น เช่นนี้ไม่ว่าจะเป็นที่นิยมชมชอบของบุคคลอื่นหรือไม่ ย่อมมีโอกาสแสวงหาความสุขความสำเร็จได้จากสิ่งที่ตนมี การสร้างความเชื่อมั่นในตนเองนั้น จึงเป็นสิ่งสำคัญที่ควรจะได้พัฒนาขึ้นมาจากบุคลิกภาพในตัวของเราเอง เราไม่สามารถที่จะเสแสร้งความเชื่อมั่นของเราได้ และยิ่งกว่านั้นการสร้างเชื่อมั่น มิใช่เพียงแต่จะหาปมเด่นมาชดเชยปมด้อยเท่านั้น แต่เราจะต้องยอมรับปมเด่นนั้นด้วย ซึ่งจะกลายเป็นรากฐานสำคัญสำหรับความเชื่อมั่นในตนเองในเรื่องอื่น ๆ ที่จะเกิดขึ้นต่อไป

วราภรณ์ ตรีกุลสถิตย์ (2545) ให้ความหมายของความมั่นใจไว้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพดีจะทำให้บุคคลนั้นเกิดความมั่นใจในการแสดงออกได้มากขึ้น กล้าที่จะพูดและทำรู้แนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับสถานการณ์ คนที่แต่งกายสะอาดเรียบร้อยเดินตัวตรงสง่างามก็ย่อมจะได้รับความสนใจและเชื่อมั่นจากคนที่พบเห็น

สรุปได้ว่าความมั่นใจ คือ บุคลิกภาพด้านหนึ่ง ที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างบุคคล ในการที่จะแสดงความคิดเห็น แสดงออกรู้จักตนเองยอมรับตนเอง และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมให้มากที่สุดนั่นเอง

สิ่งที่ส่งผลต่อความมั่นใจ

ศิริธรรม ฐานะภูมิ (2535) พัฒนาการของมนุษย์จึงเป็นกระบวนการที่ประกอบด้วยปฏิกิริยาร่วมระหว่าง ร่างกาย จิตใจ และ สังคม ที่หล่อหลอมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและแสดงออกเป็นบุคลิกภาพที่ปรับตัวได้ในที่สุด

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางจิตใจ ได้แก่

1. ปัจจัยทางชีวภาพ
2. ปัจจัยทางสังคมและสิ่งแวดล้อม
3. ปัจจัยทางครอบครัวและวิธีอบรมดูแลเด็ก

บุญส่ง จำปาโพธิ์ (2547) กล่าวว่า สิ่งที่ส่งผลต่อความมั่นใจประสบการณ์วัยเด็ก : สมัยเด็กหากเราเคยรู้สึกว่าคุณค่า และสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเองหรือได้แสดงความสามารถต่าง ๆ ได้แล้วคนรอบข้างชื่นชม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะหล่อหลอมความมั่นใจให้เพิ่มขึ้นทีละน้อย

1. กำลังใจ แม้ว่าเราจะไม่มีความสามารถอะไรที่โดดเด่นนัก หรือผลงานออกมาอาจจะไม่ดีเท่าใดนักหากแต่มีคนแสดงความชื่นชมกับผลงานของเรา จะช่วยสร้างความมั่นใจได้เช่นกัน

2. ความรัก การได้มีโอกาสที่จะรักหรือการได้รับความรัก เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะเพิ่มความมั่นใจกับตนเองผู้ที่พร้อมด้วยความรัก ความอบอุ่น จะสามารถผ่านปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตได้

3. ความกลัว เป็นสาเหตุใหญ่แห่งความไม่มั่นใจคนส่วนใหญ่มักจะขาดความมั่นใจหากเราอยู่ในสถานการณ์ที่เราไม่คุ้นเคย ความกลัวทำให้เราไม่กล้าที่จะทำในสิ่งที่ควรทำ วิธีที่ดีที่สุดที่จะเริ่มสร้างความมั่นใจให้กับตนเอง ก็คือ การขจัดความกลัว กล้าตัดสินใจ ลองลงมือทำอะไรบางอย่างที่ไม่เคยทำ และทำให้สำเร็จ หากล้มเหลว ยังดีกว่าไม่กล้าทำความพยายามที่เราจะทำไป จะทำให้เรามีโอกาสฝึกฝนที่จะลองวิธีใหม่ ๆ ต่างไปจากวิธีเดิม

ศิริเพิ่ม เชาวศิริปี(2543) กล่าวว่า ความกลัว (Fear) หมายถึง มีสิ่งเร้าจริงที่อาจทำให้เกิดอันตรายต่อร่างกายได้ ซึ่งสิ่งเร้าจะมีในสิ่งแวดล้อมภายนอก และความกลัวชนิดนี้ถือเป็นปกติที่คนทุกคนอาจจะมีได้

ศิริเพิ่ม เชาวศิริปี(2543) กล่าวว่าความตกใจกลัว (Fright) หมายถึง ภาวะที่บุคคลนั้นเผชิญกับสิ่งที่เป็นอันตรายโดยไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ทำให้เกิดความตกใจกลัว ซึ่งภาวะนี้ถือเป็นปกติที่ทุกคนอาจจะมี ความตกใจกลัวนี้มักเน้นถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝัน และเป็นผลทำให้ตกใจกลัว

นิภา นิชายน(2520) กล่าวว่า ความเครียด (Stress) หมายถึงสิ่งเร้าที่มากระทบบุคคลทำให้เกิดภาวะการปรับตัวเพื่อจัดการกับสิ่งเร้า นั้น ซึ่งสิ่งเร้าที่เป็นความเครียดนั้นจะมีระดับความรุนแรงแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ถ้ามีอยู่ในระดับเล็กน้อยก็จะเป็นแรงจูงใจ แต่ถ้าสิ่งเร้านั้น

รุนแรงมาก ทำให้บุคคลมีความเครียดรุนแรงมาก ทำให้บุคคลมีความเครียดมากกลับทำให้การแก้ปัญหาต่างๆเป็นไปได้ยาก เนื่องจากความเครียดจะไปกระตุ้นเร้าให้ระบบประสาทต่างๆภายในร่างกายต่างๆเปลี่ยนแปลง เกิดอาการต่างๆเช่นนอนไม่หลับ ตื่นเต้นกระวนกระวายไม่สามารถทำการใด ๆ ได้ ซึ่งสิ่งเร้าชนิดเดียวกัน อาจเป็นความเครียดเพียงเล็กน้อย ก่อให้เกิดแรงจูงใจในบุคคลหนึ่ง แต่ในงานชิ้นเดียวกันนั้น อาจทำให้เกิดความรู้สึกเครียดมากในบุคคลหนึ่งได้

สิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับภาวะเครียด

- ก. ความคับข้องใจ (Frustration)
- ข. ความหวั่นกลัวอันตราย (Threat)
- ค. ความรู้สึกขัดแย้งในใจ (Conflict)
- ง. ความวิตกกังวล (Anxiety)

สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่เกี่ยวข้องกับความเครียดทางจิต และมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อกระบวนการปรับตัวความคับข้องใจ และความกลัวอันตรายที่เกิดขึ้นเบื้องหน้าทั้งสองสิ่งเกิดขึ้นพร้อมกันและขัดแย้งกันเองตลอดจนความวิตกกังวลก็อาจเป็นเหตุเกิดความเครียด

ความคับข้องใจ (Frustration)

ความคับข้องใจเป็นตัวประกอบสำคัญสำคัญอันหนึ่งที่รู้สึกเครียด ความคับข้องใจนี้มีความหมายหลายแง่เช่นกันกับคำว่าเครียด คือ ความรู้สึกที่อึดอัดและคับข้องใจ จนทำให้เกิดความเครียด

ความหวั่นกลัวอันตราย (Threat) หมายถึงการรับรู้ที่บุคคลนั้นมีต่อสิ่งที่มาเร้าว่าจะเป็นการอันตรายต่อ ร่างกายหรือจิตใจของเขาหรือไม่ ซึ่งการแปลความหมายของสิ่งเร้าว่าจะมาคุกคามต่อร่างกายหรือจิตใจของเขาหรือไม่ขึ้นอยู่กับลักษณะสามประการด้วยกัน ได้แก่ บุคลิกภาพของบุคคลนั้น ประสบการณ์ และอารมณ์ของเขาในขณะนั้นด้วย ดังนั้นการรับรู้ของแต่ละบุคคลต่อสิ่งเร้าเดียวกันอาจจะไม่เหมือนกันขึ้นอยู่กับลักษณะสามประการดังกล่าวแล้ว

ความรู้สึกขัดแย้งในใจ (Conflict) ความขัดแย้งในใจเกิดขึ้นเมื่อการกระทำสองอย่างมีพฤติกรรมและจุดมุ่งหมายที่ไม่สอดคล้องกันและเกิดขัดแย้งกันเอง การกระทำอย่างหนึ่งจะกระทบกระเทือนอีกอย่างหนึ่ง ความขัดแย้งนี้จะเกิดขึ้นเนื่องจากความต้องการภายใน เช่น แรงขับหรือ เหตุจูงใจภายในเกิดขัดแย้งกันเอง หรือ ข้อเรียกร้องภายนอกสองอย่างไม่สอดคล้องกัน หรือ อาจเกิดขึ้นจากความต้องการภายใน กับความต้องการภายนอกเกิดขัดแย้งกัน

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นอารมณ์ชนิดหนึ่งที่ได้ยินคนพูดถึงกันอยู่เสมอและทุกคนคงจะเคยมีความวิตกกังวลเกิดขึ้นบ้างเป็นครั้งคราว ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่ทุกคนจะมีความวิตกกังวลอยู่บ้างตั้งแต่วัยเด็กจนเข้าสู่วัยชรา แต่ถ้ามีความวิตกกังวลมากเกินไปอาจจะเป็นผลร้ายต่อร่างกายและจิตใจได้ บางคนกล่าวว่า ความกลัว (Fear) ความเครียด (Stress) การคุกคาม (Threat) ความตกใจ

กลัว (Fear) และความวิตกกังวล (Anxiety) คำเหล่านี้มักจะใช้ปะปนกันจนแยกไม่ออกว่าอารมณ์ใดควรจะเรียกว่า กลัว เครียด หรือ วิตกกังวล

ความวิตกกังวลในแนวคิดของฟรอยด์ (Freud, 1917 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล) เกิดจากพลังผลักดันทางเพศ หากถูกปลดปล่อยออกมาและเป็นที่ยอมรับได้ของสังคมก็จะไม่ทำให้บุคคลนั้นเกิดปัญหาหรือมีความขัดแย้งภายในจิตใจ อย่างไรก็ตามหากการกระทำต่างๆ ที่ปลดปล่อยออกมาขัดแย้ง กับความถูกต้องหรือการกล่อมเกลางของสถาบันครอบครัวและสังคม จะทำให้บุคคลนั้นมีปัญหาและมีความขัดแย้งในใจและเกิดเป็นความวิตกกังวลที่ผิดปกติขึ้นได้ ซึ่งฟรอยด์เชื่อว่าคนส่วนใหญ่เคยมีความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นบ้างในช่วงหนึ่งช่วงใดของชีวิต

คริสบอล์ม (Chrisbolm, 1988 อ้างถึงในฉันทนิช อัสวนนท์, 2540)กล่าวว่า ความวิตกกังวลทำให้เกิดความรู้สึกไม่มั่นใจในการตัดสินใจและทำให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกที่ไม่เป็นความสุข

สเปลเบอเกอร์(Spielberger, 1966) และ บรานซ์(Branch, 1965) ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลว่าเป็นสภาวะของความรู้สึกตึงเครียดทางอารมณ์ซึ่งบ่งชี้ได้ว่าอินทรีย์กำลังอยู่ในภาวะอันตราย หรือบุคคลนั้นมีความรู้สึกไม่สบายใจเหมือนกับมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดกำลังคุกคามร่างกายและจิตใจของเขา แต่เขาไม่สามารถชี้ชัดไปได้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ส่วนใหญ่แล้วมักจะพบว่าเป็นเรื่องของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของบุคคลนั้น

ลักษณะความวิตกกังวลทางสังคม จากรายงานวิจัยหลากหลายที่กล่าวถึงความวิตกกังวลทางสังคม สามารถชี้ให้เห็นถึงลักษณะความวิตกกังวลหลายรูปแบบที่รวมเรียกว่าเป็นความวิตกกังวลทางสังคม ได้แก่

1. ความวิตกกังวลในการนัดหมายกับเพศตรงข้าม (Dating Anxiety)
2. ความวิตกกังวลในการพูดหรือนำเสนอในที่ประชุม (Speech Anxiety)
3. ความรู้สึกตื่นตัวต่อสถานการณ์ทางสังคมที่ตนกำลังประสบอยู่ (Stagefright)
4. ความกังวลใจว่าผู้อื่นจะเข้าใจในการสื่อสารของตนหรือไม่ (Communication Apprehension Anxiety)
5. ความวิตกกังวลใจที่มีผู้สังเกตพฤติกรรมของตน (Audience Anxiety)
6. ความประหม่าที่มีต่อสถานการณ์ทางสังคม (Social Embarrassment)
7. ความวิตกกังวลที่จะมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม (Heterosexual Anxiety)
8. ความวิตกกังวลที่จะมีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Anxiety)

เคลเนอร์ ชวิกกี และบอสโตร์ม(Keltner , Scheweke and Bostrom, 1991 อ้างถึงในฉันทนิช อัสวนนท์, 2540) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 5 ระดับ คล้ายกับ Likert Scale ได้แก่ ระดับที่มีความวิตกกังวลน้อยมาก ระดับที่มีความวิตกกังวลน้อย ระดับที่มีความวิตกกังวลปานกลาง ระดับที่มีความวิตกกังวลรุนแรง ระดับที่มีความวิตกกังวลรุนแรงที่สุด ส่วน นอร์โรล์ และ

บรูซเซอร์ (Norrow & Buschle, 1987) ได้แบ่งความวิตกกังวลออกเป็น 4 ระดับ ได้แก่ ระดับที่มีความวิตกกังวลน้อย ระดับที่มีความวิตกกังวลปานกลาง ระดับที่มีความวิตกกังวลรุนแรง ระดับที่มีความวิตกกังวลรุนแรงที่สุด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ทฤษฎีบุคลิกภาพและการปรับตัว

ระดับของความมั่นใจเป็นตัวบ่งชี้ถึงลักษณะของบุคลิกภาพ ซึ่งบุคลิกภาพ คือสภาวะรวมของเจตคติ และพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะของการปรับตัวบุคคลนั้นต่อสิ่งแวดล้อม”

คำกล่าวนี้ชี้ให้เห็นความจริงว่า บุคลิกภาพของคนเราไม่ได้หมายความว่าเฉพาะเพียงลักษณะที่คนเรามีอยู่เท่านั้น หากหมายถึงผลรวมของทุกสิ่งทุกอย่าง หรือการผสมผสานของลักษณะทุกอย่างของตัวบุคคลเข้าเป็นกลุ่มพฤติกรรมในวงกว้างขึ้น ทั้งนี้ย่อมหมายความว่าสิ่งที่เราจำแนกบุคคลออกเป็นประเภท หรือแบบใดแบบหนึ่งโดยเฉพาะย่อมทำได้ยาก เนื่องจากการมีค่าน้อยจนเต็มทีที่จะมีบุคลิกภาพที่ประกอบขึ้นจากลักษณะต่างๆ ทั้งหลายที่เป็นไปในแบบเดียวกัน

“บุคลิกภาพ” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Personality” ซึ่งมีรากศัพท์เดิมมาจากกรีกว่า “Persona” ซึ่งมีความหมายตรงกับคำว่า หน้ากาก

วูดเวิร์ท และ มาควิส (Woodworth & Marquis, 1955) ได้ให้ความหมายของบุคลิกภาพดังนี้ “บุคลิกภาพของแต่ละบุคคลจะเห็นได้ชัดเจนจากลักษณะนิสัยในการคิด และในการแสดงออก รวมทั้งเจตคติ และความสนใจ ต่างๆ และกริยาท่าทางการแสดงออกของบุคคลนั้น ตลอดจนปรัชญาชีวิตที่บุคคลนั้นนับถือ”

อัลเบิร์ต โคเฮน (Albert K.Cohen, 1955 อ้างถึงใน นิภา นิชายน, 2520) กล่าวว่าบรรทัดฐานทางสังคม (Social Norm) ของเยาวชนในปัจจุบัน กลุ่มเพื่อน (Peer Group) จะมีอิทธิพลต่อสังคมและครอบครัวสมัยใหม่เป็นอย่างมากในทุกๆด้าน

ดิงค์ เมเยอร์ (Dink Meyer, 1965 อ้างถึงใน นิภา นิชายน, 2520) ได้อธิบายความหมายของบุคลิกภาพไว้อย่างละเอียดกว้างขวางดังนี้

“บุคลิกภาพมีความหมาย คลุมถึงสภาวะทุกอย่าง อันประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลนับตั้งแต่สภาวะทางกาย อารมณ์ ทักษะ ความสนใจ ความคิดหวัง ลักษณะท่าทาง ความรู้สึก นิสัย ความสามารถทางปัญญา ตลอดจนความสำเร็จ บุคลิกภาพมีความหมายครอบคลุม ถึงสภาวะที่บุคคลเป็นอยู่ทั้งในปัจจุบันนั้นเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับบุคคลอื่น รวมทั้งปฏิบัติการตอบโต้ที่เขาต้องเผชิญด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การปรับตัวของแต่ละบุคคลในการเผชิญปัญหา หรือความคับข้องใจที่เกิดขึ้นในทุกสถานการณ์ในชีวิต ทั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพด้วย”

ลาซารัส (Lazarus, 1971) ได้อธิบายความหมายของการปรับตัวว่ามีต้นกำเนิดเริ่มแรกมาจากวิชาชีววิทยา กล่าวคือ Darwin เป็นผู้เริ่มใช้คำว่า “การปรับตัว” ในทฤษฎีวิวัฒนาการของเขา โดยสรุปความคิดว่า สิ่งมีชีวิตมีการปรับตัวให้เข้ากับสภาวะแวดล้อมของโลกที่เต็มไปด้วยภัยอันตรายได้เท่านั้นที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ ต่อมานักจิตวิทยาจึงได้ใช้คำว่า “การปรับตัว” ในความหมายทางจิตวิทยาในการศึกษาพฤติกรรมของมนุษย์และสัตว์

นักจิตวิทยาศึกษาสิ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในด้านที่เกี่ยวกับการปรับตัว ทั้งทางด้านทัศนคติ ความรู้สึก ความมั่นใจ ว่าเป็นไปตามแรงผลักดันสองประการ ดังนี้

1. แรงผลักดันภายนอก ซึ่งหมายถึงข้อเรียกร้องอันเกิดจากสภาพแวดล้อมและสังคม
2. แรงผลักดันภายใน หรือ แรงกระตุ้นอันเกิดจากสภาพสรีระภายในร่างกายและจากประสบการณ์ทางสังคมที่ได้เรียนรู้ในอดีต

บุคลิกภาพหมายถึงหน่วยผสมผสานที่ทรงพลังของระบบทางกาย และทางจิตใจภายในตัวบุคคล ซึ่งกำหนดลักษณะการปรับตัวของบุคคลนั้นต่อสิ่งแวดล้อมของเขา

ตัวกำหนดบุคลิกภาพ

ทฤษฎีว่าบุคลิกภาพ ทุกอันจะกล่าวถึงปัจจัยหลักสี่ มีอิทธิพลสองประการในฐานะเป็นตัวกำหนดบุคลิกภาพมากกว่า ซึ่งได้แก่ สภาพะพื้นฐานทางชีววิทยาและพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อมหรือสังคม ทั้งนี้ นักจิตวิทยาได้เน้นความสำคัญของอิทธิพลสองอย่างนี้หนักเบาต่างกันไป บางคนเห็นว่าสิ่งเราได้มาโดยธรรมชาติ มีบทบาทสำคัญกว่าสิ่งแวดล้อม ส่วนบางคนกลับเห็นว่าสิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลในการพัฒนาบุคลิกภาพมากกว่า อย่างไรก็ตามทฤษฎีส่วนใหญ่ต่างยอมรับความสำคัญของอิทธิพลของทั้งสองอย่างร่วมกัน จะมีข้อแตกต่างกันก็ตรงที่ว่าทฤษฎีใดให้ความสำคัญและเน้นความสำคัญของอิทธิพลทั้งสองอย่างร่วมกัน จะมีข้อแตกต่างกันตรงที่ว่าทฤษฎีใดให้ความสำคัญและเน้นความสำคัญของอิทธิพลข้อใดมากกว่ากันเท่านั้น

นักจิตวิทยาสมัยใหม่ได้พยายามหลีกเลี่ยง การแบ่งแยก ความหมายของสภาพะพื้นฐานทางชีววิทยา หรือพันธุกรรม หรือ ธรรมชาติกับสิ่งแวดล้อมเสีย เพราะตระหนักดีว่าทั้งสองสิ่งนี้แท้จริงเป็นกระบวนการอันเดียวกันและมีอิทธิพลร่วมกัน การแบ่งแยกเท่าที่เรพบในตำราจิตวิทยาต่างๆ นับเป็นการแบ่งแยกทางจิตวิทยาในแง่ทฤษฎีเพื่อความสะดวกในแง่ของการศึกษาเท่านั้น

ความแตกต่างระหว่างบุคคล

วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์ (2545) กล่าวว่า การที่บุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถในการปรับตัวได้มากน้อยแตกต่างกันเป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลมีความแตกต่างซึ่งมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องได้แก่

1. ปัจจัยพันธุกรรม (Heredity)
2. ปัจจัยสิ่งแวดล้อม (Environment)
3. ปัจจัยการอบรมเลี้ยงดู (Child rearing)

ฉันทนิช อัสวานนท์ (2540) ได้ให้รายละเอียดในแต่ละปัจจัยไว้ว่า

1. ปัจจัยทางด้านพันธุกรรม หมายถึง รูปร่าง หน้าตา ผิวพรรณ ที่ได้รับมาจากบิดามารดา

หรือ บรรพบุรุษถ่ายทอดมายังตน รวมทั้งนิสัยใจคอ ลักษณะ ท่าทาง ส่วนจะเหมือนฝ่ายใดมากน้อย ขึ้นอยู่กับลักษณะที่ใครมีลักษณะเด่น ลูกจะได้อิทธิพลจากฝ่ายนั้นมากกว่า

2. ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อมนุษย์ เพราะมนุษย์ชอบเลียนแบบ ฉะนั้นหากอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดีเขาก็จะดีไปด้วย แต่ถ้าไปเลียนแบบหรืออยู่ใกล้กับสิ่งแวดล้อมที่ไม่ดี เขาจะกลายเป็นคนไม่ดีไปได้ บิคารมารดาจึงพยายามช่วยเหลือสิ่งดีๆ ให้ลูก เช่นการให้เลือกคบเพื่อนที่ดี ให้เข้าโรงเรียนที่ดี เป็นต้น

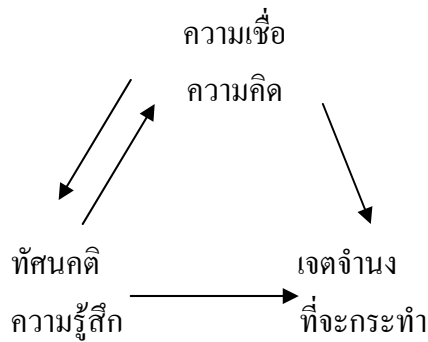
3. ปัจจัยทางการเลี้ยงดู ในยุคสมัยนี้ การเลี้ยงดูหรือโภชนาการ มีอิทธิพลต่อความเจริญเติบโตทางร่างกาย ส่วนสูง น้ำหนัก วงการแพทย์ได้พิสูจน์แล้วว่า การรับประทานอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการสูง ครบถ้วน เช่น โปรตีน นม ฯลฯ จะทำให้เด็กมีพัฒนาการความเจริญเติบโตเร็ว ต่างจากเด็กที่ได้รับอาหารมีคุณค่าทางโภชนาการน้อย หรือที่จะเติบโตช้า นอกจากนั้นยังค้นพบว่าอาหารเสริมอื่นๆ รวมทั้งวิตามินมีส่วนเสริมสร้างความเจริญเติบโตแก่ร่างกายทั้งสิ้น การเลี้ยงดูยังมีผลต่อสุขภาพจิต และบุคลิกภาพด้านนิสัยใจคออีกด้วย

คุณลักษณะของทัศนคติ

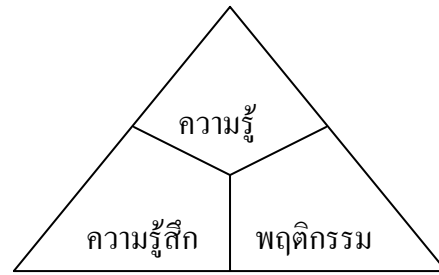
จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ (2538) นอกจากสภาวะความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสถานการณ์หนึ่งๆ หากมีสิ่งเร้าที่เหมาะสมยังมีคุณลักษณะบางด้านที่นักทฤษฎีทางทัศนคติจำนวนไม่น้อยที่เห็นพ้องต้องกัน และเป็นคุณลักษณะที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมต่างๆ ของบุคคล โดยได้รวบรวมคุณลักษณะของทัศนคติ 6 ลักษณะ

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้
2. ทัศนคติที่มีคุณลักษณะของการประเมินความคิดหรือความเชื่อที่บุคคลมีอยู่เกี่ยวกับสิ่งของ บุคคลอื่น หรือเหตุการณ์ ฯลฯ ซึ่งจะเป็นสื่อกลางทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบสนอง
3. ทัศนคติมีคุณภาพและความเข้มจะเป็นสิ่งบ่งบอกถึง ความแตกต่างของทัศนคติที่แต่ละคนมีต่อสิ่งต่างๆ คุณภาพของทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้จากการประเมินเมื่อบุคคลประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็อาจมีทัศนคติด้านบวก (ความรู้สึกรับชอบ) หรือทัศนคติด้านลบ (ความรู้สึกรับไม่ชอบ)
4. ทัศนคติมีความคงทนไม่เปลี่ยนแปลง
5. ทัศนคติจะต้องมีสิ่งที่มีหมายถึงที่แน่นอน นั่นคือ ทัศนคติต่ออะไร ต่อบุคคล ต่อสิ่งของ หรือสถานการณ์
6. ทัศนคติมีลักษณะความสัมพันธ์ ทัศนคติแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งของ บุคคลกับสถานการณ์และความสัมพันธ์นี้เป็นความรู้สึกรับชอบ

รูปแสดงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบของทัศนคติ(จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์ ,2538)

ทัศนคติตามแนวความคิดของ
พีชบายน์ และคณะ (1965)

ทัศนคติตามแนวความคิดของ
โรเซ็นเบอร์ก และ ฮอฟแลนด์(1960)
เครีช และคณะ (1962)

บทบาทแรง ผลักดันในการปรับตัว

พฤติกรรม ทุกอย่างของมนุษย์เป็นต้นไป เพื่อตอบสนองแรงกระตุ้นของความ ต้องการ ต่างๆที่เกิดขึ้นจากแรงผลักดัน ความต้องการเหล่านี้เป็นข้อเรียกร้องให้มนุษย์ต้องมีปฏิกิริยาตอบโต้ ข้อเรียกร้องบางอันมีแรงผลักดันมาก แต่บางอันมีน้อยต่างกันไปตามสำหรับแต่ละคน เช่นสำหรับคน บางคน ความต้องการที่จะดำรงชีวิตโดยมีแรงผลักดันมากกว่าแรงจูงใจภายในสังคม เช่น ความ ต้องการเป็นที่ยกย่องของผู้อื่น ฉะนั้นเขาจะทำทุกอย่างเพื่อตอบสนองความต้องการข้อแรก เพื่อให้ ชีวิตมีความสุขสมปรารถนา เช่นเขาอาจจะแยกตัวออกจากพรรคพวกเพื่อนฝูง และกระทำทุกสิ่ง เพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองโดยไม่สนใจว่าสังคมจะยอมรับหรือไม่ หรือใครจะรังเกียจเขาอย่างไร เขาก็จะไม่แยแสและสนใจเลย แต่สำหรับคนบางคนตรงกันข้าม ถือว่าการได้รับความยกย่องนับถือ และยอมรับเป็นเรื่องสำคัญกว่าชีวิตจิตใจ ฉะนั้นเราจะพบอยู่บ่อยๆว่า เด็กวัยรุ่นบางคนเมื่อสอบไล่ ตก หรือบางรายเพียงถูกครูด่าต่อหน้าเพื่อนถึงกับฆ่าตัวตาย ด้วยความเสียใจหรืออับอาย เพราะ ตัวเองถือเรื่องความสำเร็จเป็นเรื่องสำคัญและยิ่งใหญ่ในชีวิต นอกจากนี้บางคนมีความต้องการที่จะ แสดงตนในด้านต่างๆ เช่น เศรษฐีมีความต้องการแรงกล้าที่จะแสวงหาเกียรติยศเงินทองให้มาก

วราภรณ์ ตระกูลสฤษฎี (2545) กล่าวว่า การปรับตัว (Adjustment) หมายถึง กระบวนการ ที่บุคคลใช้ความพยายามในการปรับตนเองเมื่อต้องเผชิญกับสภาพปัญหาความอึดอัดใจ ความคับข้องใจ ความเครียด ความทุกข์ใจ ความวิตกกังวลต่างๆ จนเป็นสภาพที่บุคคลนั้นๆแสดงว่าบุคคล นั้นมีสุขภาพจิตดี ว่ารุ่นไม่สบายใจอยู่ แต่หากว่าบุคคลปรับตัวแล้วมีความทุกข์ใจ ย่อมจะทำให้ กลายเป็นบุคคลที่มีสุขภาพจิตไม่ดี และหากเรื้อรังมาก อาจจะป่วยเป็นโรคจิตได้

ดังนั้นจิตวิทยาการปรับตัว จึงหมายถึงศาสตร์ที่ทำการศึกษาที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์ ในแง่ของความสามารถของบุคคลในการพยายามในการที่จะปรับตนเองให้อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีและมีความสุข

“พฤติกรรมของมนุษย์” เป็นความหมายกว้างมาก พฤติกรรมมนุษย์สามารถแบ่งได้เป็น

1. พฤติกรรมที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเอง ไม่มีการสอน ไม่ได้เกิดจากการเรียนรู้ เช่น พฤติกรรมการดูด คืบ กลืนน้ำ หรืออาหารเมื่อมนุษย์รู้สึกหิว พฤติกรรมการชักเท้าหนีเมื่อเหยียบตะปู

2. พฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ หมายถึง การกระทำที่เกิดขึ้นมาจากการเรียนรู้ เช่น ถูกวางเงื่อนไข มีสิ่งเร้า การตอบสนอง ได้รับการเสริมแรง หรืออาจจะเกิด การลองถูกลองผิด เป็นต้น

3. พฤติกรรมของมนุษย์ย่อมมีสาเหตุ (Caused Behavior) หมายถึงว่าทุกๆการกระทำทุกๆ พฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกมาล้วนมีความหมายมีที่มาและมีที่ไปเพียงแต่ว่าบางครั้งมนุษย์อาจแสดงออกมาโดยไม่ทราบสาเหตุ

โรเจอร์ (Rogers, 1951 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2548) สรุปว่า คนเราแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ต่อสิ่งแวดล้อมรอบตัวตามความรู้สึกเข้าใจและการรับรู้ซึ่งต่างกันไปตามทัศนคติของแต่ละคน โรเจอร์ (Rogers) เชื่อว่าการกระทำทุกอย่างของเราเป็นไปเพื่อรักษาภาพพจน์ของ “ ตน ” และเพื่อพัฒนา “ ตน ” ให้สมบูรณ์

มัลม์ และ โซเรนสัน (Malm and Sorenson, 1974) ได้อธิบายความหมายของการปรับตัวไว้ดังนี้การปรับตัวหมายถึง วิธีการที่คนเราปรับตัว ให้เป็นไปตามความต้องการของตนเองในสภาพแวดล้อมซึ่งบางครั้งส่งเสริม บางครั้งขัดขวาง และบางครั้งสร้างความทุกข์ทรมานแก่เรา กระบวนการปรับตัวนี้เกิดขึ้นจากความจริงที่ว่า มนุษย์ทุกคนมีความต้องการ และสามารถ ใช้วิธีการในแบบต่างๆ ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุถึงความต้องการ และเราสามารถ ใช้วิธีการแบบต่างๆ ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุถึงความต้องการนั้นๆ ในสภาวะแวดล้อมที่ปกติธรรมดา หรือมีอุปสรรคขัดขวางต่างๆกันไป

กล่าวได้ว่าบุคลิกภาพมิใช่หมายความถึงการรวมคุณลักษณะต่างๆหรือระบบต่างๆเข้าด้วยกันเท่านั้น แต่เป็นการผสมผสานระบบต่างๆเข้าเป็นระบบอันหนึ่งอันเดียวกัน ซึ่งนับว่าเป็นระบบที่มีความสลับซับซ้อนในตัวของมันเอง

ตามทัศนะของฟรอยด์ (Freud, 1917 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล) ถือว่า ชีวิตของมนุษย์ประกอบด้วยสัญชาตญาณ 2 ประการ คือ

- สัญชาตญาณในการดำรงชีวิต (Life Instinct)
- สัญชาตญาณเกี่ยวกับความตาย (Death Instinct)

ประเภทแรก หมายถึงสัญชาตญาณทางเพศเป็นหลักสำคัญ รวมทั้งสัญชาตญาณในการตอบสนองความต้องการทางด้านร่างกายอันทำให้ชีวิตดำรงอยู่ได้ อาทิ ความหิว และความกระหาย ซึ่งทั้งหมดนี้ทำให้ชีวิตมีความอยู่รอด และสามารถดำรงพันธุ์สืบต่อไปได้

ประเภทหลัง หมายถึงสัญชาตญาณในอันที่จะดับสังขาร และจบลงด้วยความตายอย่างสงบในที่สุด

ทฤษฎี บุคลิกภาพอื่นๆ ที่แตกต่างจากนี้ หลายทฤษฎีด้วยกัน ต่างได้รับอิทธิพลของแนวคิดข้อนี้ เช่น มาสโลว์ (Maslow, 1998) ที่ว่าด้วยระบบ “ตน” (Self) เป็นต้น

ทฤษฎีฝ่าย Phenomenological Theory ส่วนมากถือว่า “ตน” หมายถึงภาพพจน์ที่เรามีต่อตนเองว่า เราคือใคร นอกจากนี้ยังหมายถึงกระบวนการปรับตัวที่แสดงออกเป็นพฤติกรรม การกระทำ การจัดการ การควบคุม และการประสานสัมพันธ์ระหว่างพลังต่างๆในตัวเรอีกด้วย มีทฤษฎีบุคลิกภาพหลายทฤษฎีที่ยึด “ตน” เป็นโครงสร้างของบุคลิกภาพ ผู้ที่มีชื่อเสียงในเรื่องนี้คือ อับราฮัม มาสโลว์ (Abraham Maslow)

มาสโลว์ (Maslow, 1998) ย้ำว่าคนเรามีความต้องการที่จะสนอง “ตน” ในด้านความต้องการต่ำ คือความต้องการที่อยู่รอด เช่น ความหิว ความกระหาย ส่วนความต้องการสูง ได้แก่ ความต้องการที่จะได้รับความรัก ได้เป็นส่วนหนึ่งของหมู่คณะ ได้มีเกียรติยศชื่อเสียง ได้ไฝหาคำความรู้และแนวทางสิ่งสวยงามให้แก่ชีวิต เป็นต้น มาสโลว์ (Maslow) ถือว่าการที่คนเราจะพัฒนา “ตน” ให้สมบูรณ์นั้นจะต้องตอบสนองความต้องการตามลำดับขั้นโดยลำดับ จนถึงขั้นที่สามารถเข้าใจตนเองและโลกโดยถ่องแท้ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญข้อหนึ่งของผู้ที่มีบุคลิกภาพที่ดี หรือมีสุขภาพจิตที่ดี

คาร์ล กุสตาฟ จุง (Carl Gustav Jung, 1991) กล่าวว่า Self คือแกนกลางของบุคลิกภาพ เป็นจุดรวมลักษณะอื่นๆ ของบุคลิกภาพให้มีการประสานกันอย่างมีความสมดุลและมั่นคง ระบบอื่นๆ ของบุคลิกภาพต้องมาจากตัวแกนกลางนี้ Self เป็นจุดกลางระหว่างจิตสำนึกและจิตใต้สำนึก

อัลเฟรด แอดเลอร์ (Alfred Adler, 1954) มีความเห็นว่า พฤติกรรมและบุคลิกภาพของมนุษย์ได้รับการเร่งเร้าจากลักษณะสัมพันธ์ภาพกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันหรือพฤติกรรมสังคม แนวคิดนี้แตกต่างกับ ฟรอยด์มีความเห็นว่าพฤติกรรมส่วนมากของมนุษย์ถูกกระตุ้นมาจากสัญชาตญาณอันมีมาแต่กำเนิดโดยเฉพาะแรงกระตุ้นทางเพศและความก้าวร้าว จุงเห็นว่าสิ่งที่สะสมในจิตใต้สำนึกกำกับพฤติกรรมของมนุษย์

นักทฤษฎีฝ่ายนี้จะไม่สนใจเรื่องลักษณะนิสัยที่ได้เรียนรู้ และจะไม่แบ่งแยกความแตกต่างของคนตามลักษณะนิสัย แต่จะย้ำการรับรู้และความเข้าใจ “ตน” มากกว่าความต้องการที่จะสนอง “ตน” (Self)

คือความต้องการที่จะได้รับการตอบสนอง ความต้องการเป็นที่ยอมรับ ความต้องการที่จะเป็นบุคคลมีค่า และความต้องการที่จะได้เป็นตัวของตนเองอย่างเต็มที่ คนเรามักจะยอมอดทนได้ทุกอย่างเพื่อความมีหน้ามีตา หรือเพื่อที่ที่ต้องการเด่นกว่าผู้อื่นเพื่อที่ให้เป็นที่ยอมรับ

ความต้องการความปลอดภัยจากการได้อยู่ร่วมกับผู้อื่น

คือความต้องการความรัก และเป็นที่ปรารถนาของผู้ที่ให้ความปลอดภัยกับเรารวมทั้งความต้องการเป็นเจ้าของ คนเราต้องการที่จะอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นอย่างมีความสุขในลักษณะต่างๆซึ่งขั้นสุดท้ายก็คือการมีคู่ครอง

ลิลล่า โคล (Luella Cole, 1970) ได้ประมวลความจำเป็นขั้นพื้นฐาน (Basic Human Needs) จากข้อสรุปของนักเขียนหลายคนไว้เป็นหมวดหมู่ไว้ 4 หมวด และจำแนกโดยละเอียดดังนี้

1. ความต้องการทางร่างกาย

- 1.1 ความต้องการที่จะดำรงชีพอยู่ได้
- 1.2 ความต้องการที่จะหลีกเลี่ยงภัยอันตราย
- 1.3 ความต้องการที่จะผ่อนคลายอารมณ์
- 1.4 ความต้องการที่จะหายพ้นจากความเจ็บไข้ได้ป่วยหรือการได้รับความบาดเจ็บ
- 1.5 ความต้องการเอาชนะความบกพร่องของร่างกาย

2. ความต้องการส่วนบุคคล

- 2.1 ความต้องการที่จะเจริญเติบโต
- 2.2 ความต้องการที่จะเป็นคนปกติธรรมดา
- 2.3 ความต้องการที่จะรักษาทรัพย์สินของตน
- 2.4 ความต้องการที่จะเอาชนะอุปสรรคต่างๆ
- 2.5 ความต้องการที่จะได้รับความรัก
- 2.6 ความต้องการที่จะรู้สึกอบอุ่นใจ และปลอดภัย
- 2.7 ความต้องการที่หลีกเลี่ยงการดำเนินคดี
- 2.8 ความต้องการที่จะแสดงออก
- 2.9 ความต้องการที่จะแสวงหาสิ่งที่ตื่นเต้นสำหรับชีวิต
- 2.10 ความต้องการที่จะระบายอารมณ์ทางเพศ
- 2.11 ความต้องการที่จะเป็นอิสระเสรี

3. ความต้องการทางสังคม

- 3.1 ความต้องการที่จะมีเพื่อนฝูง
- 3.2 ความต้องการที่จะเป็นที่นิยมชมชอบ
- 3.3 ความต้องการที่จะเป็นผู้นำ

- 3.4 ความต้องการที่จะทำตามผู้นำ
- 3.5 ความต้องการที่จะควบคุมผู้อื่น
- 3.5 ความต้องการที่จะต่อต้านการบีบบังคับ
- 3.6 ความต้องการที่จะเรียนแบบผู้อื่น
- 3.7 ความต้องการที่จะเลียนแบบผู้อื่น
- 3.8 ความต้องการที่จะมีชื่อเสียง
- 3.9 ความต้องการได้รับคำชมเชย
- 3.10 ความต้องการที่จะขัดขวางผู้อื่น

4. ความต้องการทางสติปัญญา

- 4.1 ความต้องการที่จะคิด
- 4.2 ความต้องการที่จะแสวงหาข้อเท็จจริง
- 4.3 ความต้องการที่จะคิดหาคำอธิบาย
- 4.4 ความต้องการที่จะเชื่อมโยง และมีข้อเท็จจริงต่างๆ
- 4.5 ความต้องการที่จะวางโครงการ
- 4.6 ความต้องการที่จะทำงานให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้
- 4.7 ความต้องการที่เชื่อบางอย่างที่อยู่นอกตัว

มาสโลว์ (Maslow, 1943 อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2548) เป็นนักจิตวิทยาในกลุ่มมนุษย์นิยมทฤษฎีของเขาได้ชื่อว่าทฤษฎี ลำดับความต้องการ โดยอธิบายว่ามนุษย์มีความต้องการเป็นลำดับขั้น ซึ่งพบว่าบุคคลมักดิ้นรนตอบสนองความต้องการขั้นต่ำสุดก่อน เมื่อได้รับการตอบสนองแล้วจึงแสวงหาความต้องการขั้นสูงขึ้นไปตามลำดับ ในยุคแรกๆ ที่มาสโลว์ทำการศึกษาเขาแบ่งความต้องการของมนุษย์เป็น 5 ลำดับ ลำดับ 1-4 เป็นความต้องการระดับต้น ลำดับที่ 5 เป็นความต้องการระดับสูง ความต้องการต่างๆ ของบุคคลเป็นแรงจูงใจสำคัญที่ทำให้พฤติกรรมต่างกันสำหรับนักการตลาดลำดับความต้องการ (Hierarchy of Need) จากทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation) เป็นสิ่งจูงใจที่ทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงพฤติกรรมการบริโภคที่แตกต่างกันออกมา

ลำดับความต้องการตามทฤษฎีความต้องการของมาสโลว์ มี 5 ชั้น ดังนี้

1. ความต้องการทางด้านกายภาพ (Physiological Needs) ได้แก่ ความต้องการในสิ่งที่จำเป็นต่อร่างกาย และการดำรงชีวิต เช่น น้ำดื่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค การพักผ่อน ความต้องการทางเพศ ฯลฯ ซึ่งเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ และเป็นสิ่งจำเป็นที่สุดในการดำรงชีวิต ถ้าไม่ได้รับการตอบสนองชีวิตก็จะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้

2. ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ได้แก่ความปลอดภัยต่อร่างกาย ชีวิต และทรัพย์สิน เช่น ความปลอดภัยจากอุบัติเหตุ อาชญากรรม อันตรายต่างๆ จากการบริโภค และการ

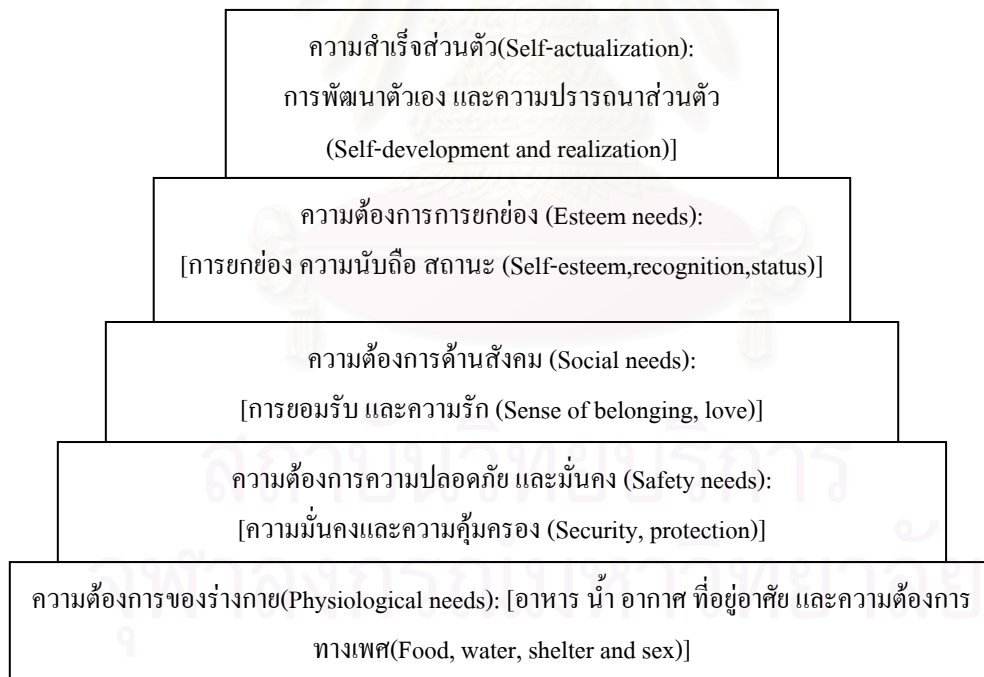
เดินทางท่องเที่ยว ความมั่นคงในการทำงาน และปรารถนาจะอยู่ในสังคมที่เป็นระเบียบและสามารถคาดหมายได้ แต่ละบุคคลรู้ถึงข้อจำกัด หรือขอบเขตของพฤติกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม

3. ความต้องการได้รับการยอมรับในสังคม (Belonging / Social Needs) ได้แก่ความต้องการที่จะเข้าร่วม การให้และได้รับความรัก ความเป็นมิตร ได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงาน หมู่วณะ และสังคม ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของหมู่วณะ และให้บุคคลอื่นยอมรับในความสำคัญของตน

4. ความต้องการการยกย่องนับถือ (Esteem Needs) ได้แก่ความต้องการมีชื่อเสียง มีความรู้ความสามารถ ความสำเร็จ มีศักดิ์ศรี มีฐานะดี มีความเป็นอิสระและเสรีภาพ อยู่ในความหรูหรา เป็นที่รู้จักและได้รับการยกย่อง ยอมรับนับถือจากบุคคลทั้งหลายในสังคม

5. ความต้องการได้รับความสำเร็จสูงสุดในชีวิต (Self-Actualization Needs) ได้แก่ความต้องการที่จะได้รับความสำเร็จตามความนึกคิดหรือสิ่งที่ตั้งความปรารถนาเอาไว้สูงสุดเอาไว้ โดยใช้ความสามารถทุกอย่างที่มีอยู่ ซึ่งเป็นความต้องการพิเศษ ขั้นสูงสุด

ในส่วนของแนวคิดของทฤษฎีการจูงใจของมาสโลว์ (Maslow's Theory of Motivation) ในส่วนข้อที่ 1 และข้อที่ 2 นั้น เป็นส่วนที่มนุษย์ทุกคนต้องการ และเป็นส่วนที่เสริมให้เกิดความมั่นใจและปลอดภัยในการดำรงชีพ

ลำดับขั้นตอนของความต้องการตามทฤษฎีมาสโลว์ Maslow's hierarchy of human needs (Kolter.1997)

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและความหมายของการท่องเที่ยว

คำว่า " การท่องเที่ยว " (Tourism) เป็นคำที่มีความหมายกว้างขวาง มิได้มีเฉพาะการเดินทางเพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือเพื่อสนุกสนานบันเทิงเริงรมย์ดังที่ส่วนมากเข้าใจ การเดินทางเพื่อการเข้าประชุม สัมมนา เพื่อหาความรู้ เพื่อการศึกษา เพื่อการติดต่อธุรกิจ ตลอดจนการเยี่ยมชมญาติพี่น้องก็นับว่าเป็นการท่องเที่ยวทั้งสิ้น

องค์การการท่องเที่ยวโลก World Tourism Organization (1991 อ้างถึงใน ฉลองศรี พิมลสมพงศ์ , 2542) ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวไว้ว่า "กิจกรรมที่บุคคลหนึ่งๆ ที่เดินทางไปยังสถานที่ที่อยู่ภายนอกสภาพแวดล้อมของตน ในช่วงเวลาที่แน่นอน และมีวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมากกว่าการแสวงหาผลประโยชน์ตอบแทนจากพื้นที่ที่นั่น"

แมค อินทอช และ โกลด์เนอร์ (Mc Intosh and Goeldner, 1984) กล่าวว่า การท่องเที่ยว (Tourism) คือ ผลรวมของปรากฏการณ์ต่างๆ และความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักท่องเที่ยวกับธุรกิจและบริการต่างๆ รวมทั้งกับรัฐบาลประเทศเจ้าภาพและประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องอยู่ในกิจกรรมหรือกระบวนการในการดึงดูด ด้วยการให้การต้อนรับที่อบอุ่นเปี่ยมไมตรีจิตแก่นักท่องเที่ยวหรือผู้มาเยือน

ฮอลโลเวย์ (Holloway, 1985) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการท่องเที่ยว หมายถึง การที่คนเดินทางออกจากที่พัก หรือไปทำงาน ไปยังสถานที่อื่นๆ ในระยะเวลาสั้นๆ และคนเหล่านี้จะทำกิจกรรมต่างๆ ระหว่างพักอาศัยชั่วคราวในสถานที่ท่องเที่ยว วัตถุประสงค์ในการเดินทาง ต้องการไปเยี่ยมชมมิตร หรือ ท่องเที่ยว

จี ชอย และ เมคเคน (Gee, Choy and Makens, 1984)กล่าวว่า การเดินทาง คือ การออกจากสถานที่หนึ่งไปสู่สถานที่อื่นๆ เช่น การเดินทางออกจากบ้านตามปกติ และการเดินทางเพื่อไปอาศัยที่อื่น

สตีเฟ่น (Stevens, 1990 อ้างถึงใน นิคม จารุมณี, 2536) กล่าวว่า ในพจนานุกรมการท่องเที่ยว (The dictionary of Tourism) ได้ให้ความหมายการเดินทางว่า "การเดินทางจากสถานที่หนึ่งไปสู่สถานที่หนึ่งโดยใช้วิธีการและวัตถุประสงค์ในการเดินทางต่าง ๆ กัน หรือบางครั้งเมื่อเดินทางแล้วไม่กลับมายังสถานที่เดิม"

นิคม จารุมณี (2536) กล่าวว่า ความหมายของ " การท่องเที่ยว " ในหลักการแล้วอาจจะกำหนดได้โดยเงื่อนไขสามประการ ดังนี้

1. การเดินทางจากที่อยู่อาศัยปกติไปยังที่อื่นเป็นการชั่วคราว (Temporary)
2. เดินทางด้วยความสมัครใจ (Voluntary)

เดินทางด้วยวัตถุประสงค์ใดๆ ก็ตามที่มิใช่เพื่อการประกอบอาชีพหรือหารายได้

มิ่งสรรพ ขาวสะอาด (2537) องค์ประกอบของการท่องเที่ยวกิจกรรมการท่องเที่ยวจำต้องอาศัยองค์ประกอบสำคัญ 3 ส่วน คือ

1. นักท่องเที่ยว
2. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
3. สินค้าการท่องเที่ยว

เดวิดสัน (Davidson, 1993 อ้างถึงในสมบัติ กาญจนกิจ, 2544) กล่าวว่า การท่องเที่ยวเป็นกระบวนการทางสังคมและเศรษฐกิจที่มีองค์ประกอบหลัก 3 ด้านคือ ทรัพยากรแหล่งท่องเที่ยว (Tourism Resource) บริการการท่องเที่ยว (Tourism Service) และตลาดการท่องเที่ยว (Tourism Market)

วินิจ วีรยางกูร (2533) กล่าวว่า การท่องเที่ยว (Tourism) เป็นนันทนาการรูปแบบหนึ่งที่มีการเดินทางเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเป็นการเดินทางจากที่มักหมายถึงที่อยู่อาศัย ไปยังอีกที่ถือเป็นแหล่งท่องเที่ยว เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ และสิ่งแวดล้อม โดยมีแรงกระตุ้นจากความต้องการในด้านกายภาพ ด้านวัฒนธรรม ด้านการปฏิสัมพันธ์และด้านสถานะเกียรติคุณ

นิคม จารุมณี (2544) กล่าวว่า การท่องเที่ยว (Tourism) คือ การเดินทางจากที่อยู่อาศัย โดยมีเป้าหมายเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจเป็นเป้าหมายหลัก จะมีเป้าหมายรองอื่นๆ อีกหรือไม่ เป้าหมายอันใด ย่อมขึ้นอยู่กับ ปรัชญาบริสุทธิประจำตัวของนักท่องเที่ยว การท่องเที่ยวจึงต่างจากการเดินทางเพื่อทำกิจกรรมเฉพาะอย่าง

กล่าวโดยสรุป การท่องเที่ยวคือ เป็นกิจกรรมนันทนาการอย่างหนึ่ง เป็นการเดินทางจากที่อยู่อาศัยปรกติ ไปยังสถานที่อื่นที่เป็นสภาพแวดล้อมใหม่ๆ

ความหมายนักท่องเที่ยว

องค์การการท่องเที่ยวโลก (World Tourism Organization: WTO, 1968 อ้างถึงใน ฉลองศรี พิมลสมพงษ์, 2542) ได้ประกาศใช้คำนิยามเกี่ยวกับนักท่องเที่ยว เมื่อ ปี ค.ศ. 1968 ภายหลังจากการประชุม เรื่อง การเดินทางและท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Travel and Tourism) ที่กรุงโรม ประเทศอิตาลี โดยได้เสนอแนะให้ประเทศสมาชิก ใช้คำนิยามที่หมายถึงนักท่องเที่ยวไว้ดังนี้

Travelers หมายถึง ผู้คนที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนยังต่างถิ่น ที่มีที่อยู่อาศัยตามปกติด้วยเหตุผลที่ ไม่ใช่การดำรงชีพในถิ่นที่เดินทางไปเยี่ยมเยือนปลายทาง (Destination) นักท่องเที่ยว ผู้เดินทาง ซึ่งจะรวมทั้งผู้ที่สามารถนำมาจัดเก็บเป็นข้อมูลสถิติได้ เช่น นักท่องเที่ยว (tourists) และเก็บรวบรวมเป็นสถิติไม่ได้ เช่น ผู้อพยพ (immigrants) ผู้เร่ร่อน (nomads) ผู้โดยสารที่เดินทางผ่าน (transit passengers) ผู้ทำงานตามชายแดน (border workers) ผู้ปฏิบัติราชการที่ได้รับมอบหมายในประเทศนั้นๆ (Diplomats, Representatives of Consulates, Members of Armed force) และผู้ลี้ภัย (refugees)

Visitors หมายถึง ผู้มาเยือน นักท่องเที่ยว โดยแยกออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Tourists หมายถึง นักท่องเที่ยวที่ค้างคืน เดินทางมาเยือนและพักอยู่ในประเทศ ตั้งแต่ 24 ชั่วโมงขึ้นไป โดยใช้บริการพักที่โรงแรม ณ แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ (local accommodation) โดยแยกตามลักษณะของนักท่องเที่ยวดังนี้

International Tourist หมายถึง นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ค้างคืน เดินทางเข้ามาในประเทศและพำนักอยู่ครั้งหนึ่งๆ ไม่น้อยกว่า 24 ชั่วโมง (1 คืน) และไม่มากกว่า 60 วัน

Domestic Tourist หมายถึง นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืนอาจเป็นคนไทย หรือคนต่างด้าว ที่อยู่ในประเทศเดินทางมาจากต่างจังหวัด ระยะเวลาพำนักไม่มากกว่า 60 วัน

2. Excursionists หมายถึง นักทัศนาจร นักท่องเที่ยวที่ไม่ค้างคืน (Day Visitor) เดินทางมาเยือนชั่วคราว และอยู่ในประเทศน้อยกว่า 24 ชั่วโมง และไม่ได้ใช้บริการสถานที่พักโรงแรม ณ แหล่งท่องเที่ยวต่างๆ เช่น ผู้ที่เดินทางมาจับเรือสำราญ (cruise) โดยแยกตามลักษณะของนักท่องเที่ยวได้ในทำนองเดียวกัน คือ

International Excursionists หมายถึง นักทัศนาจรระหว่างประเทศ

Domestic Excursionists หมายถึง นักทัศนาจรภายในประเทศ

นักท่องเที่ยวประเภท Tourists และ Excursionists เป็นกลุ่มนักเดินทาง (Travelers) ที่สามารถติดตามการเดินทางและจัดเก็บเป็นข้อมูลได้

กองสถิติ และวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย(2530)ได้กำหนดนิยามของนักท่องเที่ยวยุคใหม่ ดังนี้

1. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ (International Visitor) คือบุคคลที่มีได้มีที่พำนักอาศัยถาวร ในราชอาณาจักรไทย เดินทางเข้ามาเพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติมิตร ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา ติดต่อธุรกิจ หรือประกอบกิจการใดๆ

2. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ค้างคืน(International Tourist) คือนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศ ที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยแต่ละครั้งอย่างน้อย 1 คืน แต่ไม่เกิน 60 วัน

3. นักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่ไม่ได้ค้างคืน (International Excursionist) คือนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักรไทยแต่ละครั้ง โดยไม่ค้างคืน ตัวอย่างเช่น ตามชายแดนไทยพม่า หรือ ไทย-มาเลเซีย ที่มีการอนุญาตให้ผ่านเข้าออกระหว่างพรมแดนได้ระหว่างกันโดยไม่ต้องมีหนังสือเดินทาง (Passport) มีแต่ขอคำยินยอมเข้าออก ระหว่างกันเท่านั้น

4. นักท่องเที่ยวภายในประเทศ (Domestic Visitor) คือ บุคคลทุกสัญชาติ ซึ่งมีที่พำนักอาศัยถาวรอยู่ในราชอาณาจักรไทย และเดินทางไปยังสถานที่หนึ่งในอีกจังหวัดหนึ่ง ซึ่งไม่ใช่ถิ่นที่อยู่ประจำ การเช่าเพื่อพักผ่อน เยี่ยมญาติมิตร ศึกษาหาความรู้ การกีฬา การศาสนา การประชุมสัมมนา ติดต่อธุรกิจหรือประกอบกิจการใดๆ จากผู้ใด ณ สถานที่แห่งนั้น

5. นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ค้างคืน (Domestic Tourist) คือ นักท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่ไปค้างคืนนอกที่พักอาศัย ปัจจุบันแต่ละครั้งอย่างน้อย 1 คืน

6. นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่ไม่ค้างคืน (Domestic Excursionist) คือ นักท่องเที่ยวภายในประเทศที่มีได้พักค้างคืนนอกที่พักอาศัยปัจจุบัน

สมบัติ กาญจนกิจ (2544) กล่าวว่านักท่องเที่ยว หมายถึง นักเดินทางในช่วงเวลามากกว่า 24 ชั่วโมง ในประเทศที่ตนเอง ไม่ได้อยู่อาศัย

กล่าวโดยสรุป นักท่องเที่ยวคือ บุคคลที่เดินทางจากสถานที่ที่ตนเองอาศัยอยู่ ไปยังสถานที่อื่นโดยมีวัตถุประสงค์ในการพักผ่อนมากกว่าแสวงหาผลประโยชน์

4. ระบบการให้บริการนักท่องเที่ยว (Tourist Service System)

ปรีชา แดงโรจน์ (2544) ระบบการให้บริการนักท่องเที่ยว (Tourist Service System) เพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวได้แก่

- ระบบการบริการข้อมูลข่าวสาร (Information Services System)
- ระบบการให้ความคุ้มครองรักษาความปลอดภัย (Security System)

ทั้ง 2 ระบบนี้ ภาครัฐ (ททท. กรมตำรวจ และหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง) มีหน้าที่ให้บริการและรับผิดชอบ

- การบริการที่พักแรม (Accommodation)
- การบริการนำเที่ยวละมัคคุเทศก์ (Travel Agent & Guide)
- การบริการสินค้าและของที่ระลึก (Shopping & Souvenir)
- การบริการอาหารและเครื่องดื่ม (Food & Beverage)
- การบริการคมนาคมและขนส่ง (Communication & Transportation)
- การบริการบันเทิงและพักผ่อน (Entertainment & Recreation)
- การบริการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมนักท่องเที่ยว (Other services related to tourist activities)

การบริการธุรกิจทั้ง 7 ประเภท ภาคเอกชนมีหน้าที่ให้บริการและรับผิดชอบ ภายใต้การควบคุมของภาครัฐ โดยกฎหมายและพระราชบัญญัติต่างๆที่คุ้มครองนักท่องเที่ยว

ปัจจัยที่ทำให้เกิดอุปสงค์การท่องเที่ยว

เมอร์สัน (Morrison, 1989) ปัจจัยต่อไปนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการบริโภคสินค้าการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวแต่ละคนทำให้พฤติกรรมการเดินทาง ตลอดจนการเลือกซื้อรูปแบบของกิจกรรมการท่องเที่ยวต่างกัน ปัจจัยเหล่านี้แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ

1. ปัจจัยภายใน (Personal Factors/Internal Variables) ได้แก่

ความจำเป็น ความต้องการ และแรงจูงใจ (Needs, Wants and Motivation)

การรับรู้ (Perception)

การเรียนรู้ (Learning)

บุคลิกภาพ (Personality)

รูปแบบการดำเนินชีวิต (Life Style)

แนวคิดเกี่ยวกับตนเอง (Self Concept)

ทัศนคติ (Attitudes)

2. ปัจจัยภายนอก (Interpersonal Factors / External Variables)

วัฒนธรรมและวัฒนธรรมย่อย (Culture and Subcultures)

ชั้นของสังคม (Social Classes)

กลุ่มอ้างอิง (Reference Groups)

ผู้นำความคิดเห็น (Opinion Leaders)

ครอบครัว (The family)

การเดินทางท่องเที่ยวเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตสังคมในปัจจุบัน ปัจจัยที่ทำให้เกิดอุปสงค์ การท่องเที่ยวได้แก่

1. ปัจจัยผลักดัน ได้แก่ ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี การมีรายได้และความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อาชีพและการมีเวลาว่างมากขึ้น การพัฒนาทางด้านคมนาคม และการสื่อสาร ตลอดจนการแลกเปลี่ยนด้านต่างๆในยุคโลกาภิวัตน์

2. ปัจจัยดึงดูด ได้แก่ ความพร้อมของอุปทานการท่องเที่ยว ทรัพยากรการท่องเที่ยว ราคา การท่องเที่ยว กฎหมาย และระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ความปลอดภัย และ สื่อมวลชน

ฉลองศรี พิมลสมพงษ์ (2542) กล่าวว่า แรงจูงใจ (Motives) หมายถึง ความต้องการที่ได้รับการกระตุ้นของบุคคลหนึ่งที่ต้องการแสวงหาความพอใจด้วยพฤติกรรมที่มีเป้าหมาย และแรงกระตุ้น (Drive) เป็นตัวที่ทำให้เกิดการกระตุ้นอย่างรุนแรงเพื่อจะให้เกิดการตอบสนองที่พอใจ

สรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่ออุปสงค์ของการท่องเที่ยวได้แก่ปัจจัยภายในร่างกาย สังคม และแรงจูงใจ

5. ทฤษฎีเกี่ยวกับภัยพิบัติและสึนามิ

ตามพระราชบัญญัติป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน พ.ศ. 2522 (อ้างถึงใน สมิทท ธรรมสโรช , 2533) ได้ให้นิยามของภัยพิบัติ (disaster) ว่าเป็นภัยที่เกิดขึ้นแก่สาธารณชน ได้แก่ อัคคีภัย อุทกภัย ตลอดจนภัยอื่นๆ อันเป็นสาธารณะ ไม่ว่าจะเกิดจากธรรมชาติหรือมีผู้กระทำให้เกิดขึ้น ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตร่างกายของประชาชนหรือของรัฐ (กรมวิชาการ: 2538) พอที่จะกล่าวอย่างง่าย ๆ ว่าเป็นภัยที่เกิดขึ้นกับคนหมู่มาก เกิดขึ้นได้ทุกเวลาและทุกสถานที่ อาจเกิดอย่างฉับพลันหรือค่อยๆ เกิดขึ้น เป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายของผู้ประสบภัยเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของผู้ประสบภัยและของประเทศ องค์การสหประชาชาติได้ให้นิยามของคำว่า “ภัยพิบัติ” หมายความว่า เหตุการณ์ที่มีสาเหตุมาจากการกระทำของมนุษย์และสภาพแวดล้อมเกินกว่าความสามารถของชุมชน ที่ประสบภัยจะใช้ทรัพยากรของตนเข้าจัดการกับสถานการณ์นั้นได้

โดยทั่วไปเราแบ่งประเภทของภัยพิบัติเป็น 2 ประเภทคือ ภัยพิบัติที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาวะภูมิอากาศ (Hydro-meteorological Disaster) เช่น อุทกภัย वादภัย คลื่นพายุ พายุไต้ฝุ่น เป็นต้น และภัยพิบัติที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิศาสตร์ (Geophysical Disaster) เช่น แผ่นดินไหว ภูเขาไฟ ภัยแล้ง เป็นต้น จากข้อมูลองค์การอุตุนิยมวิทยาโลก (WMO , 1993 – 2002) พบว่าเปอร์เซ็นต์ความเสียหายซึ่งวัดได้ในรูปของ 3 ดัชนีความเสียหาย (Damage) ดัชนีผู้ได้รับผลกระทบ (Number affected) และดัชนีจำนวนผู้เสียชีวิต (Number killed)

รุจิราพรรณ รุ่งรอด (2543) กล่าวว่า ถ้าหากพิจารณาการเกิดภัยพิบัติแล้วจะแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ ภัยพิบัติที่เกิดจากธรรมชาติ กับภัยพิบัติที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์

สรุปได้ว่า ภัยพิบัติ หมายถึง เหตุการณ์ที่มีสาเหตุมาจากการกระทำของมนุษย์และสภาพแวดล้อม ก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตและร่างกายของประชาชน

ลักษณะและชนิดของภัยธรรมชาติ

บินดิ (Bindi 1980 อ้างถึงใน สมิทท ธรรมสโรช, 2533) ได้จัดลำดับภัยธรรมชาติตามชนิดที่ก่อให้เกิดการสูญเสียต่อชีวิตมนุษย์โลก แบ่งออกเป็น 10 ชนิด (ไม่รวมฝนแล้งและภัยธรรมชาติที่เกิดต่อพืชผลทางการเกษตร) คือ

1. พายุหมุนเขตร้อน (Tropical Cyclones, Hurricane, typhoons)
2. แผ่นดินไหว (Earthquakes)
3. อุทกภัย (Floods)
4. พายุฟ้าคะนองและทอร์นาโด (Thunderstorms and Tornadoes)
5. พายุหิมะ (Snowstorms)
6. ภูเขาไฟระเบิด (Volcanoes)

7. คลื่นอากาศร้อน (Heat waves)
8. หิมะถล่ม (Avalanches)
9. แผ่นดินถล่ม (Landslides)
10. คลื่นขนาดใหญ่ในทะเลหรือมหาสมุทร(Tidal Waves)

กรณีที่รวมฝนแล้งและภัยธรรมชาติที่เกิดต่อพืชผลทางการเกษตรจะเพิ่มขึ้นเป็น

11. ไฟป่า (Fires)
12. ฝนแล้ง (Droughts)

ทฤษฎีเกี่ยวกับ“สึนามิ”

สึนามิ ในความหมายตามที่ราชบัณฑิตยสถานได้บัญญัติเอาไว้ คือ คำว่า Tsunami (สึนามิ) คือ คลื่นในทะเลที่มีช่วงคลื่นยาวประมาณ 80 – 200 กิโลเมตรเกิดจากความสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหว คลื่นนี้อาจเกิดเคลื่อนที่ข้ามมหาสมุทร ซึ่งห่างจากตำบลที่เกิดเหตุเป็นพันๆกิโล โดยไม่มีลักษณะผุดต้งเกิด เพราะมีความสูงเพียง 30 เซนติเมตร เคลื่อนที่ด้วยความเร็วประมาณ 600 – 1,000 กิโลเมตรต่อชั่วโมง

สึนามิ หรือคลื่นยักษ์ เป็นคำในภาษาญี่ปุ่นระหว่างคำว่า “สึ” (Tsu) ซึ่งแปลว่า ท่าเรือ และ คำว่า “นามิ” (Nami) แปลว่าคลื่น รวมกันแล้วแปลได้ว่าคลื่นที่เข้าสู่ฝั่งหรือท่าเรือ ตรงกับความหมายในภาษาอังกฤษ ว่า Harbor Wave (แคว้นปีง์ทงเงี้ยว, มกราคม 2548)

กวี วรกวิน (2548) กล่าวว่า เหตุการณ์แผ่นดินไหวและคลื่นยักษ์สึนามิ ถล่มเอเชีย ต้องดูในทางธรณีวิทยาและต้องทำความเข้าใจก่อนว่า เปลือกโลกแยกออกเป็นแผ่นๆ ทวีปของเราอยู่บนแผ่นเปลือกโลกซึ่งมีความหนาอยู่ที่ 10 – 25 กิโลเมตร ทั้งนี้เปลือกโลกยังมีชั้นที่รองรับอยู่ด้านล่างอีก ซึ่งเป็นชั้นที่รองรับได้ท้องมหาสมุทรด้วย เปลือกโลกที่แยกเป็นแผ่นๆ นี้มีแนวแยกของเปลือกโลกที่มีเมกมาต์ดันขึ้นมา ทั้งนี้รอยแยกเกิดจากการดันตัวของหินหนืดภายใต้ชั้นเปลือกโลก

พวงร้อย (2547) กล่าวว่า สึนามิ เป็นภาษาญี่ปุ่นแปลว่า Harbor Wave คำแรก สึ แปลว่า harbor คำที่สอง นามิ แปลว่า คลื่น ปัจจุบันใช้เป็นการเรียก กลุ่มคลื่นที่มีความยาวคลื่นหลายๆขนาดหลายร้อยไมล์ นับจากยอดคลื่นที่ไล่ตามกันไป เกิดขึ้นจากการที่น้ำทะเลในปริมาตรเป็นจำนวนมากมายมหาศาล ถูกผลักดันให้เคลื่อนที่ในแนวตั้ง ด้วยเหตุมาจากการเคลื่อนไหวของเปลือกโลกส่วนที่อยู่ใต้ทะเลลึก

สมิทธ ธรรมสโรช (2533) กล่าวว่า สึนามิเกิดขึ้นเนื่องจากการเคลื่อนตัวของท้องทะเลหรือมหาสมุทร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือเกิดแผ่นดินไหวใต้ทะเลหรือมหาสมุทรขนาดตั้งแต่ 6.3 ริกเตอร์ขึ้นไป ซึ่งทำให้เกิดเป็นคลื่นขนาดใหญ่ซัดเข้าหาฝั่งและกวาดทำลายชีวิตและทรัพย์สินของราษฎรที่อาศัยอยู่ริมทะเลจึงมีผลกระทบโดยตรงต่อเกาะและชายฝั่งทะเลโดยเฉพาะในพื้นที่ของมหาสมุทรแปซิฟิก

คลื่นยักษ์ “ สึนามิ ” เพิ่งจะได้รับการบัญญัติในพจนานุกรมภาษาไทย พ.ศ. 2546 โดย รากศัพท์ดั้งเดิมมาจากภาษาญี่ปุ่นและเขียนเป็นภาษาอังกฤษว่า “ Tsunami ” คำแรกของภาษาคันจิ หมายถึง ท่าเรือ ส่วนคำหลัง หมายถึงคลื่น ดังนั้นเมื่อรวมทั้งสองคำเข้าด้วยกันจึงหมายถึง คลื่นที่ พัดเข้าสู่ท่าเรือ ปัจจุบันคลื่นยักษ์ “ สึนามิ ” ได้กลายมาเป็นคำศัพท์นานาชาติ

อภิชา สืบสามัคคี (2537) กล่าวว่าสาเหตุการเกิดสึนามิ แบ่งออกเป็น 5 ประเภท

1. แผ่นดินไหว
2. แผ่นดินถล่ม
3. ภูเขาไฟระเบิด
4. อุกาบาตตก
5. ฝีมือมนุษย์

สรุปความหมายของ “สึนามิ” คือ คลื่นที่มีขนาดใหญ่ที่ซัดเข้าหาฝั่งด้วยความเร็วและแรง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจาก ธรรมชาติและฝีมือมนุษย์

ความหมายของแผ่นดินไหว และการเกิดแผ่นดินไหว

สมิทธ ธรรมสโรช(2533) กล่าวว่า แผ่นดินไหว หมายถึง การสั่นสะเทือนของพื้นดินซึ่งมีสาเหตุมาจากการเคลื่อนที่อย่างฉับพลันของเปลือกโลก เนื่องจากพลังงานความร้อนภายในโลกทำให้เกิดแรงเครียด แรงเครียดที่สะสมอยู่ในโลกทำให้เกิดการแตกหักของหิน เมื่อหินแตกออกเป็นแนวจะเกิดรอยเลื่อน และการเคลื่อนที่อย่างฉับพลันของรอยเลื่อนนี้เป็นสาเหตุหลักของการเกิดแผ่นดินไหว

ขนาดของแผ่นดินไหว คือ ปริมาณของพลังงานที่ปล่อยออกมาจากศูนย์กลางแผ่นดินไหว โดยวัดความสูงของคลื่นแล้วคำนวณในสูตรการหาขนาดซึ่งคิดค้นโดย “ริคเตอร์” จึงเรียกว่า มาตรการริคเตอร์

ความรุนแรงของแผ่นดินไหว วัดโดยใช้ความรู้สึจากการสั่นสะเทือน การสำรวจความเสียหายและผลปรากฏในแต่ละแห่งโดยเทียบจากมาตรวัดอันดับความสั่นสะเทือนซึ่งเรียกว่า “มาตราเมอร์แคลลี”

อภิชา สืบสามัคคี (2537) ได้ให้ความหมายของคำว่า แผ่นดินไหว ไว้ว่า เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นใต้พื้นทะเลจากการเคลื่อนตัวของรอยแยกเปลือกโลก หรือแผ่นเปลือกโลกที่เกิดการเคลื่อนตัวเข้ากระแทกกัน เสียขดสีกัน หรือ ขบทับกันที่เรียกว่า “การเคลื่อนตัวของแผ่นเปลือกโลก (Plate Tectonics)” ไม่ว่าจะเกิดในแนวขวางหรือแนวตั้งก็ตาม การเคลื่อนตัวของแผ่นเปลือกโลกที่เกิดอย่างรุนแรงจะทำให้เกิดการสั่นไหวหรือแผ่นดินไหวรุนแรงขึ้น ซึ่งแรงสั่นสะเทือนนี้จะส่งผลให้น้ำทะเลเกิดการสั่นไหว และก่อตัวเป็นคลื่นยักษ์สึนามิได้

กรมทรัพยากรธรณี กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (2547) กล่าวว่า การเกิดแผ่นดินไหว “แผ่นดินไหว” เป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของพื้นดิน อันเนื่องมาจากการปลดปล่อยพลังงานเพื่อระบายความเครียดที่สะสมไว้ภายในโลกออกอย่างฉับพลันเพื่อปรับสมดุลของเปลือกโลกให้คงที่

กมลวรรณ เจียมสกุล (2548) กล่าวว่า “แผ่นดินไหว” เป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ เกิดจากการเคลื่อนตัวโดยฉับพลันของเปลือกโลกส่วนใหญ่แผ่นดินไหวมักเกิดตรงบริเวณขอบของแผ่นเปลือกโลกเป็นแนวแผ่นดินไหวของโลก การเคลื่อนตัวดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากชั้นหินหลอมละลายที่อยู่ภายใต้เปลือกโลก ได้รับพลังงานความร้อนจากแกนโลก และลอยตัวผลักดันให้เปลือกโลกตอนบนตลอดเวลา ทำให้เปลือกโลกแต่ละชั้นมีการเคลื่อนที่ในทิศทางต่าง ๆ กัน พร้อมกับสะสมพลังงานไว้ภายในบริเวณขอบของชั้นเปลือกโลก จึงเป็นส่วนที่ชนกัน เสียดสีกันหรือหรือแยกจากกัน

วิโรจน์ ธีรคุณ (2548) กล่าวว่าระบบการเตือนภัยที่มีองค์ประกอบสำคัญต่อไปนี้ 7 ประการคือ

1. การประเมินความเสี่ยง(Risk Assessment)
2. Detection ระบบการหาสิ่งผิดปกติ
3. ระบบเตือนภัย (Warning)
4. แผนระบบการตอบสนอง(Response plan)
5. เตรียมพร้อมสาธารณชน(Ready Public)
6. เตรียมพร้อมรับสถานการณ์(Situational Awareness)
7. หาข้อสรุปจากสิ่งที่เกิดขึ้น(Lessons Learned)

สาเหตุของความเสื่อมโทรมของทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศ

สาเหตุที่ความงามทางธรรมชาติถูกทำลายมี 2 ประการคือ ถูกทำลายโดยสภาวะทางธรรมชาติและ ถูกทำลายโดยการกระทำของมนุษย์

1. ถูกทำลายโดยสภาวะทางธรรมชาติ เช่น ถูกแดด ฝน ลม และรากไม้ ทำให้เกิดการแตกแยก ผุพัง การถูกทำลาย โดยสภาวะทางธรรมชาติเป็นสิ่งที่ป้องกันได้ยาก จะบรรเทาได้ด้วยการบำรุงรักษา แต่การทำลายโดยวิธีนี้เป็นไปทีละน้อยใช้เวลาเป็นร้อย พันปี

2. ถูกทำลายโดยการกระทำของมนุษย์ เป็นการทำลายที่รุนแรงและรวดเร็ว สาเหตุแห่งการทำลายมีหลายประการเป็นต้นว่า ความต้องการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้ เช่นการระเบิดหิน การทำเหมืองแร่ การก่อสร้าง หรือการทำลายโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์

กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (2540) ได้จำแนกสาเหตุของความเสื่อมโทรมเพื่อให้เกิดความเข้าใจในสาเหตุของความเสื่อมโทรมของทรัพยากรการท่องเที่ยว

ของประเทศ ททท. จึงได้จัดทำข้อมูลการจำแนกสาเหตุของปัญหาที่เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาดังกล่าว โดยจำแนกสาเหตุของปัญหาออกเป็น 6 ประเด็นหลัก

1. ปัญหาด้านกายภาพ

ประเด็นปัญหากลุ่มย่อยกลุ่มนี้ ได้แก่ การวางผัง การบูรณกรรมพื้นที่ที่ท่องเที่ยว อันเกิดจากสถาปัตยกรรมแปลกปลอมสภาพการเข้าถึงและการคมนาคมที่ไม่สะดวก สภาพภูมิทัศน์และทรัพยากรการท่องเที่ยวที่ถูกทำลาย ความทรุดโทรมและสิ่งก่อสร้างในแหล่งที่ท่องเที่ยว

2. ปัญหาด้านสาธารณูปโภค

ประเด็นปัญหาย่อยได้แก่ ความไม่พร้อม ไม่เพียงพอหรือความสามารถในการใช้ประโยชน์ จากสาธารณูปโภคของแหล่ง อาทิ ที่จอดรถ น้ำใช้ ไฟฟ้า ห้องน้ำ – สุขา โทรศัพท์ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ ที่จำเป็น เช่น ป้าย ม้านั่ง ถังขยะ ฯลฯ

3. ปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม

ประเด็นปัญหาย่อยได้แก่ ปัญหาที่เกิดจากการขาดระบบการจัดการในสิ่งที่ก่อให้เกิดมลภาวะของแหล่งท่องเที่ยวคือ ขยะ / สิ่งปฏิกูล น้ำเสีย มลพิษทางอากาศ เสียง รวมทั้งการพัฒนาที่ขาดความเข้าใจทำให้ส่งผลกระทบต่อสภาพแวดล้อม ตลอดจนความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากธรรมชาติเอง

4. ปัญหาด้านสวัสดิภาพของนักท่องเที่ยว

ประเด็นปัญหาย่อย ได้แก่ ความไม่พร้อมหรือขาดมาตรฐานระบบรักษาความปลอดภัยของสถานที่ ความไม่ปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวอันที่เกิดจากแหล่งท่องเที่ยวและการกระทำของบุคคลอื่นไม่พึงประสงค์

5. ปัญหาด้านกิจกรรมในแหล่งท่องเที่ยว

ประเด็นปัญหาย่อย ได้แก่ ลักษณะของกิจกรรมกับแหล่งท่องเที่ยวที่ขาดความสัมพันธ์หรือขัดแย้งกัน ความไม่น่าสนใจของกิจกรรมในแหล่งไม่สามารถรองรับต่อความต้องการของนักท่องเที่ยวได้

6. ปัญหานโยบายด้านการจัดการ

ประเด็นปัญหาย่อย เป็นลักษณะปัญหาที่เกิดและเกี่ยวพันในระดับนโยบาย จำเป็นต้องมีการปฏิสัมพันธ์หรือเชื่อมโยง เกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่าย อาทิ ปัญหาด้านงบประมาณ บุคลากร ความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน/ประชาชน ปัญหาขาดการประชาสัมพันธ์ ความไม่น่าสนใจของสื่อหรือบริการข่าวสาร ระเบียบหรือข้อกำหนดที่ไม่เอื้อต่อการจัดการ ตลอดจนการขาดการพัฒนาจัดการพื้นที่และบำรุงรักษา ทำให้เกิดความแออัดในบางช่วงเวลาที่เป็นสาเหตุที่เกิดความเสื่อมโทรมของแหล่งในระยะยาว

6. ข้อมูลจังหวัดในบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน

ชายฝั่งทะเลอันดามันเป็นบริเวณพื้นที่ปกครองของ 6 จังหวัด อันได้แก่ จังหวัดกระบี่ จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา จังหวัดระนอง จังหวัดตรัง และ จังหวัดสตูลพื้นที่บริเวณชายฝั่งอันดามัน ทะเลอันดามัน มีพื้นที่ 116,280 ตร.กม. ชายฝั่งทะเลยาว 739.6 กม. มีจังหวัดชายทะเล 6 จังหวัด

จังหวัด	พื้นที่ชายฝั่งทะเล(ไร่)	พื้นที่ชายฝั่ง(ตร.กม)	เกาะ
ระนอง	994,922	1,592.0	32
พังงา	1,440,201	2,304.3	34
ภูเก็ต	337,722	540.4	32
กระบี่	1,481,507	2,370.4	86
ตรัง	985,571	1,576.9	35
สตูล	836,270	1,338.0	61

แหล่งข้อมูล : สำนักงานพัฒนาที่ดินชายฝั่งทะเล กรมพัฒนาที่ดิน (อ้างถึงใน จำรัส จึงธีรพานิช, 2541)

หมายเหตุ : นับเฉพาะเกาะที่มีชื่อเรียก พื้นที่ชายฝั่ง : มีเขตห่างจากชายฝั่งทะเล 20 กิโลเมตร

กองวางแผนการท่องเที่ยว (2540) ได้อธิบายลักษณะของอาณาเขตใน 6 จังหวัดชายฝั่งอันดามัน อธิบายถึง ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ คำขวัญประจำจังหวัด ต้นไม้ประจำจังหวัด ได้แก่ **จังหวัดกระบี่**

จังหวัดกระบี่ เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ มีเนื้อที่ 4,708.512 ตารางกิโลเมตร

ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ จากหลักฐานทางโบราณคดี สันนิษฐานว่าบริเวณเมืองกระบี่เคยเป็นแหล่งชุมชนโบราณที่เก่าแก่มาแห่งหนึ่งในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยก่อนประวัติศาสตร์และต่อเนื่องมาจนถึงสมัยประวัติศาสตร์ กล่าวกันว่าดินแดนนี้แต่เดิมคือ เมืองบันไทยสมอ หนึ่งในสิบสองเมืองนักษัตรที่ใช้ตราลิง เป็นตราประจำเมืองขึ้นกับอาณาจักรนครศรีธรรมราช นอกจากนี้ยังมีข้อสันนิษฐานเกี่ยวกับชื่อเมืองกระบี่ ว่าเอามาจากความหมายที่แปลว่าดาบ เนื่องจากมีตำนานเล่าสืบต่อกันมาเกี่ยวกับการขุดพบมีดดาบโบราณก่อนที่จะสร้างเมืองอันเป็นที่มาของสัญลักษณ์จังหวัดกระบี่ในปัจจุบัน

คำขวัญประจำจังหวัด หอยเก๋า เขาตระง่าน ชารสวย รวยเกาะ เพาะปลูกปาล์มงามหาดทราย ได้ทะเลสวยสด มรดกอันดามัน

ต้นไม้ประจำจังหวัด ทุ้งฟ้า

จังหวัดตรัง

จังหวัดตรัง เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ มีเนื้อที่ 4,917.519 ตารางกิโลเมตร

ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ตรังชื่อของจังหวัดนี้มีความหมายว่า ลูกคลื่น เป็นเมืองที่ตั้งขึ้นสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งแต่ก่อนนั้นไม่มีผู้ใดทราบถึงความเป็นมาได้ ในรัชกาลที่ 3 เมืองนี้ตั้งอยู่ที่ตำบลควนธานี ริมแม่น้ำตรัง และต่อมาเมื่อ 2435 ได้ย้ายมาตั้งที่ใหม่เป็นที่ที่เหมาะสมแก่การค้าขายมาก คือที่ อำเภอกันตัง จนถึงปี พ.ศ.2458 ในสมัยรัชกาลที่ 6 โปรดให้ย้ายเมืองนี้ไปตั้งที่ทับเที่ยง ซึ่งในขณะนั้นมีฐานะเป็นอำเภอชื่ออำเภอบางรัก ทรงให้เหตุผลว่า อำเภอกันตังนี้ไม่เหมาะที่จะตั้งเมือง ฉะนั้น ทับเที่ยงจึงกลายเป็นที่ตั้งของจังหวัดตรังมาจนถึงทุกวันนี้ เป็นจังหวัดแรกที่มีต้นยางพารามาปลูก โดยพระยารัษฎานุประดิษฐมหิศรภักดี ได้นำพันธุ์มาจากประเทศมาเลเซีย

คำขวัญประจำจังหวัด เมืองพระยารัษฎา ชาวประชาใจกว้าง หมูย่างรสเลิศ ถิ่นกำเนิดยางพารา เด่นสง่าดอกศรีตรัง ปะการังใต้ทะเล เสน่ห์หาดทรายงาม น้ำตกสวยตระการตา
ต้นไม้ประจำจังหวัด ศรีตรัง

จังหวัดพังงา

จังหวัดพังงาเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ มีเนื้อที่ 4,170.895 ตารางกิโลเมตร

ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ พังงาเป็นเมืองเก่าทางภาคใต้เมืองหนึ่ง ในสมัยรัชกาลที่ 2 นั้นไทยได้ถูกพม่ารุกราน ทางกรุงเทพฯ ยกทัพลงไปช่วยเมืองนครศรีธรรมราชไม่ทัน ไทยจึงพ่ายแพ้แก่พม่าไปและผู้คนได้แตกหนีอพยพลงมาทางปากน้ำพังงา เข้ามาอยู่ในหุบเขาบริเวณลุ่มแม่น้ำพังงาอย่างหนาแน่น จนถึงสมัยรัชกาลที่ 3 ได้จัดตั้งให้เป็นเมืองพังงาตามชื่อแม่น้ำพังงา และต่อมาในรัชกาลที่ 5 ได้เปลี่ยนการปกครองเป็นมณฑล จนถึงปี พ.ศ. 2475 ได้ยุบการปกครองมณฑล พังงาจึงกลายเป็นจังหวัดหนึ่ง “จังหวัดพังงา” มาจนถึงปัจจุบันนี้

คำขวัญประจำจังหวัด แร่หมื่นล้าน บ้านกลางน้ำ ถ้ำงามตา ภูเขาแปลก แมกไม้จำปูน บริบูรณ์ด้วยทรัพยากร
ต้นไม้ประจำจังหวัด เทพทาโร

จังหวัดภูเก็ต

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ มีเนื้อที่ 543.034 ตารางกิโลเมตร

ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ ภูเก็ตแต่เดิมเป็นแหลมเชื่อมต่อกับแผ่นดินใหญ่ของประเทศเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ด้วยทรัพยากรธรรมชาติที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ ประกอบกับมีลักษณะภูมิประเทศเป็นหาดทรายอันงดงาม ทอดยาวเหยียดลงสู่ทะเลอันดามันในมหาสมุทรอินเดียก่อนที่จะเปลี่ยนมาเป็นเกาะในสมัยปัจจุบัน ดินแดนแห่งนี้เชื่อว่าได้เคยเป็นถิ่นที่อยู่อาศัยเพื่อเสาะแสวงหาประโยชน์ของกลุ่มแสวงโชคหลายพวกหลายเผ่า และเป็นถิ่นแวะพักและเสาะหาเสบียงกรังของนักเดินเรือต่างชาติกลุ่มแล้วกลุ่มเล่า มีบันทึกทางประวัติศาสตร์หลายแห่งที่บ่งชี้และยืนยันว่าเมืองถลางหรือเกาะภูเก็ตแห่งนี้เคยมีผู้คนอาศัยอยู่นับเป็นเวลาช้านานเกือบสองพันปีมาแล้ว

สมัยศรีวิชัยชุมชนภูเก็ตเป็นชุมชนที่รู้จักในชื่อเมือง “สิลัง”ซึ่งกลายเป็นกลางในเวลาต่อมา

สมัยกรุงศรีอยุธยา มีชาวฮอลันดามาสร้างสถานที่เก็บสินค้า เพื่อทำการรับซื้อแร่ดีบุกขึ้นที่เกาะภูเก็ตนอกจากชุมชนกลางที่มีอยู่เดิม ในรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พ.ศ. 2228 เซอวาเลีย เดอเซอมอง ราชทูตฝรั่งเศสคนแรกได้เข้ามาสู่ประเทศไทย และทำสนสัญญาซื้อขายแร่ดีบุกที่เมืองภูเก็ตและเมืองบริวารของภูเก็ต

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นได้ปรากฏวีรกรรมอันยิ่งใหญ่เป็นเกียรติและศักดิ์ศรีคู่บ้านคู่มืองภูเก็ตมาจนถึงทุกวันนี้ คือเมื่อวันที่ 13 มีนาคม 2328 ท่านผู้หญิงจีนและคุณมุกได้รวบรวมกำลังพลที่ถลางบ้านเคียนตอต้านภัยพม่าสามารถต่อสู้จนพม่าแตกพ่ายไปในที่สุด พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกมหาราช ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้เป็น ท้าวเทพกษัตรี และท้าวศรีสุนทร และในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นี้เมื่อภูเก็ตได้เจริญเติบโตขึ้นมาจากอิทธิพลของการค้าและเหมืองแร่โดยเฉพาะมีการค้ากับประเทศอังกฤษ เมื่ออังกฤษได้ปีนังเป็นตลาดค้าดีบุกทำให้เกิดการอพยพเคลื่อนย้ายของประชากรมาตั้งบ้านเรือนในบริเวณที่ราบเหนืออ่าวทุ่งคาในเขตอำเภอเมืองภูเก็ตในปัจจุบัน เมืองกลางซึ่งเคยเป็นชุมชนหนาแน่นกลับซบเซาลงเมืองภูเก็ตเจริญมากขึ้น ปัจจุบันจะเห็นได้จากลักษณะอาคารที่เป็นสถาปัตยกรรมแบบจีนและยุโรป (CHINO-PORTUGAL STYLE) ซึ่งมีอยู่ทั่วไปในตัวเมืองภูเก็ต เช่น ถนนกลาง เป็นต้น การค้าดีบุกได้เจริญมั่งคั่งมั่นคงทำให้ภูเก็ตมีบทบาทอย่างสำคัญต่อพื้นที่ใกล้เคียงอันได้แก่ พังงา กระบี่ ตรัง ระนอง และสตูล

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 5) ได้มีการปรับปรุงระบบการปกครองหัวเมืองต่างๆ เป็นระบบมณฑลเทศาภิบาลและได้รวบรวมหัวเมืองชายทะเลตะวันตกเป็นมณฑลภูเก็ต เมื่อ พ.ศ. 2435 และต่อมา พ.ศ. 2475 ได้มีการเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศมาเป็นระบบประชาธิปไตย มีพระราชบัญญัติระเบียบการบริหารแห่งราชอาณาจักรสยาม พ.ศ. 2476 ได้มีการจัดระเบียบราชการเป็นจังหวัด และอำเภอ ได้ยกเลิกมณฑลภูเก็ตมาเป็นจังหวัดภูเก็ตตั้งแต่นั้นมา

คำขวัญประจำจังหวัดไข่มุกอันดามัน สวรรค์เมืองใต้ หาดทรายสีทอง สองวีรสตรี บารมีหลวงพ่อแช่ม

ต้นไม้ประจำจังหวัด ประดู่บ้าน

จังหวัดระนอง

จังหวัดภูเก็ตเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ มีเนื้อที่ 3,298 ตารางกิโลเมตร

ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ เป็นเมืองที่มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาแล้วและในสมัยนั้นได้แยกการปกครองออกเป็นสองเมือง คือเมืองระนอง และเมืองตระ ทั้งสองเมืองนี้จะขึ้นอยู่กับ

กับเมืองชุมพร ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ซึ่งอยู่ในรัชกาลที่ 3 ได้ทรงโปรดให้คอซู้เจียง (ซึ่งเป็นชาวจีนฮกเกี้ยน) เป็นหลวงรัตนเศรษฐี ดำรงตำแหน่งนายอากรเมืองระนอง และเมืองตระ หลวงรัตนเศรษฐี จึงได้อพยพครอบครัวมาอยู่ที่เมืองระนอง จนถึงปีพ.ศ. 2405 สมัยรัชกาลที่ 4 ได้รับพระราชทานเป็นพระยารัตนเศรษฐี เจ้าเมืองระนอง และเลื่อนเป็น พระยาดำรงสุจริตมหิศรภักดี แต่ประชาชนเรียกว่า “ท่านเจ้าคุณเต่า” เป็นต้นสกุล ณ ระนอง ในสมัยรัชกาลที่ 5 ได้ยุบเมืองตระลงเป็น อำเภอเรียกว่าอำเภอกระบุรี ซึ่งขึ้นอยู่กับจังหวัดระนองในปัจจุบันนี้ เป็นจังหวัดแรกของภาคใต้ที่ตั้งอยู่ริมฝั่งมหาสมุทรอินเดีย

คำขวัญประจำจังหวัด คอคอดกระ ภูเขาหญ้า กาหยูหวาน ชารน้ำแร่ มุกแท้เมืองระนอง

ต้นไม้ประจำจังหวัด อบเชย

จังหวัดสตูล

จังหวัดสตูลเป็นจังหวัดหนึ่งในภาคใต้ มีเนื้อที่ 2,478.977 ตารางกิโลเมตร ความสำคัญทางประวัติศาสตร์ แต่เดิมนั้นเป็นตำบลหนึ่งของไทรบุรี ซึ่งอยู่ในราชอาณาจักรไทย ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ รัชกาลที่ 1 ไทรบุรีเกิดแข็งข้อขึ้น พระองค์จึงโปรดให้แต่งทัพไปปราบ และพร้อมกันนี้ได้เปลี่ยนและปรับปรุงการปกครองของเมืองไทรบุรีใหม่ เมืองที่อยู่ในการปกครองของไทรบุรีนอกจากสตูลแล้วก็มี เมืองกูบังปาสู เมืองปรีศ ซึ่งต่อมาในปี พ.ศ. 2452 รัฐบาลไทยและอังกฤษได้ตกลงแบ่งดินแดนกัน ระหว่างไทยกับมาเลเซีย ได้ตกลงทำสัญญายกไทรบุรีและปรีศให้แก่มาเลเซียไป ส่วนสตูลนั้นยังคงอยู่ในเขตไทยถึงปัจจุบันนี้

คำขวัญประจำจังหวัด สตูล สงบ สะอาด ธรรมชาติบริสุทธิ์

ต้นไม้ประจำจังหวัด กระชับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปสถานการณ์คลื่นยักษ์ถล่ม/Tsunami Disaster										
พื้นที่ /Area	เสียชีวิต / Dead				บาดเจ็บ / Injured			รับแจ้งสูญหาย / Missing		
	ไทย / Thai	ต่างชาติ /Foreigner	ไม่สามารถระบุได้ /Unidentified	รวม / Total	ไทย / Thai	ต่างชาติ /Foreigner	รวม / Total	ไทย / Thai	ต่างชาติ /Foreigner	รวม / Total
ภูเก็ต / Phuket	151	111	17	279	591	520	1,111	245	363	610
พังงา/Pangnga	1,302	1,926	997	4,225	4,344	1,253	5,597	1,352	303	1,655
กระบี่/Krabi	357	203	161	721	808	568	1,376	314	230	547
ระนอง/Ranong	153	6		163	159	31	246	9		9
ตรัง/Trang	3	2		5	92	20	112	1		1
สตูล/Satul	6			6	15		15			
รวม/Total	1,972	2,248	1,175	5,395	6,065	2,392	8,457	1,921	896	2,817

หมายเหตุ : ข้อมูลกรณีรับแจ้งสูญหายได้ผ่านการตรวจสอบเบื้องต้น ณ วันที่ 24 มิถุนายน 2548 โดยตัดรายชื่อแจ้งซ้ำซ้อน / กลับภูมิลำเนาเดิม / บาดเจ็บ / เสียชีวิต / พบตัว (อ้างอิงใน , http://hazard.disaster.go.th/overall.php?pack=report_10)

ตารางแสดงความเสียหายของแนวปะการังที่เกิดจากคลื่นสึนามิ

จังหวัด	ไม่เสียหาย (0%)	น้อยมาก (1-10 %)	น้อย (11-30%)	ปานกลาง (31-50%)	มาก (>50%)
ระนอง	0.0	16.7	16.7	8.3	58.3
พังงา	29.2	16.7	22.2	13.9	18.1
-หมู่เกาะสุรินทร์	0.0	23.8	33.3	23.8	19.0
-หมู่เกาะสิมิลัน	28.9	18.4	21.1	13.2	18.4
ภูเก็ต	57.1	23.8	14.3	4.8	0.0
กระบี่	40.0	26.7	13.3	13.3	6.7
-หมู่เกาะพีพี	33.3	26.7	13.3	20.0	6.7
ตรัง	25.0	50.0	25.0	0.0	0.0
สตูล	71.0	16.1	9.7	0.0	3.2
รวม	39.7	20.7	17.2	9.2	13.2

หมายเหตุ- ข้อมูลเหล่านี้อ้างอิงได้โดยใช้ “ข้อมูลจาก 8 สถาบันการศึกษาและกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง” (ธรณ์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ปีที่ 51 ฉบับที่ 36 ,2547)

ตารางแสดงพื้นที่เสนอให้ปิดบริการท่องเที่ยวดำน้ำชั่วคราว

อุทยานฯแหลมสน	- เกาะค้ำคว - เกาะกำใหญ่
อุทยานฯสุรินทร์	- สุรินทร์ใต้/อ่าวผักกาด - เกาะตอรินลา
อุทยานฯสิมิลัน	- เกาะสี่ : Stonehenge & Bird rock - เกาะเจ็ด(SE) : บริเวณเรือนกล้วยไม้ - เกาะแปด : อ่าวเหนือสุด : บริเวณ Bacon point - เกาะเก้า : Christmas point : Hideaway & Snapper Alley
อุทยานฯนพรัตน์ธารา(พีพี)	- เกาะไผ่

หมายเหตุ- ข้อมูลเหล่านี้อ้างอิงได้โดยใช้ “ข้อมูลจาก 8 สถาบันการศึกษาและกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง” (ธรณ์ ชำรงนาวาสวัสดิ์ สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ปีที่ 51 ฉบับที่ 36 ,2547)

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

ธีรพงศ์ ครุฑคิดกานันท์ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลกระทบของอุทกภัยปี 2531 ที่มีต่อพื้นที่พาณิชยกรรม และการท่องเที่ยวเมืองหาดใหญ่

ผลการวิจัยพบว่า อุทกภัยที่เกิดขึ้นปี พ.ศ. 2531 ได้ก่อให้เกิดผลกระทบต่อธุรกิจการค้าและการท่องเที่ยวของเมืองหาดใหญ่เป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในด้านพาณิชยกรรม ภาวะอุทกภัยได้สร้างความเสียหายให้กับย่านธุรกิจทางด้านการเมือง สถานประกอบการทางด้านต่างๆต้องปิดดำเนินการในช่วงระยะเวลาหนึ่ง ก่อให้เกิดการชะงักงัน และเกิดการสูญเสียชีวิตได้ ขณะเดียวกันผู้ประกอบการต้องประสบกับความเสียหายระดับหนึ่ง อันเนื่องมาจากสินค้าและทรัพย์สินต่างๆ ถูกน้ำท่วม ซึ่งโดยทั่วไปได้รับความเสียหายเฉลี่ยแห่งละ 100,000 – 300,000 บาท

ภัทรา ไชยรักษ์ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลกระทบของพายุไต้ฝุ่นเกย์ในทัศนะของนักเรียน อาจารย์ และผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร

ผลการวิจัยพบว่า ผลกระทบที่ได้รับจากพายุไต้ฝุ่นเกย์ส่งผลกระทบต่อรับรู้ นักเรียนและผู้ปกครอง จะมีการรับรู้เหมือนกัน ว่าชาวบ้านได้รับความกระทบกระเทือนทางด้านจิตใจ เป็นอันมาก ผลการศึกษาถึงทัศนะต่อการบริการ พบว่าประชากรทั้งสามกลุ่มเห็นพ้องกันว่า บริการที่ได้รับนั้นเป็นการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าทางด้านวัตถุ โดยไม่ให้ความสนใจกับ สภาพทางด้านจิตใจของประชาชน นอกจากนี้แม้ว่าประชาชนทั้งสามกลุ่มพอใจกับบริการที่ได้รับ ผลการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม พบว่ากลุ่มอาจารย์ นักเรียน และผู้ปกครองได้รับผลกระทบจากพายุต่างกัน มีการรับรู้ต่อสภาพที่เกิดขึ้นหลังพายุต่างกันและมีทัศนะต่อการบริการที่ได้รับต่างกัน

เรืองฤทธิ์ กิตติวิทยาพงศ์ (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความรู้และความตระหนักของประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณชายฝั่งทะเลหัวหิน เสนอสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวล

ผลการวิจัยพบว่า ประชากรเป้าหมายส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อาศัยอยู่ในชุมชนมากกว่า 20 ปี จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า และมีพฤติกรรมมารับข่าวสารทางวิทยุ โทรทัศน์มากที่สุด ส่วนความรู้และความตระหนักต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณชายฝั่งทะเลหัวหินอยู่ในระดับปานกลาง จากการทดลองสมมุติฐาน พบว่า การประกอบอาชีพ และพฤติกรรมมารับข่าวสาร มีความสัมพันธ์กับความรู้และความตระหนักต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 และ 0.001 ส่วนการทดสอบทิศทางความรู้และความตระหนักมี ความสัมพันธ์ในเชิงบวก

ปิยภรณ์ รัตนเจษฎา (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบพฤติกรรมเกี่ยวกับการ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวที่พักค้างแรมและไม่พักค้างแรม ในอุทยานแห่งชาติแก่ง กระจาน

ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวที่พักค้าง แรมและไม่พักค้างแรมที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษารั้งนี้ แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 โดยกลุ่มที่พักค้างแรมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่พักค้างแรม ทั้ง ทางด้าน การรับรู้ข่าวสารการเข้าร่วมกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม ระดับความสนใจธรรมชาติและ สิ่งแวดล้อม กลุ่มที่พักค้างแรมส่วนใหญ่มีพฤติกรรมไปในแนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มากกว่ากลุ่มที่ไม่พักค้างแรม

ฉันทัช วรรณถนอม (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจให้ นักท่องเที่ยวชาวไทยเลือก เดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ

ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวเพื่อต้องการพักผ่อน เป็นเหตุผล สำคัญที่สุด และเห็นว่าประเทศไทยมีจุดเด่นของแหล่งท่องเที่ยวที่มีความหลากหลาย โดยมี โทรทัศน์เป็นสื่อที่สำคัญที่สุด ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อนักท่องเที่ยวชาวไทย ในการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว ภายในประเทศในลำดับมาก คือ งบประมาณ ค่าครองชีพ ระยะเวลา การเตรียมความพร้อม ระยะทาง สิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และความ ภายในประเทศพร้อมในการรองรับด้าน โครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ของแหล่งท่องเที่ยว

สุริดา วงษ์พันธุ์ (2544) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะคตินักท่องเที่ยวต่างประเทศต่อปัญหา ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินในจังหวัดเชียงใหม่

ผลการศึกษาทั้งนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เดินทางมาจังหวัดเชียงใหม่เป็นครั้งแรกและ นักท่องเที่ยวที่เคยเดินทางมาแล้ว พบว่า ทักษะคติต่อปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินใน จังหวัดเชียงใหม่ไม่มีความสัมพันธ์ต่อการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยวจังหวัดเชียงใหม่เป็นครั้งที่ 2 ในระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลจากการศึกษาในครั้งนี้สามารถเป็นเครื่องบ่งชี้ได้ว่า การดำเนินการตามนโยบายของ รัฐบาลในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินแก่นักท่องเที่ยวต่างประเทศ ซึ่งเป็นปัจจัย หนึ่งในการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี ทั้ง

จากหน่วยงานของทางภาครัฐและภาคเอกชน จนสามารถบรรลุเป้าหมายที่วางไว้เป็นที่น่าพอใจในระดับหนึ่ง

สิทธิศักดิ์ เท่าฐรี (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การรับรู้และการปรับตัวของประชาชนบ้านน้ำก้อภายหลังเกิดภัยพิบัติจากอุทกภัย ในปี พ.ศ. 2544

ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ของประชาชนบ้านน้ำก้อต่ออุทกภัย มีการรับรู้อยู่ในระดับสูง ทั้งในด้านสาเหตุของการเกิดอุทกภัย ด้านความรุนแรงจากการเกิดอุทกภัย และด้านการบรรเทาความรุนแรงจากการเกิดอุทกภัย

การปรับตัวของประชาชนบ้านน้ำก้อเพื่อบรรเทาความรุนแรงจากการเกิดอุทกภัยครั้งใหม่มีการปรับตัวอยู่ในระดับสูง ทั้งในด้านการยอมรับความสูญเสียจากอุทกภัย ด้านการลดความสูญเสียจากอุทกภัย และด้านการแสวงหาทางเลือกใหม่เพื่อบรรเทาความรุนแรงจากอุทกภัย

ณัฐวุฒิ กลิ่นนาค (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจและการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจของนักกีฬาเทนนิสในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 33

ผลการวิจัยพบว่า 1. ความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจกับการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.45

2. ระดับความมั่นใจของนักกีฬาอยู่ในระดับปานกลาง

3. การใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนาความมั่นใจ อยู่ในระดับปานกลาง

กนกพร สิริโรจน์ (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง กระบวนการตัดสินใจเลือกสถานที่พักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ : กรณีศึกษาสถานที่พักแรม ถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร

ผลการวิจัยพบว่า สิ่งที่กระตุ้นที่เป็นแรงจูงใจและมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกสถานที่พักแรมของนักท่องเที่ยวมากที่สุดคือ ราคาของสถานที่พักแรม โดยนักท่องเที่ยวจะพิจารณาจากราคาให้เช่าเมื่อเทียบกับคุณภาพ ท่าเลที่ตั้งใกล้แหล่งท่องเที่ยว สถานที่พักแรมสะอาดและการให้การต้อนรับของผู้ประกอบการ

เสาวนีย์ กันทะแสน (2545) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความคาดหวังและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัด สภาพแวดล้อมและกิจกรรมทางการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

จากการศึกษาพบว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความคาดหวังมากต่อการจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความพึงพอใจมากต่อการจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย

ความคาดหวังและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัดสภาพแวดล้อมกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย มีความสัมพันธ์กันในทิศทางบวก ทุกๆกรณีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวในด้านเพศ อายุ และภูมิภาคที่แตกต่างกัน มีความคาดหวังต่อการจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัจจัยส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยวในด้านเพศ อายุ และภูมิภาคที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการจัดสภาพแวดล้อมและกิจกรรมทางการท่องเที่ยวหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อุดมศักดิ์ บุญประเสริฐ (2546) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบจำลองของกระแสน้ำ โดยใช้ซอฟต์แวร์เวกเตอร์เมทซินสำหรับค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล

ผลการวิจัยพบว่า งานวิจัยนี้จึงได้นำเสนอวิธีเพิ่มประสิทธิภาพของการค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล โดยได้พัฒนาแบบจำลองสำหรับคำนวณทิศทางและความแรงของกระแสน้ำในทะเลอ่าวไทยอันมีผลเนื่องมาจากอิทธิพลของลม ซึ่งแบบจำลองดังกล่าวได้ใช้ซอฟต์แวร์เวกเตอร์เมทซินสำหรับการวิเคราะห์หาค่าที่ได้ออกแบบการทำงานโดยอาศัยแบบจำลองกระแสน้ำพริ้นซ์ตันเป็นต้นแบบ และกำหนดชื่อแบบจำลองที่ได้พัฒนาขึ้นมาว่า “แบบจำลองกระแสน้ำเชียงใหม่” แบบจำลองกระแสน้ำจะช่วยทำนายและติดตามเส้นทางของการเคลื่อนที่ของผู้ประสบภัย ณ เวลาใดๆให้ใกล้เคียงกับตำแหน่งจริงมากที่สุด ทำให้ใช้เวลาในการค้นหาลดลงแบบจำลองกระแสน้ำเชียงใหม่ถูกนำไปทดสอบกับข้อมูลจริงที่ได้เก็บบันทึกไว้โดย กรมอุทกศาสตร์ กองทัพเรือ ซึ่งผลจำลองสมรรถนะของแบบจำลองกระแสน้ำเชียงใหม่ และแบบจำลองกระแสน้ำพริ้นซ์ตันเทียบกับข้อมูลจริงแสดงให้เห็นว่า แบบจำลองกระแสน้ำเชียงใหม่ให้ผลการทำนายได้ดี และสามารถนำไปใช้สนับสนุนการทำงานของหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยต่อไป

วชิราภรณ์ โลหะชาละ(2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติในการเลือกใช้บริการที่พักในจังหวัดเชียงราย

ผลการศึกษพบว่า นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่เข้ามาเที่ยว และพักค้างคืนในจังหวัดเชียงราย มีความพึงพอใจต่อบริการที่พักในระดับสูง ส่วนใหญ่มีความเห็นว่ามาตรฐานดีและเกือบทั้งหมดของผู้ให้ข้อมูลคิดว่า ราคาของที่พักมีความเหมาะสมดีแล้ว ในขณะที่สถานที่พักก็อยู่ในเกณฑ์ดี

นอกจากนี้ จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในการเลือกที่พักในจังหวัดเชียงราย พบว่า ปัจจัยทางการตลาดมีผลต่อความพึงพอใจในการเลือกใช้ที่พักแรม โดยเฉพาะปัจจัยด้านราคาที่พัก และปัจจัยด้านความปลอดภัย รองลงมาคือปัจจัยด้านการบริการ ด้านทำเลที่ตั้ง สิ่งอำนวยความสะดวก และสภาพแวดล้อมตามลำดับ

งานวิจัยต่างประเทศ

ออร์ทเวย์ (1974) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนาพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็กโดยสรุปผลจากการวิจัยว่าเด็กจะมีความเชื่อมั่นในตนเองมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับวิธีการเลี้ยงดู กล่าวคือ การอบรมเลี้ยงดูยังมีลักษณะที่จะเกื้อกูลและฝึกฝนให้เด็กสามารถช่วยตนเองได้มากเท่าไร ย่อมจะมีแนวโน้มส่งเสริมให้เด็กมีโอกาสพัฒนาลักษณะความเชื่อมั่นในการตัดสินใจ

ยัง และ ฟลาวเวอร์ส (1982) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษานักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้ามาท่องเที่ยวใน Cook Country Forest Preserve District (CCFPD) ซึ่งเป็นเขตป่าสงวนแห่งชาติของสหรัฐอเมริกา พบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อพื้นที่และลักษณะของป่าไม้ตามธรรมชาติ ซึ่งมีความเงียบสงบและไม่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงสภาพธรรมชาติใดๆ ในแหล่งท่องเที่ยว เช่น การก่อสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกในการนันทนาการ นักท่องเที่ยวมีความต้องการที่จะพักแรมในสถานที่ที่เป็นธรรมชาติมากกว่า

เรนท์ (1995) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดสึนามิที่โอฮาโฮในฮาวาย ผลการวิจัยพบว่า ผลการสำรวจของงานวิจัยครั้งนี้ ใช้กลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม ในประชากรที่เป็นผู้ใหญ่ของเมืองและมณฑลของโอไฮโอจำนวน 357 คน ด้านพฤติกรรมด้านการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดสึนามิ โดยการเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง การสำรวจได้ใช้ความแตกต่างทางลักษณะส่วนบุคคล เช่น อายุ เพศ การศึกษา ภูมิฐานะ รายได้ เชื้อชาติและสัญชาติ ศาสนา โดยศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความเสี่ยง ปรากฏว่า คนที่มีการศึกษาและรายได้น้อยมีความกลัวมากกว่าคนที่มีการศึกษาและรายได้สูง เชื้อชาติมีผลต่อการตอบสนองการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดสึนามิ ชาวยุโรปมีความกลัวน้อยกว่าชาวเอเชียและหมู่เกาะแปซิฟิกและกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ

ฟอร์ทิน และ ริชชี(อ้างถึงในวชิราภรณ์ โลหะชาละ, 2548) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ลักษณะการตัดสินใจเลือกสถานที่จัดประชุมของสมาคมต่างๆในประเทศแคนาดาพบว่าสิ่งที่มีความสำคัญต่อการตัดสินใจเลือกสถานที่ของนักวางแผนจัดประชุม ดังนี้

1. ระดับการให้บริการของโรงแรม
2. ความสะดวกสบายในการเดินทางทางอากาศ
3. จำนวนห้องพัก
4. จำนวนห้องประชุม
5. ระดับราคา
6. การให้การต้อนรับ
7. คุณภาพในการบริการของภัตตาคาร/ร้านอาหาร
8. ความปลอดภัยส่วนบุคคล
9. ความน่าสนใจของท้องถิ่น
10. ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ(Survey research) เพื่อศึกษาผลทางด้านความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. ขั้นตอนการสร้างและหาคคุณภาพของเครื่องมือ
4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. เสนอเทียบระดับความคิดเห็น

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปยังพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันใน 6 จังหวัดในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 - มีนาคม พ.ศ. 2549 โดยประมาณการประชากรจากผู้มาเยี่ยมชมพื้นที่ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันในปี พ.ศ. 2546 รวมมีจำนวนทั้งสิ้น 4,035,721 คน จำแนกเป็น จังหวัดพังงา มีผู้มาเยี่ยมชม 766,798 คน จังหวัดภูเก็ต มีผู้มาเยี่ยมชม 1,303,291คน จังหวัดตรังมีผู้มาเยี่ยมชม 491,213 คน จังหวัดกระบี่มีผู้มาเยี่ยมชม 763,779 คน จังหวัดระนองมีผู้มาเยี่ยมชม 324,130 คน และ จังหวัดสตูลมีผู้มาเยี่ยมชม 386,510 คน (กองสถิติและการวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2546)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักท่องเที่ยวชาวไทยที่เดินทางไปยังพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน ใน 6 จังหวัดในปี พ.ศ. 2548 ซึ่งผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง โดยประมาณประชากรจากผู้มาเยี่ยมชมพื้นที่ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันในปี พ.ศ. 2546 รวมมีจำนวนทั้งสิ้น 4,035,721 คน โดยใช้สูตรการคำนวณของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1973) ในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) เป็นกลุ่มตัวอย่างของนักท่องเที่ยวทั้ง

เพศชายและเพศหญิง ที่เดินทางไปยังพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามันใน 6 จังหวัดในเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 - มีนาคม พ.ศ. 2549

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1 + N(e)^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่าง
N แทน ขนาดของประชากร
e แทน ความคลาดเคลื่อนเท่าที่จะยอมรับได้กำหนดให้

นัยสำคัญ 0.05

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าในสูตร } n &= \frac{4,035,721}{1 + 4,035,721(0.05)^2} \\ n &= 400 \text{ คน} \end{aligned}$$

ดังนั้นจึงมีขนาดของกลุ่มตัวอย่างประมาณ 400 คน

แต่ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างใน 6 จังหวัด จังหวัดละ 70 คน จึงรวมเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ทั้งสิ้น 420 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม โดยแบ่งเป็น 3 ตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ อายุ เพศ ภูมิลำเนา รายได้เฉลี่ย ระดับการศึกษา อาชีพ สถานภาพ แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบเลือกคำตอบและแบบปลายเปิด (Open-end)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว ได้แก่ จุดประสงค์ของการเดินทาง การพำนักค้างแรม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบเลือกคำตอบและแบบปลายเปิด (Open-end)

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความมั่นใจต่อการเดินทางท่องเที่ยว 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ ในด้านนโยบายการจัดการ ในด้านกายภาพ ในด้านสาธารณูปโภค ในด้านสิ่งแวดล้อม ในด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว ในด้านกิจกรรม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบกำหนดคำตอบเป็นข้อความที่บอกระดับมากน้อย แบบ 4 Scale (Likert Scale)

3. ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถาม มีวิธีการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพ ดังนี้

1. ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องรวมทั้งขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำมาวิเคราะห์ เพื่อกำหนดโครงสร้างและรายละเอียดของแบบสอบถาม
2. ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ (Interview method) ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยว และประชาชนในพื้นที่ เพื่อเป็นการรวบรวมข้อมูล เพื่อเป็นรายละเอียดของแบบสอบถาม
3. วิธีการทดลองใช้ (Try Out) เป็นการรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ทดสอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมก่อนที่จะนำไปใช้กลุ่มเป้าหมายที่ต้องการ
4. มีการทดสอบเครื่องมือเพื่อหาค่าความเชื่อถือได้ของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีการหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient)

สูตรที่ใช้คือ

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

$$\alpha = \frac{63}{62} \left[1 - \frac{\sum S_i^2}{S^2} \right]$$

$$\alpha = \frac{1.016}{172.89} \left[1 - \frac{31.64}{172.89} \right]$$

$$= 0.83$$

แสดงว่าแบบสอบถามฉบับนี้มีค่าความน่าเชื่อถือเป็น 0.83

4. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูล โดยมีขั้นตอนและรายละเอียดดังนี้

1. ทำการเก็บข้อมูลโดยการเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง
2. ช่วงระยะเวลาในการเก็บข้อมูลอยู่ระหว่างเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2548 – มีนาคม พ.ศ. 2549
3. การเก็บข้อมูลเป็นแบบการกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ
4. นำแบบสอบถามที่ได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ของการตอบแบบสอบถาม ลงรหัสข้อมูล แล้วนำข้อมูลไปวิเคราะห์ต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS Version 13.0 for Windows หาค่าสถิติต่างๆ ดังนี้

1. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้ในการวิเคราะห์ความถี่ในด้านต่างๆ เพศ ช่วงอายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ วัตถุประสงค์ในการเดินทาง ลักษณะการเดินทาง
2. ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ใช้ในการวิเคราะห์ค่ากลางของระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเดินทางมาท่องเที่ยวยังภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ
3. การทดสอบค่า “ที” (t-test) ใช้ในการวิเคราะห์ค่าในการเปรียบเทียบรายคู่ ระหว่างนักท่องเที่ยว ที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ จำแนกตามเพศ, การเลือกที่พัก
4. การทดสอบค่า “เอฟ” (F-test) และในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจะทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ ตุ๊กกี [Tukey] ใช้ในการวิเคราะห์ค่าในการเปรียบเทียบรายกลุ่ม ของนักท่องเที่ยวที่เดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ จำแนกตาม นักท่องเที่ยวที่มาท่องเที่ยวใน 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน
5. กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6. เกณฑ์เทียบระดับความคิดเห็น

แบบสอบถามตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามแบบวัดประเมินค่า มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	มีค่าเท่ากับ	4
มาก	มีค่าเท่ากับ	3
น้อย	มีค่าเท่ากับ	2
น้อยที่สุด	มีค่าเท่ากับ	1

แปลความหมายของค่าเฉลี่ยที่ได้มีเกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 3.26 – 4.00 หมายความว่า ระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.51 – 3.25 หมายความว่า ระดับมาก

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.76 – 2.50 หมายความว่า ระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 1.00 – 1.75 หมายความว่า ระดับน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัย เรื่อง การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ เปรียบเทียบความมั่นใจของนักท่องเที่ยวจำแนกตามเพศ และพฤติกรรมการเลือกบริเวณที่พัก และเปรียบเทียบความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัดของ 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน ผู้วิจัยสร้างแบบสำรวจความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวใน 6 จังหวัด ได้แก่ ระนอง พังงา ภูเก็ต กระบี่ ตรัง และสตูล จังหวัดละ 70 คน รวมทั้งสิ้น 420 คน

ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเสนอในรูปตารางและอธิบายความเรียง แบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ตอนที่ 2 ความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ตอนที่ 3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิตามตัวแปรเพศและตัวแปรบริเวณที่พัก

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางท่องเที่ยว 6 จังหวัดหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปและพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวที่มาเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ผู้วิจัยนำข้อมูลพื้นฐานและพฤติกรรมการท่องเที่ยวของกลุ่มตัวอย่าง มาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ ดังตารางที่ 1 - 15

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	194	46.20
หญิง	223	53.10
ไม่ระบุ	3	0.70
รวม	420	100

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 223 คน คิดเป็นร้อยละ 53.10 รองลงมาเป็นเพศชายจำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 46.20

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 20 ปี	66	15.70
21-30 ปี	207	49.30
31-40 ปี	73	17.40
41-50 ปี	47	11.20
51-60 ปี	21	5.00
61ปี ขึ้นไป	6	1.40
รวม	420	100

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีอายุระหว่าง 20-30 ปี จำนวน 207 คน คิดเป็นร้อยละ 49.3 รองลงมา 31 - 40 ปี จำนวน 73 คน คิดเป็นร้อยละ 17.40 ลำดับสุดท้าย อยู่ในช่วงอายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 5.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามภาคที่อาศัยอยู่

ภาค	จำนวน	ร้อยละ
เหนือ	44	10.50
กลาง	170	40.50
ตะวันตก	18	4.30
ตะวันออกเฉียงเหนือ	39	9.30
ตะวันออก	34	8.10
ใต้	114	27.10
ไม่ระบุ	1	0.20
รวม	420	100

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาคกลาง มีจำนวน 170 คน คิดเป็นร้อยละ 40.50 รองลงมา ภาคใต้จำนวน 114 คน คิดเป็นร้อยละ 27.10 ลำดับสุดท้ายเป็นภาคตะวันตกจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.30

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 4 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามระดับการศึกษา

การศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าประถมศึกษา	2	0.50
ประถมศึกษา	26	6.20
มัธยมศึกษาตอนต้น/ปวช.	51	12.10
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส.	89	21.20
อนุปริญญา/ปริญญาตรี	212	50.50
ปริญญาโท	35	8.30
ปริญญาเอก	4	1.00
ไม่ระบุ	1	0.20
รวม	420	100

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับอนุปริญญา/ ปริญญาตรี จำนวน 212 คน คิดเป็นร้อยละ 50.5 รองลงมาเป็นระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวส. จำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 21.2

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	จำนวน	ร้อยละ
ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ	70	16.70
นักเรียน/นักศึกษา	154	36.70
ประกอบกิจการส่วนตัว	71	16.90
เกษตรกร	27	6.40
พ่อบ้าน/แม่บ้าน	16	3.80
พนักงาน/ลูกจ้างบริษัท	72	17.10
อื่นๆ	10	2.40
รวม	420	100

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักเรียน/นักศึกษา จำนวน 154 คน คิดเป็น ร้อยละ 36.70 รองลงมา พนักงาน/ลูกจ้างบริษัทจำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 17.10 ลำดับที่สาม ประกอบกิจการส่วนตัว จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 16.90

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 6 จำนวนและร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามรายได้

รายได้	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่า10,000 บาท	206	49.00
10,001-20,000 บาท	110	26.20
20,001-40,000 บาท	59	14.00
40,001-60,000 บาท	19	4.50
60,001-80,000 บาท	6	1.40
ตั้งแต่80,001 บาทขึ้นไป	7	1.70
ไม่ระบุ	13	3.10
รวม	420	100

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท จำนวน 206 คน คิดเป็นร้อยละ 49.00 รองลงมา มีรายได้ 10,000-20,000 บาท จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 26.20 ลำดับที่สาม รายได้ 20,001-40,000 บาท จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 14.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 7 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยเดินทางมาท่องเที่ยวก่อนเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

จังหวัด	จำนวน(ครั้ง)	ร้อยละ
ภูเก็ต	246	26.57
พังงา	166	17.93
ระนอง	92	9.94
ตรัง	161	17.39
กระบี่	182	19.65
สตูล	79	8.53
รวม	926	100.00

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่าก่อนเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เคยเดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดภูเก็ต จำนวน 246 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 26.57 รองลงมาได้แก่ จังหวัดกระบี่ จำนวน 182 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 19.65 และเคยเดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดสตูลน้อยที่สุด จำนวน 79 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 8.53

ตารางที่ 8 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยเดินทางมาท่องเที่ยวหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

จังหวัด	จำนวน (เที่ยวการเดินทาง)	ร้อยละ
ภูเก็ต	162	24.66
พังงา	102	15.53
ระนอง	90	13.70
ตรัง	122	18.57
กระบี่	108	16.44
สตูล	73	11.11
รวม	657	100.00

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่าหลังจากเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิแล้ว ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดภูเก็ต จำนวน 162 เที่ยวการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 24.66 รองลงมาได้แก่ จังหวัดตรัง จำนวน 122 เที่ยวการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 18.57 จังหวัดกระบี่ จำนวน 108 เที่ยวการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 16.44 ตามลำดับ และผู้ตอบแบบสอบถามได้เดินทางมาท่องเที่ยวที่จังหวัดสตูลน้อยที่สุด จำนวน 73 เที่ยวการเดินทาง คิดเป็นร้อยละ 11.11 (เที่ยวการเดินทาง หมายถึง นักท่องเที่ยวแต่ละคนเดินทางท่องเที่ยวในจังหวัดเดียวกันได้หลายครั้ง)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 9 วัตถุประสงค์หลักของผู้ตอบแบบสอบถามในการเดินทางมาครั้งนี้

วัตถุประสงค์	จำนวน	ร้อยละ
ท่องเที่ยว/พักผ่อน	313	74.50
ธุรกิจ	33	7.90
ปฏิบัติราชการ	10	2.40
ประชุม/สัมมนา	18	4.30
ทัศนศึกษา	16	3.80
อื่นๆ (เช่น ทำงาน, เยี่ยมญาติ)	26	6.20
ไม่ระบุ	4	1.00
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่าวัตถุประสงค์หลักในการเดินทางมาของผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่มาเพื่อท่องเที่ยว/พักผ่อน จำนวน 313 คน คิดเป็นร้อยละ 74.50 รองลงมา คือ เพื่อติดต่อธุรกิจ จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 7.90 เพื่อจุดประสงค์อื่นๆ เช่น ทำงาน เยี่ยมญาติ จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.20

ตารางที่ 10 ลักษณะการเดินทางมาในครั้งนี้ของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะการเดินทาง	จำนวน	ร้อยละ
เดินทางมาเอง	352	83.80
เดินทางมากับบริษัทนำเที่ยว	63	15.00
ไม่ระบุ	5	1.20
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่าในการเดินทางมาในครั้งนี้ผู้ตอบแบบสอบถามเดินทางมาเองมากที่สุด จำนวน 352 คน คิดเป็นร้อยละ 83.80

ตารางที่ 11 ผู้ร่วมทางของผู้ตอบแบบสอบถามในการเดินทางมาท่องเที่ยวในครั้งนี้

ผู้ร่วมทาง	จำนวน	ร้อยละ
เดินทางคนเดียว	64	15.20
เดินทางกับครอบครัว	124	29.50
เดินทางกับญาติ	47	11.20
เดินทางกับเพื่อน	172	41.00
อื่นๆ (เช่น มากับบริษัท, มากับมหาวิทยาลัย)	12	2.90
ไม่ระบุ	1	0.20
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 11 แสดงให้เห็นว่าในการเดินทางมาท่องเที่ยวในครั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เดินทางมากับ เพื่อน/ แฟนจำนวน 172 คน คิดเป็นร้อยละ 41.00 รองลงมา เดินทางมากับครอบครัว จำนวน 124 คน คิดเป็นร้อยละ 29.50 เดินทางมาคนเดียว จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 15.20 ตามลำดับ และได้เดินทางมากับบุคคลหรือหน่วยงานอื่นๆ เช่น บริษัท มหาวิทยาลัย น้อยที่สุด จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 2.90

ตารางที่ 12 ลักษณะการพักของผู้ตอบแบบสอบถาม

ลักษณะการพัก	จำนวน	ร้อยละ
พักค้างคืน	303	72.14
ไปเช้า-เย็นกลับ	117	27.86
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 12 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เดินทางมาท่องเที่ยวแบบพักค้างคืน จำนวน 303 คน คิดเป็นร้อยละ 72.14 นอกเหนือจากนั้นมาท่องเที่ยวแบบเช้าไป-เย็นกลับ จำนวน 117 คน คิดเป็นร้อยละ 27.86

ตารางที่ 13 บริเวณที่พักที่ผู้ตอบแบบสอบถามเลือกพัก

บริเวณที่เลือกพัก	จำนวน	ร้อยละ
ในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย	150	35.72
นอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย	234	55.71
ไม่ระบุ	36	8.57
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เลือกพักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย จำนวน 234 คน คิดเป็นร้อยละ 55.71 และเลือกพักในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย จำนวน 150 คน คิดเป็นร้อยละ 35.71

ตารางที่ 14 การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเกิดสึนามีก่อนการเดินทางของผู้ตอบแบบสอบถาม

การศึกษาข้อมูล	จำนวน	ร้อยละ
ศึกษามาก่อน	221	52.62
ไม่ได้ศึกษามาก่อน	187	44.52
ไม่ระบุ	12	2.86
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 14 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ได้ทำการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการเกิดสึนามีก่อนการเดินทางมาท่องเที่ยว จำนวน 221 คน คิดเป็นร้อยละ 52.62 นอกเหนือจากนั้น ไม่ได้ศึกษาข้อมูลมาก่อน จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 44.52

ตารางที่ 15 จำนวนและร้อยละของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวภาคใต้ ชายฝั่งทะเลอันดามัน หากมีการพัฒนาระบบการจัดการบริการในด้านต่างๆ

รายการ	จำนวน(N=420)	ร้อยละ
มีความมั่นใจ	382	91.00
ไม่มีความมั่นใจ	14	3.30
ไม่ระบุ	24	5.70
รวม	420	100.00

จากตารางที่ 15 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความมั่นใจที่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวในจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หากมีการพัฒนาระบบการจัดการบริการในด้านต่างๆ จำนวน 382 คน คิดเป็นร้อยละ 91.00

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ 2 ความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว จำแนกเป็นรายด้าน และรายชื่อ ดังตารางที่ 16 - 22

ตารางที่ 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิในแต่ละด้าน

ด้าน	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
ด้านนโยบายการจัดการ	2.89	0.47	มาก
ด้านกายภาพ	2.84	0.49	มาก
ด้านสาธารณูปโภค	2.79	0.53	มาก
ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ	2.86	0.53	มาก
ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว	2.76	0.52	มาก
ด้านกิจกรรมและบริการ	2.95	0.51	มาก
รวม	2.85	0.41	มาก

จากตารางที่ 16 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจในการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิโดยรวมอยู่ในระดับมากในทุกด้าน มีค่าเฉลี่ยรวม 2.85

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการ
ท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านนโยบายการจัดการ

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1. ความปลอดภัยหลังการจัดให้มีการฝึกซ้อมหนีภัย	2.78	0.65	มาก
2. ความปลอดภัยหลังจากการติดตั้งเครื่องเตือนภัย/ หอส่งสัญญาณ	2.82	0.65	มาก
3. การก่อตั้งศูนย์ภัยพิบัติสึนามิ	2.80	0.68	มาก
4. การเตรียมแผนการอพยพ	2.69	0.67	มาก
5. การกระจายข่าวหลังการสร้างเครือข่ายระบบ เตือนภัยสึนามิ ในลักษณะการเป็นพันธมิตรกับ หลาย ๆ ประเทศ	2.86	0.69	มาก
6. ระบบการสร้างเครือข่ายของระบบศูนย์เตือนภัย ภายในประเทศระหว่างองค์กรต่างๆ	2.79	0.69	มาก
7. ระบบการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยว	2.94	0.64	มาก
8. การปรับปรุงราคาการท่องเที่ยวหรือรายการ ส่งเสริมการท่องเที่ยวใหม่ ๆ	2.79	0.72	มาก
9. การกระจายเสนอข่าวเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึง สภาพของสถานที่ที่เกิดเหตุ	2.79	0.68	มาก
10. การให้ภาพยนตร์ต่างชาติเข้ามาถ่ายทำบริเวณ เกิดเหตุ	2.75	0.74	มาก
11. การเดินทางเป็นตัวอย่างของบุคคลที่มีชื่อเสียง ของทั้งไทยและต่างประเทศ	2.90	0.70	มาก
12. การจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติ	2.86	0.70	มาก
13. การจัดกิจกรรมระดับนานาชาติในแหล่ง ท่องเที่ยวที่ประสบภัย	2.89	0.73	มาก
14. การฝึกอบรม การเพิ่มความรู้ ความสามารถ ให้กับบุคลากรในแหล่งท่องเที่ยวที่ประสบภัย ทางด้าน การแก้ไขปัญหายามเกิดเหตุ	2.86	0.69	มาก
15. ระบบการจัดการควบคุมการบุกรุกพื้นที่ชายฝั่ง ทะเลของร้านค้า (Zoning)	2.62	0.80	มาก

ตารางที่ 18 (ต่อ)

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
16. สิ่งก่อสร้างที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ทั้งอาคารที่พัก ร้านค้า และส่วนราชการ	2.58	0.72	มาก
17. ความพร้อมทางด้านนโยบายการจัดการของ สถานที่ท่องเที่ยว	2.70	0.72	มาก
รวม	2.79	0.47	มาก

จากตารางที่ 17 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านการจัดการอยู่ในระดับมากในทุกประเด็น มีค่าเฉลี่ยรวม 2.79

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 18 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการ
ท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านกายภาพ

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1. การปรับปรุงเส้นทางคมนาคมที่โดนทำลาย	2.81	0.66	มาก
2. การเร่งฟื้นฟูสภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่ประสบภัย	2.85	0.69	มาก
3. ความสะดวกสบายในการเดินทางท่องเที่ยวภายในบริเวณชายหาด	2.83	0.65	มาก
4. ปัญหาสุขภาพจิตของประชาชนในพื้นที่	2.54	0.76	มาก
5. ความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวในปัจจุบัน	2.93	0.73	มาก
6. การก่อสร้าง ซ่อมแซม สถานที่และสิ่งก่อสร้างที่โดนทำลาย	2.73	0.68	มาก
7. สภาพสถานที่พัก/ที่ตั้งแคมป์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ	2.77	0.65	มาก
8. การปรับปรุงรักษาความสะอาด ทำความสะอาดสิ่งปฏิกูล	2.78	0.69	มาก
9. การสร้างที่อยู่อาศัยให้กับผู้ประสบภัย	2.66	0.71	มาก
10. การปรับสภาพกลิ่นจากสิ่งปฏิกูลในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว	2.67	0.73	มาก
11. ความพร้อมทางด้านกายภาพของสถานที่ท่องเที่ยว	2.81	0.69	มาก
รวม	2.76	0.49	มาก

จากตารางที่ 18 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านกายภาพอยู่ในระดับมากในทุกประเด็น มีค่าเฉลี่ยรวม 2.76

ตารางที่ 19 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการ
ท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านสาธารณูปโภค

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1. การสร้างระบบโทรศัพท์ในการติดต่อหากเกิดเหตุ	2.66	0.75	มาก
2. การสร้างเส้นทางที่หนีภัยได้รวดเร็ว	2.58	0.71	มาก
3. ความชัดเจนของป้ายหนีภัยในสถานที่ท่องเที่ยว	2.55	0.68	มาก
4. การสร้างระบบสำรองไฟฟ้า และประปาในยามเกิดเหตุ	2.52	0.70	มาก
5. ความสะอาดและถูกสุขลักษณะของระบบสุขา	2.56	0.69	มาก
6. ความสะอาดและถูกสุขลักษณะของร้านค้า ร้านอาหาร	2.59	0.71	มาก
7. การเตรียมข้อมูลความพร้อมในการรับมือของ สถานที่พัก โรงแรม	2.74	0.69	มาก
8. ความพร้อมในการเปิดกิจการของ โรงแรม ที่พัก สถานบันเทิงต่าง ๆ	2.77	0.66	มาก
รวม	2.62	0.53	มาก

จากตารางที่ 19 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านสาธารณูปโภค
อยู่ในระดับมากในทุกประเด็น มีค่าเฉลี่ยรวม 2.62

ตารางที่ 20 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1. การจัดการความสะอาดสิ่งปฏิกูลจากผู้เสียชีวิตบนชายหาดและในน้ำทะเล	2.68	0.77	มาก
2. ความสะอาดหาดทราย น้ำทะเล	2.85	0.70	มาก
3. ความสมบูรณ์ของป่าชายเลน	2.74	0.72	มาก
4. การจัดเก็บขยะ สิ่งปฏิกูล ซากปรักหักพัง	2.60	0.76	มาก
5. ความสวยงามของสถานที่ดำน้ำ ชมปะการัง	2.85	0.77	มาก
รวม	2.74	0.53	มาก

จากตารางที่ 20 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจในโดยรวมในด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติอยู่ในระดับมากในทุกประเด็น มีค่าเฉลี่ยรวม 2.74

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 21 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1. ระบบเตือนภัยหากเกิดเหตุ	2.70	0.70	มาก
2. สถานที่หลบภัย	2.55	0.67	มาก
3. การจัดระบบเส้นทางหลบภัย	2.59	0.72	มาก
4. การรับประทานอาหารทะเล	2.80	0.66	มาก
5. ความกลัวเรื่องอุบัติเหตุ ฝึ วิทยุญาณ	2.57	0.92	มาก
6. การตรวจสอบสภาพของประชาชนในบริเวณที่ ประสบภัยและบริเวณใกล้เคียง	2.67	0.70	มาก
7. การตรวจหาเชื้อโรคในบริเวณที่ประสบภัยและ บริเวณใกล้เคียง	2.65	0.77	มาก
8. ระบบสาธารณสุขในการป้องกันโรคระบาด	2.61	0.72	มาก
9. ระบบการจัดการป้องกันอาชญากรรม	2.50	0.80	น้อย
10. การแก้ไขปัญหาสุขภาพจิตให้กับผู้ประสบภัย	2.53	0.78	มาก
11. การพักค้างคืนในบริเวณที่เคยเกิดสึนามิ	2.68	0.75	มาก
รวม	2.62	0.52	มาก

จากตารางที่ 21 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความมั่นใจโดยรวมในด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ยรวม 2.62 แต่มีเพียงประเด็นเดียวที่มีระดับความมั่นใจน้อยคือประเด็นความมั่นใจในระบบการจัดการป้องกันอาชญากรรม มีค่าเฉลี่ย 2.50

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 22 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับความมั่นใจของผู้ตอบแบบสอบถามที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ด้านกิจกรรมและบริการ

รายการ	Mean	S.D.	ระดับความมั่นใจ
1. ความพร้อมในการให้บริการกิจกรรมทางทะเล เช่น ดำน้ำ พายเรือคายัค	2.81	0.69	มาก
2. การบริการกิจกรรมบริเวณชายหาด เช่น บานาน่า โบ๊ท เจ็ทสกี	2.85	0.67	มาก
3. ความพร้อมการบริการเรือโดยสารข้ามฟาก	2.78	0.68	มาก
4. ระบบการบริการของธุรกิจท่องเที่ยวด้านบริการ	2.83	0.68	มาก
5. ความปลอดภัยของการบริการเรือโดยสาร	2.70	0.74	มาก
6. ความพร้อมในการบริการรถเช่า/รถโดยสาร	2.78	0.62	มาก
7. ความปลอดภัยของการบริการรถเช่า/รถโดยสาร	2.80	0.71	มาก
8. การสร้างกิจกรรมใหม่ๆ เพื่อจูงใจให้ท่องเที่ยวอย่างสนุกสนาน	2.90	0.68	มาก
9. ความพร้อมของสถานที่ในการตั้งแคมป์	2.79	0.66	มาก
10. ระบบการรักษาความปลอดภัยในบริเวณที่ตั้งแคมป์	2.71	0.73	มาก
11. ความพร้อมของกิจกรรมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว เช่น เดินป่า จักรยานเสือภูเขา	2.80	0.67	มาก
รวม	2.80	0.51	มาก

จากตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านกิจกรรมและบริการอยู่ในระดับมากในทุกประเด็น มีค่าเฉลี่ยรวม 2.80

ตอนที่ 3 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่ง ทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิสำหรับตัวแปรเพศและตัวแปรบริเวณที่พัก

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามในตอนที 3 มาทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางจังหวัดชายฝั่ง ทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิสำหรับตัวแปรเพศและตัวแปรบริเวณที่พัก โดยใช้ t-test for Independent ดังตารางที่ 23 – 24

1. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงที่เป็นอิสระต่อกัน

ตารางที่ 23 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงที่เป็นอิสระต่อกัน

	เพศชาย (N=194)		เพศหญิง (N=223)		t	p
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว	2.72	0.47	2.73	0.41	-0.34	0.73

$P > .05$ ($t_{.05; 415} = 1.96$)

จากตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงที่มีต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงมีความมั่นใจต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิไม่แตกต่างกัน

2. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เลือกที่พักในบริเวณที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 24 การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เลือกที่พักในบริเวณที่แตกต่างกัน

	ในบริเวณที่คลื่น		นอกบริเวณที่คลื่น		t	p
	ทำลาย (N=150)		ทำลาย (N=234)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว	3.15	0.46	2.70	0.42	2.30*	0.04

$P < .05$ ($t_{.05, 382} = 1.96$)

จากตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เลือกพักในบริเวณที่เคยถูกคลื่นทำลาย และนักท่องเที่ยวที่เลือกพักนอกบริเวณที่เคยถูกคลื่นทำลาย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่านักท่องเที่ยวที่เลือกพักในบริเวณที่เคยถูกคลื่นทำลายมีความมั่นใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันมากกว่านักท่องเที่ยวที่เลือกพักนอกบริเวณที่เคยถูกคลื่นทำลาย

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

ผู้วิจัยได้นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว (One way ANOVA) ของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางท่องเที่ยว 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ดังตารางที่ 25 – 27

ตารางที่ 25 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน จำแนกตามจังหวัด

จังหวัด	N	ความมั่นใจของนักท่องเที่ยว	
		Mean	S.D.
ระนอง	70	2.79	0.40
พังงา	70	2.79	0.41
ภูเก็ต	70	2.75	0.46
กระบี่	70	2.74	0.40
ตรัง	70	3.02	0.28
สตูล	70	3.00	0.39
รวม	420	2.85	0.41

จากตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดตรังมีสูงที่สุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.02 รองลงมา ได้แก่ จังหวัดสตูล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.00 ระนองและพังงา มีค่าเฉลี่ย 2.79 เท่ากัน ภูเก็ต มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.75 และต่ำที่สุด คือ จังหวัดกระบี่ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.74

ตารางที่ 26 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวใน 6 จังหวัด

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	P
ระหว่างกลุ่ม	5.54	5	1.11	7.15*	.000
ภายในกลุ่ม	64.08	414	0.16		
รวมทั้งหมด	69.62	419			

*P < .05 ($F_{.05(5,414)} = 2.23$)

จากตารางที่ 26 แสดงให้เห็นว่าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของความมั่นใจของนักท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คือมีค่าเฉลี่ยอย่างน้อย 1 คู่ที่แตกต่างกัน จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ (Post Hoc Comparison) โดยใช้วิธีการทดสอบของตุกี (Tukey) ดังเสนอในตารางที่ 27

ตารางที่ 27 ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ของความมั่นใจของนักท่องเที่ยว ใน 6 จังหวัด โดยใช้วิธีการทดสอบของตุกี (Tukey)

	ระนอง	พังงา	ภูเก็ต	กระบี่	ตรัง	สตูล
ค่าเฉลี่ย	2.79	2.79	2.75	2.74	3.02	3.00
ระนอง	2.79	0.00	0.04	0.05	-0.23*	-0.21*
พังงา	2.79		0.04	0.05	-0.23*	-0.21*
ภูเก็ต	2.75			0.01	-0.27*	-0.25*
กระบี่	2.74				-0.28*	-0.26*
ตรัง	3.02					0.02
สตูล	3.00					

* P < .05 ($F_{.05(5,414)} = 2.23$)

จากตารางที่ 27 แสดงให้เห็นว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดตรังและสตูลมีความมั่นใจแตกต่างจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต และกระบี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดตรังและสตูลมีความมั่นใจในการเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันมากกว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต และกระบี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และ ข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้เรื่อง “การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวในการเดินทางมาท่องเที่ยวยัง 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามัน ได้แก่ จังหวัดระนอง จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง และจังหวัดสตูล เพื่อศึกษาหาค่าเฉลี่ย ร้อยละ ในด้านข้อมูลทั่วไปของนักท่องเที่ยวและพฤติกรรมกรท่องเที่ยว เพื่อศึกษาเปรียบเทียบนักท่องเที่ยวตามลักษณะของเพศ และการเลือกบริเวณที่พัก และเพื่อเปรียบเทียบความมั่นใจของนักท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัด

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ จำนวน 420 คนซึ่งคิดเป็นแต่ละจังหวัด จังหวัดละ 70 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยได้ทำการสร้างขึ้น ดำเนินการวิจัยโดยผู้วิจัยได้ทำการทดสอบ และปรับปรุงแบบสอบถาม โดยวิธีการทดสอบเครื่องมือ (Try Out) หลังจากนั้นทำการเก็บแบบสอบถามจำนวน 420 ชุด โดยใช้เวลาในช่วงเดือน พฤศจิกายน พ.ศ.2548 - มีนาคม พ.ศ. 2549 โดยทำการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้มาด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS Version 13.0 for Windows เพื่อหาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน(Standard deviation) ทดสอบค่า “ที” (t-test) และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว(One way ANOVA)หากพบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจะนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ ตามวิธีของ “ตุ๊กกี” โดยกำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผลการวิจัยพบว่า

ผลการวิจัยค่าเฉลี่ยของการศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ผลการวิจัยมีดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

จากผลการวิจัยพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงร้อยละ 53.1 มีอายุระหว่าง 21-30 ปี อาศัยอยู่ในภาคกลาง ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาในระดับอนุปริญญา/ปริญญาตรีมากที่สุด มีอาชีพเป็นนักเรียน/นักศึกษา และมีรายได้น้อยกว่า 10,000 บาท

2. ด้านข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

จากผลการวิจัยพบว่า จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเคยเดินทางมาท่องเที่ยวก่อนเกิดธรณีพิบัติภัย สึนามิ มากที่สุดคือจังหวัดภูเก็ต รองลงมาเป็นกระบี่ จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเดินทางมาท่องเที่ยวหลังเกิดธรณีพิบัติภัย สึนามิ มากที่สุดเป็นจังหวัดภูเก็ต รองลงมาเป็นจังหวัดตรัง วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อเดินทางท่องเที่ยวและพักผ่อน ลักษณะของการเดินทางมาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่ เดินทางมาเอง ส่วนใหญ่เลือกเดินทางกับเพื่อน รองลงมาเลือกเดินทางกับครอบครัว ส่วนใหญ่เลือกพักค้างคืน และส่วนใหญ่อเลือกพักในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสึนามิก่อนการเดินทาง ส่วนใหญ่มีความมั่นใจในการเดินทางกลับมาท่องเที่ยวยังพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน

3. ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว

จากผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในการท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติสึนามิโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก โดยมีความมั่นใจทุกด้านอยู่ในระดับมาก มีเพียงประเด็นเดียวที่ระดับความมั่นใจอยู่ในระดับน้อย คือ ประเด็นระบบการจัดการป้องกันอาชญากรรม

3.1 ด้านนโยบายการจัดการ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในค่านโยบายการจัดการอยู่ในระดับมาก

3.2 ด้านกายภาพ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านกายภาพอยู่ในระดับมาก โดยมีความมั่นใจในความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวในปัจจุบันมากที่สุดรองลงมา ได้แก่ การเร่งฟื้นฟูสภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่ประสบภัย ความสะดวกสบายในการเดินทางท่องเที่ยวภายในบริเวณชายหาด ตามลำดับ และมีความมั่นใจในปัญหาสุขภาพจิตของประชาชนในพื้นที่น้อยที่สุด

3.3 ด้านสาธารณูปโภค ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านสาธารณูปโภคอยู่ในระดับมาก

3.4 ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติอยู่ในระดับมาก

3.5 ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความมั่นใจโดยรวมในด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยวอยู่ในระดับมาก เพียงประเด็นเดียวที่ระดับความมั่นใจอยู่ในระดับน้อย คือ ประเด็นระบบการจัดการป้องกันอาชญากรรม

3.6 ด้านกิจกรรมและบริการผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่าผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจโดยรวมในด้านกิจกรรมและบริการอยู่ในระดับมาก

4. การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวสำหรับตัวแปรเพศและตัวแปรบริเวณที่พัก

4.1 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวเพศชายและหญิงที่เป็นอิสระต่อกัน ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวเพศชายและเพศหญิงมีความมั่นใจต่อการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิไม่แตกต่างกัน

4.2 จากการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เลือกที่พักในบริเวณที่แตกต่างกันพบว่า นักท่องเที่ยวที่เลือกพักในบริเวณที่เคยถูกคลื่นเข้ามาทำลายมีความมั่นใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวจังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันมากกว่านักท่องเที่ยวที่เลือกพักนอกบริเวณที่เคยถูกคลื่นเข้ามาทำลาย

5. การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของค่าเฉลี่ยความมั่นใจของนักท่องเที่ยว

ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดตรังและสตูลมีความมั่นใจแตกต่างจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต และกระบี่ นั่นคือ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวจังหวัดตรังและสตูลมีความมั่นใจในการเดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันมากกว่านักท่องเที่ยวที่เดินทางมาเที่ยวที่จังหวัดระนอง พังงา ภูเก็ต และกระบี่

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ ของกลุ่มตัวอย่างสามารถอภิปรายได้ดังนี้

1. ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุระหว่าง 21-30 ปี ส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในภาคกลางมากที่สุด ผู้ตอบแบบสอบถามมีระดับการศึกษาในระดับอนุปริญญา/ปริญญาตรี มีอายุเป็นนักเรียน/นักศึกษามากที่สุด มีรายได้ไม่น้อยกว่า 10,000 บาท ผู้ตอบแบบสอบถามเคยเดินทางมาท่องเที่ยวก่อนเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ มากที่สุดคือจังหวัดภูเก็ต รองลงมาเป็นจังหวัดกระบี่ จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันที่ผู้ตอบแบบสอบถามเดินทางมาท่องเที่ยวหลังเกิดธรณีพิบัติภัย สึนามิ มากที่สุดเป็นจังหวัดภูเก็ต รองลงมาเป็นจังหวัดตรัง วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อเดินทางท่องเที่ยวและพักผ่อน สอดคล้องกับผลการศึกษาของ ฉันทซ์ วรรณถนอม (2544) ที่พบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยเดินทางท่องเที่ยวเพื่อต้องการพักผ่อน เป็นเหตุผลสำคัญที่สุดลักษณะของการเดินทางมาในครั้งนี้ นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่อายุ 21-30 ปี สอดคล้องกับ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยที่พบว่าอายุเฉลี่ยของนักท่องเที่ยวชาวไทยอยู่ที่ 21-30 ปี จากการศึกษายังพบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เดินทางมาเอง เลือกเดินทางกับเพื่อน/แฟน รองลงมาเลือกเดินทางกับครอบครัวส่วนใหญ่เลือกพักค้างคืน และส่วนใหญ่เลือกพักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามา และผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับสึนามิก่อนการเดินทาง อย่างไรก็ตามผู้ตอบแบบสอบถามมีความมั่นใจในการเดินทางกลับมาท่องเที่ยวยังพื้นที่ชายฝั่งทะเลอันดามัน

2. ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวจำแนกตามเพศของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า เพศหญิงและเพศชายมีความมั่นใจไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 สอดคล้องกับ ฉันทซ์ วรรณถนอม(2544) ปัจจัยด้านสิ่งดึงดูดใจจากแหล่งท่องเที่ยว ทั้งเพศชาย และเพศหญิงให้ความเห็นโดยรวมในระดับเดียวกันเกือบทุกๆด้าน เช่นเดียวกับ เรนท (1995) การสำรวจปัจจัยการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดสึนามิที่โอฮาโฮในฮาวาย ได้ใช้ความแตกต่างทางลักษณะส่วนบุคคล เช่น อายุ เพศ การศึกษา ภูมิฐานะ รายได้ เชื้อชาติและสัญชาติ ศาสนา โดยศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความเสี่ยง ปรากฏว่า คนที่มีการศึกษาและรายได้น้อยมีความกลัวมากกว่าคนที่มีการศึกษาและรายได้สูง เชื้อชาติมีผลต่อการตอบสนองการรับรู้ความเสี่ยงของการเกิดสึนามิ ส่วนอายุ เพศ ภูมิฐานะ ไม่มีความแตกต่าง และสอดคล้องกับ ปองจิต แจ่มจำรัส (2528) ศึกษาค่านิยมของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม บริเวณสถานตากอากาศชะอำ (อ้างถึงใน ปิยาภรณ์ รัตนเจษฎา, 2541) พบว่า ปัจจัยทางด้านอาชีพ อายุ เพศ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ จำนวนครั้งที่มาชะอำ และที่อยู่ปัจจุบัน ปัจจัยดังกล่าวมิได้มีผลต่อการผันแปรของค่านิยมในการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่สอดคล้องกับการศึกษาของ ประภัสรา เกษมสุวรรณ(2541) ที่พบว่า เพศ อายุ และอาชีพ ของนักท่องเที่ยวระหว่าง

ประเทศแตกต่างกันมีการรับรู้ปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่เดินทางมาท่องเที่ยวในประเทศไทยแตกต่างกัน

ดังนั้น ผลการจึงไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

3.ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวจำแนกตามการเลือกที่พักของกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้พบว่า ความมั่นใจของกลุ่มที่เลือกที่พักในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายและกลุ่มที่เลือกที่พักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่เลือกพักอาศัยในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นมีความมั่นใจมากกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่เลือกที่พักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย แต่เมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เลือกที่พักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายมีจำนวนมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เลือกที่พักในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายแตกต่างกับระดับความมั่นใจอาจเป็นเพราะว่าจากแบบสอบถามที่มีระดับความมั่นใจ 4 ระดับ กลุ่มตัวอย่างที่เลือกที่พักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายอาจเลือกตอบแบบสอบถามข้อที่อยู่ในระดับความมั่นใจที่น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เลือกที่พักในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย ทำให้กลุ่มที่เลือกพักอาศัยในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายมีความมั่นใจมากกว่ากลุ่มนักท่องเที่ยวที่เลือกที่พักนอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายอาจเป็นเพราะการมีระบบการเตือนภัยที่มารองรับทำให้สภาพต่างๆดีขึ้นหรือดีมากกว่าเดิม สอดคล้องกับการศึกษาของฟอร์ทิน และริชชี(อ้างถึงในวชิราภรณ์ โลหะชาละ, 2548) ที่พบว่าความปลอดภัยส่วนบุคคลส่งผลต่อการตัดสินใจในการเลือกที่พัก และปิยาภรณ์ รัตนเจษฎา (2541) ที่พบว่า พฤติกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวที่พักค้างแรมมีค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมสูงกว่ากลุ่มที่ไม่พักค้างแรมแตกต่างกันตามการได้รับข้อมูลข่าวสาร การเข้าร่วมกิจกรรมด้านสิ่งแวดล้อม และสอดคล้องกับประภัสรา เกษมสุวรรณ(2541) วัตถุประสงค์ในการท่องเที่ยวที่แตกต่างกันมีผลทำให้การรับรู้ข่าวสารปัญหาสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกัน ซึ่งคนที่พักค้างแรมโดยมากมีความตั้งใจในการเดินทางสูงกว่า เช่นเดียวกับ กนกพร ศิริโรจน์(2545)สาเหตุส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเลือกที่พักอาจมีสาเหตุจากความต้องการความสะดวกสบาย ซึ่งนักท่องเที่ยวโดยมากจะพักค้างแรมและคนที่เลือกที่พักที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลายอาจเนื่องมาจากเป็นสถานที่ๆใกล้กับชายหาดและชายทะเลไม่ต้องเสียเวลามากในการเดินทาง

ดังนั้น ผลการวิจัยจำแนกตามพฤติกรรมการเลือกที่พักสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

4.ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 6 ด้านคือด้านนโยบายการจัดการ ด้านกายภาพ ด้านสาธารณสุข โภค ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว และด้านกิจกรรมและบริการ จากผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในทุกๆด้านในระดับมาก

มีเพียงประเด็นเดียวที่มีความมั่นใจอยู่ในระดับน้อยคือประเด็นความมั่นใจในระบบการจัดการ ป้องกันอาชญากรรม สอดคล้องกับ วชิราภรณ์ โลหะชาละ(2548) ปัจจัยด้านความปลอดภัยเป็น ปัจจัยที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการเดินทาง โดยที่นักท่องเที่ยวมีความมั่นใจในการที่จะเดินทาง กลับมาท่องเที่ยวยังบริเวณชายฝั่งทะเลอันดามัน เมื่อเปรียบเทียบจะเห็นได้ว่านักท่องเที่ยวมีความ มั่นใจในด้านกิจกรรมและบริการมากที่สุด และ ความมั่นใจด้านสวัสดิการนักท่องเที่ยวน้อยที่สุด จากผลการวิจัยเห็นว่านักท่องเที่ยวยังวิตกกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยในสวัสดิการอาจเนื่องมาจาก ชาวอาชญากรรม และชาวที่ส่งผลลบในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน สอดคล้องกับทฤษฎีของ อับราฮัม มาสโลว์ (Maslow, 1943) ที่พบว่ามนุษย์มี ความต้องการความปลอดภัย (Safety Needs) ได้แก่ความปลอดภัยต่อร่างกาย ชีวิต และทรัพย์สิน เช่น ความปลอดภัย จากอุบัติเหตุ อาชญากรรม อันตรายต่างๆ จากการบริโภค และการเดินทางท่องเที่ยว ความมั่นคงใน การทำงาน และปรารถนาจะอยู่ในสังคมที่เป็นระเบียบและสามารถคาดหมายได้ แต่ละบุคคลรู้ถึง ข้อจำกัด หรือขอบเขตของพฤติกรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม เช่นเดียวกับ ลิลล่า โคล (Luella Cole, 1956 อ้างถึงใน นิภา นิธยาน, 2520) ได้ประมวลความจำเป็นขั้นพื้นฐาน (Basic Human Needs) ได้พบว่ามนุษย์มีความต้องการทางร่างกาย อันได้แก่ความต้องการที่จะดำรงชีพอยู่ได้ ความ ต้องการที่จะหลีกเลี่ยงภัยอันตราย ความต้องการที่จะผ่อนคลายอารมณ์ ความต้องการที่จะหาย ฟื้นฟูจากความเจ็บไข้ได้ป่วย หรือการได้รับความบาดเจ็บความต้องการเอาชนะความบกพร่องของ ร่างกาย

ดังนั้น ผลการวิจัย ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่ง ทะเลอันดามัน หลังเกิดกรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยแบ่งในแต่ละด้านสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

5.ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดกรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยแบ่งในแต่ละจังหวัด จากการศึกษ พบว่า ระดับความมั่นใจของ นักท่องเที่ยวที่เดินทางไปท่องเที่ยวในแต่ละจังหวัดมีความมั่นใจแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ .05 โดยที่ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวจังหวัดตรังมีค่าเฉลี่ยด้านความมั่นใจมากที่สุด รองลงมาเป็น สตูล ระนอง พังงา ภูเก็ต และน้อยที่สุดได้แก่จังหวัดกระบี่ โดยในจังหวัดตรังและ สตูล มีความแตกต่างกับ จังหวัด ระนอง พังงา ภูเก็ต และกระบี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 สอดคล้องกับทฤษฎีของธอร์น ธาร์นาวาสวัสดิ์ (2548) ที่ได้แสดงตารางความเสียหายของพื้นที่ ประสบภัยว่าจังหวัดตรังและจังหวัดสตูล เป็น 2 จังหวัดที่ได้รับผลกระทบจากกรณีพิบัติภัยคลื่น ยักษ์สึนามิแตกต่างจาก จังหวัดระนอง จังหวัดภูเก็ต จังหวัดพังงา และจังหวัดกระบี่ ที่ได้รับ ผลกระทบค่อนข้างมาก และมีผู้เสียชีวิตในระดับสูง และด้วยลักษณะพื้นที่ความเสียหายตามแนว ของแผ่นดินเปลือกโลก จังหวัดตรังและสตูล มีความเสี่ยงน้อยกว่า

ดังนั้น ผลการวิจัย ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ โดยแบ่งในแต่ละจังหวัดสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานวิจัย

จากการดำเนินงานวิจัยเรื่อง“การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ” ผู้วิจัยได้พบปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานซึ่งได้พิจารณาแก้ไขในระหว่างการดำเนินงานวิจัยตามสภาพและเวลาที่เหมาะสม ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานวิจัย สรุปได้ดังต่อไปนี้

1. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัยจะกระทำได้ในระยะเวลาปลายปีถึงต้นปี กล่าวคือเดือนพฤศจิกายน ถึง เดือนมีนาคม ซึ่งอยู่ในช่วงที่นักท่องเที่ยวเดินทางท่องเที่ยวมากที่สุดเนื่องจากอยู่ในช่วงฤดูการท่องเที่ยว และในช่วงเดือนธันวาคม 2548 มีการจัดงานรำลึก 1 ปีสึนามิ อาจมีผลต่อข้อมูลนักท่องเที่ยว ส่วนช่วงเดือนมีนาคม สถานศึกษาบางแห่งได้ปิดภาคการศึกษา อาจส่งผลกระทบต่ออายุและระดับการศึกษาของผู้ตอบแบบสอบถาม จึงควรพิจารณาแก้ไขปัญหาเรื่องระยะเวลาให้สอดคล้องกับการกระจายของกลุ่มประชากร

2. ในระหว่างการดำเนินการเก็บข้อมูล ในบริเวณภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน พบว่า มีการจัดเก็บข้อมูลของหน่วยงานอื่นกับนักท่องเที่ยวค่อนข้างมาก จึงทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความสับสนในการตอบแบบสอบถาม โดยไม่ได้รับความร่วมมือกับนักท่องเที่ยวเท่าที่ควร

3. นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มักมีภูมิลำเนาอยู่ในภาคใต้ จึงอาจมีผลในการตอบแบบสอบถามและมุมมองในการตอบแบบสอบถามเนื่องจากเกิดความคุ้นเคยในการท่องเที่ยวในบริเวณภาคใต้

4. สถานที่พัก อาหาร และยานพาหนะราคาค่อนข้างสูง ทำให้ไม่สามารถใช้เวลาในการเก็บข้อมูลในระยะยาวได้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 จากการศึกษาผลความมั่นใจ สามารถบอกได้ว่านักท่องเที่ยวส่วนใหญ่มีความมั่นใจในการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันในทุกๆด้านอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านกิจกรรมและบริการที่ได้รับความมั่นใจมากที่สุด ส่วนด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยวได้รับความมั่นใจน้อยที่สุด โดยเฉพาะระบบการจัดการป้องกันอาชญากรรมที่ได้รับความมั่นใจน้อยที่สุดในด้านนี้ อันเป็นตัวบ่งชี้ทิศทางการแก้ไขปัญหา ซึ่งจะส่งผลดีต่อการท่องเที่ยวในวันข้างหน้า

1.2 นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง หากมีการปรับปรุงแก้ไขระบบต่างๆ ทั้ง 6 ด้านให้ดียิ่งขึ้น

1.3 ในจังหวัดที่ได้รับความนิยม จังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา ยังคงมีนักท่องเที่ยวจำนวนมาก แต่เมื่อเทียบระดับความมั่นใจยังคงน้อยกว่า จังหวัดตรังและสตูล ทำให้เห็นว่าควรมีการส่งเสริมหรือฟื้นฟูระดับความมั่นใจในจังหวัดภูเก็ต จังหวัดกระบี่ และจังหวัดพังงา ให้มากขึ้น ในส่วนจังหวัดที่มีความมั่นใจสูงก็ควรจัดแผนการส่งเสริมการท่องเที่ยวให้มีจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากขึ้นเนื่องจากทั้งจังหวัดตรัง และจังหวัดสตูลยังมีนักท่องเที่ยวในปริมาณที่น้อย

1.4 ควรมีการศึกษาอย่างต่อเนื่องและติดตามผล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

2.1 ภาครัฐควรมีแผนพัฒนาบริเวณที่ได้รับผลกระทบจากกรณีพิบัติภัยสึนามิ อย่างเป็นรูปธรรมและชัดเจน โดยเผยแพร่ต่อสาธารณชนให้ได้รับรู้รับทราบโดยทั่วถึง

2.2 ภาครัฐจะต้องมีนโยบายติดตั้งเครื่องเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพ อย่างทั่วถึงใน ทุกพื้นที่

2.3 ภาครัฐและภาคเอกชน จะต้องมีส่วนร่วมในการรณรงค์การท่องเที่ยว ทั้ง 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน อันได้แก่ จังหวัดกระบี่ จังหวัดพังงา จังหวัดภูเก็ต จังหวัด ระนอง จังหวัดตรัง และจังหวัดสตูล

2.4 ภาครัฐควรมีการติดตั้งระบบเตือนภัยและป้องกันภัยในสถานการณ์อื่นอีก เพื่อ เป็นการป้องกันเหตุการณ์ที่อาจจะเกิดขึ้นในอนาคต

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ในการสร้างแบบสอบถามครั้งต่อไปควรมีการสร้างความถี่ของสเกลมากขึ้น เป็น 5 ช่องสเกล เพื่อกระจายข้อมูลให้สะดวกในการวิเคราะห์มากขึ้น และความละเอียดของข้อมูลมากขึ้น

3.2 ควรมีการจัดทำการเปรียบเทียบระหว่างนักท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน และ ชายฝั่งทะเลอ่าวไทย

3.3 ควรมีการจัดทำการเปรียบเทียบระหว่างนักท่องเที่ยวก่อนเดินทางไปชายฝั่งทะเลอันดามันและหลังเดินทางกลับจากชายฝั่งทะเลอันดามัน

3.4 ควรมีการจัดทำการเปรียบเทียบระหว่างนักท่องเที่ยวชาวไทย และ ชาวต่างชาติ เพราะในส่วนของ ชายฝั่งอันดามัน นั้นนับเป็นสถานที่ท่องเที่ยวระดับนานาชาติ

3.5 ในการเก็บแบบสอบถามให้ได้รับความร่วมมือมากขึ้น ควรมีของที่ระลึกให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม อย่างเช่น ในการเก็บแบบสอบถามครั้งนี้ได้มอบปากกาเป็นของที่ระลึกให้กับผู้ตอบแบบสอบถาม

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กนกพร ศิริโรจน์. กระบวนการตัดสินใจเลือกสถานที่พักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ: กรณีศึกษา สถานที่พักแรมถนนข้าวสาร กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545
- กมลวรรณ เขียมสกุล. บทสุดท้ายของการเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง. แคมป์ท่องเที่ยว 21(มกราคม 2548): 56-69.
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. คู่มือเที่ยวไทย 2547 – 2548. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2547.
- กองสถิติและวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, รายงานการสำรวจและศึกษารายละเอียด และทัศนคติที่มีต่อประเทศไทย ของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศที่เดินทางเข้ามายังราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2529. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2530
- กองสถิติและการวิจัย การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. สถิติการท่องเที่ยวภายในประเทศ ภาคใต้ ปี 2546. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2546.
- กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. เอกสารการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 7 แหล่งเสื่อมโทรมและมีปัญหาวิกฤต. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540.
- กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. เอกสารการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 8 สรุปแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับจังหวัด ภาคใต้. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540.
- กองวางแผนโครงการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. เอกสารการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 9 สรุปสินค้าทางการท่องเที่ยว 2541-2542. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540.
- คณะกรรมการส่งเสริมทัศนศึกษาสำหรับเยาวชน. แผนส่งเสริมการท่องเที่ยวทัศนศึกษาสำหรับเยาวชน. กรุงเทพมหานคร: การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, 2540.
- จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์. ทัศนคติ ความเชื่อ และพฤติกรรม: การวัด การพยากรณ์ และการเปลี่ยนแปลง. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สามดีการพิมพ์, 2538.
- จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. จุฬาร่วมมือกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเสนอแผน

บูรณาการฟื้นฟูพื้นที่ประสบภัย “สึนามิ” แถบฝั่งทะเลอันดามัน. จุฬาสัมพันธ์
(มกราคม 2548) : 1.

จำรัส จีงธีรพานิช. ทะเลไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร. โอ.เอส.พรีนติ้งเฮาส์, 2541
ฉลองศรี พิมพ์สมพงศ์. การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 4.

กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542.

ฉันทนิช อัสวนนท์. การพัฒนาบุคลากร. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์
ส่งเสริมวิชาการ. 2540

ฉันทซ์ วรรณถนอม. ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจให้นักท่องเที่ยวชาวไทยเลือกเดินทาง
ท่องเที่ยวภายในประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการจัดการอุตสาหกรรม
การท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.

สุทธิธิ์ ชูชาติ. อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 4. เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์, 2546.

ชยาภรณ์ ชื่นรุ่งโรจน์. ปฏิกิริยาของนักท่องเที่ยวด้านการท่องเที่ยว. เล่ม 2. ภาควิชามนุษยสัมพันธ์
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2537.

ชูศรี วงศ์รัตน์. เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร. เทพเนรมิตการ
พิมพ์, 2541.

ธนา โกมลภิส. บุคลิกภาพและการปรับตัว. กรุงเทพมหานคร. รุ่งเรืองการพิมพ์, 2527.

ธีรพงศ์ คุรุชิตกานันท์. ผลกระทบของอุทกภัยปี 2531 ที่มีต่อพื้นที่พาณิชยกรรมและการ
ท่องเที่ยว เมืองหาดใหญ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการวางแผนภาค
และเมือง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2533.

ฐรศักดิ์ ขุนณรงค์. ความคิดเห็นของนักท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ : ศึกษากรณีแหล่งท่องเที่ยว
ประเภทถ้ำ จังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาวิชาสิ่งแวดล้อม
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. 2539.

ธรรม์ ชำรงนาวาสวัสดิ์. บทสรุปแนวปะการังอันดามัน. สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์
51(วันศุกร์ ที่ 28 มกราคม-พฤหัสบดีที่ 3 กุมภาพันธ์ 2548): 70-71.

ธรรม์ ชำรงนาวาสวัสดิ์. จีโอกราฟฟีกา เรื่องราวของผู้คน ดินแดนและสิ่งมีชีวิตในจักรวาล.
National Geographic (มีนาคม 2548): 22-25.

นิคม จารุมณี. การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2544.

นิภา นิธยาน. การปรับตัวและบุคลิกภาพจิตวิทยาเพื่อการศึกษาและชีวิต. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพมหานคร: สารศึกษการพิมพ์, 2520.

ณัฐวุฒิ กลิ่นนาค. ความสัมพันธ์ระหว่างความมั่นใจและการใช้เทคนิคของโค้ชที่ช่วยในการพัฒนา

- ความมั่นใจของนักกีฬาเทนนิสในการแข่งขันกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 33. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- บุญส่ง จำปาโพธิ์. 2547. ความมั่นใจ[ONLINE]. แหล่งที่มา www.moe.go.th/wijai/manjai.htm
- ปิยภรณ์ รัตนเจษฎา. การเปรียบเทียบพฤติกรรมเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยว
ที่พักค้างแรมและไม่พักค้างแรม ในอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, สาขาสังแวดล้อมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.
- ประคอง วรรณสูตร. สถิติเพื่อการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- ประภัสรา เกษมสุวรรณ. การรับรู้ปัญหาสิ่งแวดล้อมของนักท่องเที่ยวระหว่างที่เดินทางมา
ท่องเที่ยวในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, สาขาสังแวดล้อม
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.
- ปรีชา แดงโรจน์. อุตสาหกรรมท่องเที่ยวสู่ศตวรรษที่ 21. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ไฟว์ แอนด์
โฟร์ พรินติ้ง จำกัด, 2544.
- ฝ่ายอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมธรรมชาติและศิลปกรรม. เอกสารแนวทางการอนุรักษ์ธรรมชาติ. พิมพ์ครั้งที่
ที่ 4. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, 2531.
- พรศรี ศรีอัญญาพร, ยุวดี วัฒนานนท์. สถิติการวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: โรง
พิมพ์สามเจริญพานิช, 2529.
- พัฒนา ราชวงศ์. การท่องเที่ยว Tourism ข้อพิจารณาเพื่อการวิจัยและวางแผนพัฒนา.
พิษณุโลก: มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2542.
- พวงร้อย. 2547. ลักษณะทางกายภาพ วงจรการเกิดคลื่น สึนามิ และฟิสิกส์ของสึนามิ ผลวิเคราะห์
“สึนามิ” เกิดขึ้นได้อย่างไร [ONLINE]. แหล่งที่มา <http://www.vcharkarn.com>: [2547]
- ภัทรา ไชยรักษ์. ผลกระทบของพายุไต้ฝุ่นเกย์ในทัศนคติของนักเรียน อาจารย์ และผู้ปกครองนักเรียน
ในโรงเรียนมัธยมศึกษา อำเภอปะทิว จังหวัดชุมพร. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต, คณะ
สังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.
- มาลินี จุฑะธพร. จิตวิทยาธุรกิจ. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ทิพย์วิสุทธ์, 2538
- ยุทธพงษ์ กัยวรรณ. พื้นฐานการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สุวีริยาสาส์น, 2543.
- รุจิราพรรณ รุ่งรอด. ลม ฟ้า อากาศ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ฟิสิกส์ เซ็นเตอร์,
2543.
- เรื่องฤทธิ กิตติวิทยาพงศ์. รายงานการวิจัย ความรู้และความตระหนักของประชาชนใน
ท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณชายฝั่งทะเลหัวหิน. สถาบัน
เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตวังไกลกังวล, 2540.
- วชิราภรณ์ โลหะชახะ. ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในการเลือกใช้บริการที่พักใน

- จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการจัดการอุตสาหกรรม การท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2548.
- วิจิตร อวาทกุล. เทคนิคการประชาสัมพันธ์. กรุงเทพฯ : โอ.เอส. พรินติ้งเฮ้าส์, 2534.
- วินิจ รังผึ้ง. ความมั่งคั่งยังคงอยู่คู่กันค้ำจุน. อนุสาร อสท ปีที่ 45 ฉบับ 8 (มีนาคม 2548). 2548.
- วินิจ วีรยางกูร. การจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะเศรษฐศาสตร์และการบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
- วารภรณ์ ตระกูลสถิตย์. จิตวิทยาการปรับตัว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- วิราพร พงศ์อาจารย์. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการวิจัย. พิษณุโลก: สถาบันราชภัฏพิบูลสงคราม, 2542.
- วิโรจน์ ธีรคุณ. ล้อมคอกสีนามิ FENCING TSUNAMI OFF!. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บุ๊คส์บิสิเนสคอตคอม, 2548.
- ศรัณยา ศรีรัตน. การศึกษาปัจจัยที่กำหนดพฤติกรรมการใช้จ่าย และระยะฟ่านักของนักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ศิริเพิ่ม เชาวนศิลป์. การปรับพฤติกรรมความวิตกกังวลทางสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 1. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2543.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ(รู้เขา รู้เรา). พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน, 2548.
- ศิริธรรม ชนงูมิ. พัฒนาการทางอารมณ์และบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: ชวนพิมพ์, 2535.
- สถิต วงศ์สวรรค์. การพัฒนาบุคลิกภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: บริษัท รวมสาส์น (1977) จำกัด, 2540.
- สมิท ธรรมสโรช. ภัยธรรมชาติในประเทศไทย. หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน. กรุงเทพมหานคร, 2533
- สิทธิศักดิ์ เท่าสุริ. การรับรู้การปรับตัวของประชาชนบ้านน้ำก้อภายหลังเกิดภัยพิบัติจากอุทกภัย ในปี พ.ศ.2544. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการจัดการมนุษย์กับสิ่งแวดล้อม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545
- สุทธิเกียรติ จิราวัฒน์. บทบาทธุรกิจท่องเที่ยวและการโรงแรมที่มีผลต่อความมั่นคงและมั่งคั่งของประเทศ. หลักสูตรการป้องกันราชอาณาจักรภาครัฐร่วมเอกชน. กรุงเทพมหานคร, 2532
- สุธิดา วงษ์พันธุ์. ทัศนคติของนักท่องเที่ยวต่างประเทศต่อปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและ

- ทรัพย์สินในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2544.
- เสรี ศุภราทิตย์. มัจจุราช อันดามัน : สึนามิ. พิมพ์ครั้งที่ 2. : ศูนย์วิจัยภัยธรรมชาติ มหาวิทยาลัยรังสิต, 2548.
- สมบัติ กาญจนกิจ. นันทนาการและอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- เสาวนีย์ กันทะแสน. ความคาดหวังและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่อการจัดสภาพแวดล้อม และกิจกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาหมู่บ้านรวมมิตร อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขาการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.
- อภิชา สืบสามัคคี. มหันตภัย สึนามิ TSUNAMI. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ มายิก, 2537.
- อุดมศักดิ์ บุญประเสริฐ. การพัฒนาแบบจำลองกระแสไฟฟ้าโดยใช้ซอฟต์แวร์คอมพิวเตอร์แมทชีนสำหรับ ค้นหาและช่วยเหลือผู้ประสบภัยทางทะเล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, สาขา วิศวกรรมไฟฟ้า บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2545.

ภาษาอังกฤษ

- Abraham H. Maslow, Maslow on management. New York : Wiley, 1998.
- Alastair M. Morrison, Hospitality and travel marketing. Albany, NY : Delmar / Thomson Learning, 2002.
- Albert K. Cohen, Sociality, New York: Mc.Graw-hill book, 1955.
- Alfred Adler, Personality theories : an introduction, Boston : Houghton Mifflin, 1995.
- Adler, Alfred, Understanding human nature. Greenwich Conn : Fawcett Publications, 1954.
- Allport, Gordon Willard, Becoming : basic considerations for a psychology of personality. New Haven : Yale Univ. Press, 1955.
- Branch, CH Hardin, Aspects of anxiety. Philadelphia : Lippincott, 1965.
- Breckenridge M. Edgar, Child Development, W.B.Sauders Company Philadelphia:

- London, 1955.
- Charles D. Spielberger, Anxiety and behavior. New York : Academic Press, 1966.
- Chuck Y. Gee, James C. Makens, Dexter J.L. choy, The Travel industry. New York :
Van Nostrand Reinhold, 1989.
- Cole, Luella, Psychology of adolescence. New York : Holt, Rinehart and Winston,
1970.
- Herbert Sorenson, Marguerite Malm, Psychology for living. New York : McGraw-
Hill, 1974.
- Holloway, J. Christopher, The business of tourism. London : Macdonald, 1985.
- Jung, Carl Gustav, The development of personality. London : Routledge, 1991.
- Karl C. Garrison, Psychology of Adolescence, prentice-hall, Inc. Englewood Cliffs,
New Jersey, 1956.
- Kotler p., Marketing management: Analysis, implementation and control.(8th Edition).
Englewood cliffs. Prentic-hall, 1997.
- Ordway T. Tead, Art of leadership, New York: Mc.Graw-hill, 1974.
- Raine, Laurence Martin. The determinants of risk perceptions of tsunamis in Oahu,
Hawaii: public health implications. DrPH , university of Hawaii, 1995.
- Robert W. McIntosh, Tourism : principles, practices, philosophies. Ohio : Grid, 1977.
- Robert W. McIntosh and Chales R. Goeldner, Tourism : principles, practices,
philosophies. New York : John Wiley and Sons, 1984.
- Lazarus, R.S. Personality 2 ed. Englewood cliffs, N.J: Prentice-Hall, 1971.
- Woodworth, Robert S, Psychology. London: Methuen, 1955.
- Young, R.A. and Flowers, M.L. Users of Patterns Satisfactions and Recommendations.
Forest Research Report. University of Illinois, 1982.

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เลขที่

จังหวัด.....

วันที่..... เดือน.....

จุดที่เก็บข้อมูล.....

แบบสอบถาม เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เรื่อง

การศึกษาความมั่นใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิด

ธรณีพิบัติภัยสึนามิ

.....

คำชี้แจง

แบบสอบถาม เพื่อประกอบการทำวิทยานิพนธ์ในการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา
สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เรื่อง “การศึกษาความมั่นใจของ
นักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ”
อันจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการพัฒนาการท่องเที่ยว เพื่อประโยชน์อันสูงสุด ขอให้ท่านตอบตาม
ความเป็นจริง

แบบสอบถามมีทั้งสิ้น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน 6 ข้อ
ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลพฤติกรรมของนักท่องเที่ยว	จำนวน 8 ข้อ
ตอนที่ 3 แบบสอบถามระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว	จำนวน 64 ข้อ

ขอ ใ้ท่านอ่านคำชี้แจงแต่ละตอนให้เข้าใจและตอบแบบสอบถามทุกข้อ ผู้วิจัย
ขอขอบพระคุณที่ให้ความร่วมมือมา ณ โอกาสนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ตรงกับที่ตรงกับความเห็นของท่านและเติมข้อความที่ต้องการหรือตามที่ท่านทราบ

ท่านเคยตอบแบบสอบถามชุดนี้มาก่อนหรือไม่ () เคย () ไม่เคย

1.1 เพศ () ชาย () หญิง

1.2 อายุ

() ต่ำกว่า 20 ปี () 21 – 30 ปี

() 31 – 40 ปี () 41 -50 ปี

() 51 – 60 ปี () 61 ปีขึ้นไป

1.3 ภูมิลำเนาในปัจจุบันของท่านอยู่ที่จังหวัด (โปรดระบุ)

ภาค () เหนือ () กลาง () ตะวันออกเฉียงเหนือ () ใต้ () ตะวันออก

1.4 ระดับการศึกษาสูงสุด

() ต่ำกว่าประถมศึกษา () ประถมศึกษา

() มัธยมศึกษาตอนต้น / ปวช. () มัธยมศึกษาตอนปลาย / ปวส.

() อนุปริญญา/ปริญญาตรี () ปริญญาโท

() ปริญญาเอก () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

1.5 อาชีพ

() ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ () นักเรียน/นักศึกษา

() ประกอบกิจการส่วนตัว () เกษตรกรรม

() พ่อบ้าน/แม่บ้าน () พนักงาน/ลูกจ้างบริษัท

() อื่นๆ (โปรดระบุ).....

1.6 รายได้/ต่อเดือน

() น้อยกว่า 10,000 บาท () 10,001 – 20,000 บาท

() 20,001 – 40,000 บาท () 40,001 – 60,000 บาท

() 60,001 – 80,000 บาท () ตั้งแต่ 80,001 บาทขึ้นไป

ตอนที่2 พฤติกรรมของนักท่องเที่ยว

คำชี้แจง โปรดขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง () ที่ตรงกับที่ตรงกับความเห็นของท่านและเติมข้อความที่ต้องการหรือตามที่ท่านทราบ

2.1 ท่านเคยเดินทางมาท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามันจังหวัดไต่บั้งก่อนเกิดวิบัติภัยสึนามิ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ภูเก็ต () พังงา () ระนอง
() ตรัง () กระบี่ () สตูล
() ไม่เคย

2.2 หลังจากเกิดวิบัติภัยสึนามิท่านเดินทางท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามัน.....ครั้ง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- () ภูเก็ต.....ครั้ง () พังงา.....ครั้ง () ระนอง.....ครั้ง
() ตรัง.....ครั้ง () กระบี่.....ครั้ง () สตูล.....ครั้ง

2.3 วัตถุประสงค์หลักของการเดินทางมาครั้งนี้ (ตอบเพียง 1 ข้อ)

- () ท่องเที่ยว/พักผ่อน () ธุรกิจ () ปฏิบัติราชการ
() ประชุม/สัมมนา () ทักษศึกษา () อื่นๆ (โปรดระบุ).....

2.4 ลักษณะของการเดินทางมาในครั้งนี้ (ชายฝั่งอันดามัน)

- () เดินทางมาเอง () เดินทางมากับบริษัทนำเที่ยว

2.5 ในการเดินทางท่องเที่ยวชายฝั่งทะเลอันดามันนี้ท่านเดินทางกับใคร

- () เดินทางคนเดียว () เดินทางกับครอบครัว
() เดินทางกับญาติ () เดินทางกับเพื่อน
() อื่นๆ(โปรดระบุ).....

2.6 ท่านพักค้างคืนที่จังหวัดนี้หรือไม่

- () พักค้างคืน.....คืน () ไปเช้า-เย็นกลับ (ไม่ต้องตอบข้อ 2.7)

2.7 บริเวณที่ท่านเลือกที่พัก

- () ในบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย
() นอกบริเวณที่เคยเกิดคลื่นเข้ามาทำลาย

2.8 ท่านได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ สึนามิ ก่อนการเดินทางมาหรือไม่

- () ศึกษามาก่อน () ไม่ได้ศึกษามาก่อน

ตอนที่ 3 ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยวภายหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ

คำชี้แจง โปรดแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความมั่นใจในการดำเนินการในด้านต่าง ๆ ของทั้งภาครัฐและเอกชนในพื้นที่ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันภายหลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ จะทำให้ท่านมีความมั่นใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวมากขึ้นน้อยเพียงใด โปรดแสดงความคิดเห็นของท่านทุกข้อโดยชัดเจนเครื่องหมาย ✓ ลงในตาราง ผลจากการแสดงความคิดเห็นของท่านจะทำให้มีข้อมูลสำหรับนำไปใช้ในการพัฒนาการท่องเที่ยว ในพื้นที่ 6 จังหวัดชายฝั่งทะเลอันดามันในโอกาสต่อไป

รายการที่ส่งผลต่อความมั่นใจของท่านในการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ	ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
3.1 ด้านนโยบายการจัดการ				
1. ท่านมั่นใจในความปลอดภัยหลังการจัดให้มีการฝึกซ้อมหนีภัย				
2. ท่านมั่นใจในความปลอดภัยหลังจากการติดตั้งเครื่องเตือนภัย/หอส่งสัญญาณ				
3. ท่านมั่นใจในการก่อตั้งศูนย์ภัยพิบัติสึนามิ				
4. ท่านมั่นใจในการเตรียมแผนการอพยพ				
5. ท่านมั่นใจในการกระจายข่าวหลังการสร้างเครือข่ายระบบเตือนภัยสึนามิ ในลักษณะการเป็นพันธมิตรกับหลายๆประเทศ				
6. ท่านมั่นใจในระบบการสร้างเครือข่ายของระบบศูนย์เตือนภัยภายในประเทศระหว่างองค์กรต่างๆ				
7. ท่านมั่นใจในระบบการประชาสัมพันธ์ส่งเสริมการท่องเที่ยว				
8. ท่านมั่นใจในการปรับปรุงราคาการท่องเที่ยวหรือรายการส่งเสริมการท่องเที่ยวใหม่ๆ				
9. ท่านมั่นใจในการกระจายเสนอข่าวเพื่อให้นักท่องเที่ยวรับรู้ถึงสภาพของสถานที่ที่เกิดเหตุ				
10. การให้ภาพยนตร์ต่างชาติเข้ามาถ่ายทำยังบริเวณเกิดเหตุ เช่น ฟลูเฮาว์				

รายการที่ส่งผลต่อความมั่นใจของท่านในการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ	ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
11. การเดินทางเป็นตัวอย่างของบุคคลที่มีชื่อเสียงของทั้งไทยและต่างประเทศ เช่น การเดินทางมาของอดีตประธานาธิบดีคนที่ 42 ของสหรัฐฯ บิลล์ คลินตัน , ฯลฯ ท่านนายกรัฐมนตรี ทักษิณ ชินวัตร, นักเทนนิส มาเรีย ซาราโปว่า, นางงามจักรวาล นาดาลี แกลไปว่า ฯลฯ				
12. การจัดการแข่งขันกีฬานานาชาติ เช่นการแข่งขันกีฬาเอเชียนอินดอร์เกมส์ กอล์ฟ จักรยานทางไกล เป็นต้น				
13. การจัดกิจกรรมระดับนานาชาติ ในแหล่งท่องเที่ยวที่ประสบภัย เช่น การจัดประกวดนางงามจักรวาล, การจัดการแข่งขันกีฬาระดับสากล				
14. การฝึกอบรม การเพิ่มความรู้ ความสามารถให้กับบุคลากรในแหล่งท่องเที่ยวที่ประสบภัย ทางด้านการแก้ไขปัญหาภัยเกิดเหตุ				
15. ท่านมั่นใจในกระบวนการจัดการควบคุมการบุกรุกพื้นที่ชายฝั่งทะเลของร้านค้า (โซนนิ่ง)				
16. ท่านมั่นใจในสิ่งก่อสร้างที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ทั้งอาคารที่พักร้านค้า และส่วนราชการ				
17. ท่านมั่นใจในความพร้อมทางด้านนโยบายการจัดการของสถานที่ท่องเที่ยว				
3.2 ด้านกายภาพ				
18. ท่านมั่นใจในการปรับปรุงเส้นทางคมนาคมที่โดนทำลาย				
19. ท่านมั่นใจในการเร่งฟื้นฟูสภาพของแหล่งท่องเที่ยวที่ประสบภัย				
20. ท่านมั่นใจในความสะดวกสบายในการเดินทางท่องเที่ยวภายในบริเวณชายหาด				
21. ท่านมั่นใจในปัญหาสุขภาพจิตของประชาชนในพื้นที่				
22. ท่านมั่นใจในความสวยงามของสถานที่ท่องเที่ยวในปัจจุบัน				
23. ท่านมั่นใจในการก่อสร้าง ซ่อมแซม สถานที่และสิ่งก่อสร้างที่โดนทำลาย				

รายการที่ส่งผลต่อความมั่นใจของท่านในการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ	ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
24. ท่านมั่นใจในสภาพสถานที่พัก/ที่ตั้งแคมป์ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ				
25. ท่านมั่นใจในการปรับปรุงรักษาความสะอาด ทำความสะอาด สิ่งปลูกสร้าง				
26. ท่านมั่นใจในการสร้างที่อยู่อาศัยให้กับผู้ประสบภัย				
27. ท่านมั่นใจในการปรับสภาพกลิ่นจากสิ่งปลูกสร้างในบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว				
28. ท่านมั่นใจใน ความพร้อมทางด้านกายภาพของสถานที่ท่องเที่ยว				
3.3 ด้านสาธารณูปโภค				
29. ท่านมั่นใจในการสร้างระบบโทรศัพท์ในการติดต่อหากเกิดเหตุ				
30. ท่านมั่นใจในการสร้างเส้นทางที่หนีภัยได้รวดเร็ว				
31. ท่านมั่นใจในความชัดเจนของป้ายหนีภัยในสถานที่ท่องเที่ยว				
32. ท่านมั่นใจในการสร้างระบบสำรองไฟฟ้า และประปา ในยามเกิดเหตุ				
33. ท่านมั่นใจในความสะอาดและถูกสุขลักษณะของระบบสุขา				
34. ท่านมั่นใจในความสะอาดและถูกสุขลักษณะของร้านค้าร้านอาหาร				
35. ท่านมั่นใจในการเตรียมข้อมูลความพร้อมในการรับมือของสถานที่พัก โรงแรม				
36. ท่านมั่นใจในความพร้อมในการเปิดกิจการของโรงแรม ที่พัก สถานบันเทิงต่างๆ				
3.4 ด้านสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติ				
37. การจัดการความสะอาดสิ่งปลูกสร้างจากผู้เสียชีวิตบนชายหาดและในน้ำทะเล ทำให้ท่าน ไม่มั่นใจในการเดินทางมาท่องเที่ยวยังพื้นที่ประสบภัย				

38. ท่านมีความมั่นใจในความปลอดภัยทางทราย น้ำทะเล				
รายการที่ส่งผลต่อความมั่นใจของท่านในการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ	ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
39. ท่านมีความมั่นใจความสมบูรณ์ของป่าชายเลน				
40. ท่านมีความมั่นใจการจัดการกับขยะ สิ่งปฏิกูล ซากปรักหักพัง				
41. ท่านมีความมั่นใจในความสวยงามของสถานที่ดำน้ำ ชมปะการัง				
3.5 ด้านสวัสดิการของนักท่องเที่ยว				
42. ท่านมีความมั่นใจระบบเตือนภัยในสถานที่พัก				
43. ท่านมีความมั่นใจสถานที่หลบภัย				
44. ท่านมีความมั่นใจการจัดการระบบเส้นทางรถหลบภัย				
45. ท่านมีความมั่นใจที่จะรับประทานอาหารทะเล				
46. ท่านมั่นใจในเรื่องภูต ผี วิญญาณ				
47. ท่านมั่นใจในการตรวจสอบสภาพของประชาชนในบริเวณที่ประสบภัยและบริเวณใกล้เคียง				
48. ท่านมั่นใจในการตรวจหาเชื้อโรคในบริเวณที่ประสบภัยและบริเวณใกล้เคียง				
49. ท่านมั่นใจในระบบสาธารณสุขในการป้องกันโรคระบาด				
50. ท่านมั่นใจในระบบการจัดการป้องกันอาชญากรรม				
51. ท่านมั่นใจในการแก้ไขปัญหาสุขภาพจิตให้กับผู้ประสบภัย				
52. ท่านมั่นใจในการพักค้างคืนในบริเวณที่เคยเกิดสึนามิ				
3.6 ด้านกิจกรรม				
53.. ท่านมีความมั่นใจในความพร้อมการให้บริการกิจกรรมทางทะเล เช่น ดำน้ำ พายเรือคายัค				
54. ท่านมีความมั่นใจในการบริการกิจกรรมบริเวณชายหาด เช่น บานาน่าโบร์ท เจ็ตสกี				
55. ท่านมั่นใจในความพร้อมการบริการเรือโดยสารข้ามฝาก				
56. ท่านมั่นใจในระบบการบริการของธุรกิจท่องเที่ยวด้านบริการ				

57. ท่านมั่นใจในความปลอดภัยของการบริการเรือโดยสาร				
รายการที่ส่งผลต่อความมั่นใจของท่านในการเดินทางท่องเที่ยวภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามัน หลังเกิดธรณีพิบัติภัยสึนามิ	ระดับความมั่นใจของนักท่องเที่ยว			
	มากที่สุด	มาก	น้อย	น้อยที่สุด
58. ท่านมั่นใจในความพร้อมในการบริการรถเช่า/รถโดยสาร				
59. ท่านมั่นใจใน ความปลอดภัยของการบริการรถเช่า/รถโดยสาร				
60. ท่านมั่นใจในการสร้างกิจกรรมใหม่ๆเพื่อจูงใจให้ท่องเที่ยวอย่างสนุกสนาน				
61. ท่านมั่นใจในความพร้อมสถานที่ในการตั้งแคมป์				
62. ท่านมั่นใจในระบบการรักษาความปลอดภัยในบริเวณที่ตั้งแคมป์				
63. ท่านมั่นใจในความพร้อมของกิจกรรมบริเวณสถานที่ท่องเที่ยว เช่น เดินป่า กิจกรรมจักรยานเสือภูเขา ออฟโรด ปีนหน้าผา				

3.7 ด้านอื่นๆ และข้อเสนอแนะ

64. ท่านมีความมั่นใจที่จะเดินทางกลับมาท่องเที่ยวใน 6 จังหวัดภาคใต้ชายฝั่งทะเลอันดามันอีกหรือไม่หากมีการพัฒนาระบบการจัดการบริการในด้านต่างๆเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

() มา

() ไม่มา

65.....

66.....

67.....

68.....

69.....

ขอขอบคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง

นายอิทธิรัฐ สีนาร์กย์

นิสิตแขนงวิชาการจัดการนันทนาการการท่องเที่ยว

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

For any given *df*, Table C shows the values of *t* corresponding to various levels of probability. Obtained *t* is significant at a given level if it is equal to or greater than the value shown in the table.

Table C Critical values of *t*

df	LEVEL OF SIGNIFICANCE FOR ONE-TAILED TEST					
	0.10	0.05	0.025	0.01	0.005	0.0005
	LEVEL OF SIGNIFICANCE FOR TWO-TAILED TEST					
	0.20	0.10	0.05	0.02	0.01	0.001
1	3.078	6.314	12.706	31.821	63.657	636.619
2	1.896	2.920	4.303	6.965	9.925	31.598
3	1.638	2.353	3.182	4.541	5.841	12.941
4	1.533	2.132	2.776	3.747	4.604	8.610
5	1.476	2.015	2.571	3.365	4.032	6.859
6	1.440	1.943	2.447	3.143	3.707	5.959
7	1.415	1.895	2.365	2.998	3.499	5.405
8	1.397	1.860	2.306	2.896	3.355	5.041
9	1.383	1.833	2.262	2.821	3.250	4.781
10	1.372	1.812	2.228	2.764	3.169	4.587
11	1.363	1.796	2.201	2.718	3.106	4.437
12	1.356	1.782	2.179	2.681	3.055	4.318
13	1.350	1.771	2.160	2.650	3.012	4.221
14	1.345	1.761	2.145	2.624	2.977	4.140
15	1.341	1.753	2.131	2.602	2.947	4.070
16	1.337	1.746	2.120	2.583	2.921	4.015
17	1.333	1.740	2.110	2.567	2.896	3.965
18	1.330	1.734	2.101	2.552	2.878	3.922
19	1.328	1.729	2.093	2.539	2.861	3.883
20	1.325	1.725	2.086	2.529	2.845	3.850
21	1.323	1.721	2.080	2.518	2.831	3.819
22	1.321	1.717	2.074	2.508	2.819	3.792
23	1.319	1.714	2.069	2.500	2.807	3.767
24	1.318	1.711	2.064	2.492	2.797	3.745
25	1.315	1.708	2.060	2.485	2.787	3.725
26	1.315	1.706	2.056	2.479	2.779	3.707
27	1.314	1.703	2.052	2.473	2.771	3.690
28	1.313	1.701	2.048	2.467	2.763	3.674
29	1.311	1.699	2.045	2.462	2.755	3.659
30	1.310	1.697	2.042	2.457	2.750	3.646
40	1.303	1.684	2.021	2.423	2.704	3.551
60	1.296	1.671	2.000	2.390	2.660	3.460
120	1.289	1.658	1.980	2.358	2.617	3.373
∞	1.282	1.645	1.960	2.326	2.576	3.291

Note: Table C is taken from Table III (page 46) of Fisher and Yates *Statistical Tables for Biological, Agricultural and Medical Research*, published by Longman Group Ltd., London (previously published by Oliver and Boyd, Edinburgh), and by permission of the authors and publishers.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

		DEGREES OF FREEDOM FOR NUMERATOR																							
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	14	16	20	24	30	40	50	75	100	200	500	∞
DEGREES OF FREEDOM FOR DENOMINATOR	1	161 4052	200 4999	216 5403	225 5625	230 5764	234 5859	237 5928	739 581	241 6022	242 6056	243 6082	244 6106	245 6142	246 6169	248 6208	249 6234	250 6258	251 6286	252 6302	253 6323	253 6334	254 6352	254 6361	254 6368
	2	18.51 98.49	19.00 99.01	19.16 99.17	19.25 99.25	19.30 99.30	19.33 99.33	19.36 99.34	19.37 99.36	19.38 99.38	19.39 99.40	19.40 99.41	19.41 99.42	19.42 99.43	19.43 99.44	19.44 99.45	19.45 99.46	19.46 99.47	19.47 99.48	19.47 99.48	19.48 99.49	19.49 99.49	19.49 99.49	19.50 99.50	19.50 99.50
	3	10.13 34.12	9.55 30.81	9.28 29.46	9.12 28.71	9.01 28.24	8.94 27.91	8.88 27.67	8.84 27.49	8.81 27.34	8.78 27.22	8.76 27.13	8.74 27.05	8.71 26.92	8.69 26.83	8.66 26.69	8.64 26.60	8.62 26.53	8.60 26.41	8.58 26.30	8.57 26.27	8.56 26.23	8.54 26.18	8.54 26.14	8.53 26.12
	4	7.71 21.20	6.94 18.00	6.59 16.69	6.39 15.98	6.26 15.52	6.16 15.21	6.09 14.98	6.04 14.80	6.00 14.66	5.96 14.54	5.93 14.45	5.91 14.37	5.87 14.24	5.84 14.15	5.80 14.02	5.77 13.93	5.74 13.83	5.71 13.74	5.70 13.69	5.68 13.61	5.66 13.57	5.65 13.52	5.64 13.48	5.63 13.44
	5	6.61 16.26	5.79 13.27	5.41 12.06	5.19 11.39	5.05 10.97	4.92 10.67	4.88 10.45	4.82 10.27	4.78 10.15	4.74 10.06	4.70 9.94	4.68 9.89	4.64 9.77	4.60 9.66	4.56 9.55	4.53 9.47	4.50 9.38	4.46 9.29	4.44 9.24	4.42 9.17	4.40 9.13	4.38 9.07	4.37 9.04	4.36 9.02
	6	5.99 13.74	5.14 10.92	4.76 9.78	4.53 9.15	4.39 8.75	4.26 8.46	4.21 8.26	4.15 8.10	4.10 7.98	4.06 7.87	4.03 7.79	4.00 7.72	3.96 7.60	3.92 7.52	3.87 7.39	3.84 7.31	3.81 7.23	3.77 7.14	3.75 7.09	3.72 7.02	3.71 6.99	3.69 6.94	3.68 6.90	3.67 6.88
	7	5.59 12.25	4.74 9.55	4.35 8.45	4.12 7.85	3.97 7.46	3.85 7.19	3.79 7.00	3.73 6.84	3.68 6.71	3.63 6.67	3.60 6.54	3.57 6.47	3.52 6.35	3.49 6.27	3.44 6.15	3.41 6.07	3.38 5.98	3.34 5.90	3.32 5.85	3.29 5.78	3.28 5.75	3.25 5.70	3.24 5.67	3.23 5.65
	8	5.32 11.26	4.46 8.65	4.07 7.59	3.84 7.01	3.69 6.63	3.56 6.37	3.50 6.19	3.44 6.03	3.39 5.91	3.34 5.82	3.31 5.74	3.28 5.67	3.23 5.56	3.20 5.48	3.15 5.36	3.12 5.28	3.08 5.20	3.05 5.11	3.03 5.06	3.00 5.00	2.98 4.96	2.96 4.91	2.94 4.88	2.93 4.84
	9	5.12 10.56	4.26 8.02	3.86 6.99	3.63 6.42	3.48 6.06	3.35 5.80	3.29 5.62	3.23 5.47	3.18 5.35	3.13 5.26	3.10 5.18	3.07 5.11	3.02 5.00	2.98 4.92	2.93 4.80	2.90 4.73	2.86 4.64	2.82 4.56	2.80 4.51	2.77 4.45	2.76 4.41	2.73 4.36	2.72 4.33	2.71 4.31
	10	4.96 10.04	4.10 7.56	3.71 6.55	3.48 5.99	3.33 5.64	3.21 5.36	3.14 5.21	3.07 5.06	3.02 4.95	2.97 4.85	2.94 4.78	2.91 4.71	2.86 4.60	2.82 4.52	2.77 4.41	2.74 4.33	2.70 4.25	2.67 4.17	2.64 4.12	2.61 4.05	2.59 4.01	2.56 3.96	2.55 3.93	2.54 3.91
	11	4.84 9.65	3.98 7.20	3.59 6.22	3.36 5.67	3.20 5.32	3.06 5.07	3.01 4.88	2.95 4.74	2.90 4.63	2.86 4.54	2.82 4.44	2.79 4.40	2.74 4.29	2.70 4.21	2.65 4.10	2.61 4.02	2.57 3.94	2.53 3.86	2.50 3.80	2.47 3.74	2.45 3.70	2.42 3.66	2.41 3.62	2.40 3.60
	12	4.75 9.33	3.88 6.93	3.49 5.95	3.26 5.41	3.11 5.06	3.00 4.82	2.92 4.65	2.85 4.50	2.80 4.39	2.76 4.30	2.72 4.22	2.69 4.16	2.64 4.05	2.60 3.98	2.54 3.86	2.50 3.78	2.46 3.70	2.42 3.61	2.40 3.56	2.36 3.49	2.35 3.46	2.32 3.41	2.31 3.38	2.30 3.36
	13	4.67 9.07	3.80 6.70	3.41 5.74	3.18 5.20	3.02 4.84	2.92 4.67	2.84 4.44	2.77 4.30	2.72 4.19	2.67 4.10	2.63 4.02	2.60 3.95	2.55 3.85	2.51 3.78	2.46 3.67	2.42 3.59	2.38 3.51	2.34 3.42	2.32 3.37	2.28 3.30	2.26 3.27	2.24 3.21	2.22 3.18	2.21 3.16
	14	4.60 8.84	3.74 6.51	3.34 5.56	3.11 5.03	2.96 4.69	2.82 4.44	2.77 4.29	2.70 4.14	2.65 4.03	2.60 3.94	2.56 3.86	2.53 3.80	2.48 3.70	2.44 3.62	2.39 3.51	2.35 3.43	2.31 3.34	2.27 3.26	2.24 3.21	2.21 3.14	2.19 3.11	2.16 3.06	2.14 3.02	2.13 3.00
	15	4.54 8.68	3.68 6.36	3.29 5.42	3.06 4.89	2.90 4.56	2.79 4.31	2.70 4.14	2.64 4.00	2.59 3.89	2.55 3.80	2.51 3.73	2.48 3.67	2.43 3.56	2.39 3.48	2.35 3.36	2.29 3.29	2.25 3.20	2.21 3.12	2.18 3.07	2.15 3.00	2.12 2.97	2.10 2.92	2.08 2.89	2.07 2.87

Table D
Critical values of F

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

		DEGREES OF FREEDOM FOR NUMERATOR																				∞	∞	∞	∞
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	14	16	20	24	30	40	50	75				
DEGREES OF FREEDOM FOR DENOMINATOR	16	4.49 8.53	3.63 6.23	3.24 5.29	3.01 4.77	2.85 4.44	2.74 4.20	2.66 4.03	2.59 3.89	2.54 3.78	2.49 3.69	2.45 3.61	2.42 3.55	2.37 3.45	2.33 3.37	2.28 3.25	2.24 3.18	2.20 3.10	2.16 3.01	2.13 2.96	2.09 2.89	2.07 2.86	.04 .80	1.02 1.77	2.07 2.71
	17	4.45 8.40	3.59 6.11	3.20 5.18	2.96 4.67	2.81 4.34	2.70 4.10	2.62 3.93	2.55 3.79	2.50 3.66	2.45 3.59	2.41 3.52	2.38 3.45	2.33 3.35	2.29 3.27	2.23 3.16	2.19 3.08	2.15 3.00	2.11 2.92	2.08 2.86	2.04 2.79	2.02 2.76	.99 .70	1.97 1.67	1.91 1.62
	18	4.41 8.28	3.55 6.01	3.16 5.09	2.93 4.58	2.77 4.25	2.66 4.01	2.58 3.85	2.51 3.71	2.46 3.60	2.41 3.51	2.37 3.44	2.34 3.37	2.29 3.27	2.25 3.19	2.19 3.07	2.15 3.00	2.11 2.91	2.07 2.83	2.04 2.78	2.00 2.71	1.98 2.68	.95 .62	1.93 1.59	1.90 1.51
	19	4.38 8.18	3.52 5.93	3.13 5.01	2.90 4.50	2.74 4.17	2.63 3.94	2.55 3.77	2.48 3.63	2.43 3.52	2.38 3.43	2.34 3.36	2.31 3.30	2.26 3.23	2.21 3.13	2.15 3.12	2.11 3.00	2.07 2.92	2.02 2.84	2.00 2.76	1.96 2.70	1.94 2.63	.91 .54	1.90 1.51	1.86 1.45
	20	4.35 8.10	3.49 5.85	3.10 4.94	2.87 4.43	2.71 4.10	2.60 3.87	2.52 3.71	2.45 3.56	2.40 3.45	2.35 3.37	2.31 3.30	2.28 3.23	2.23 3.13	2.18 3.05	2.12 2.94	2.08 2.86	2.04 2.77	1.99 2.69	1.96 2.63	1.92 2.56	1.90 2.53	.87 .47	1.85 1.44	1.81 1.40
	21	4.32 8.02	3.47 5.78	3.07 4.87	2.84 4.37	2.68 4.04	2.57 3.81	2.49 3.65	2.42 3.51	2.37 3.40	2.32 3.31	2.28 3.24	2.25 3.17	2.20 3.07	2.15 2.99	2.09 2.88	2.05 2.80	2.00 2.72	1.96 2.63	1.93 2.58	1.89 2.51	1.87 2.47	.84 .42	1.82 1.38	1.78 1.34
	22	4.30 7.94	3.44 5.72	3.05 4.82	2.82 4.31	2.66 3.99	2.55 3.76	2.47 3.59	2.40 3.45	2.35 3.35	2.30 3.26	2.26 3.18	2.23 3.12	2.18 3.02	2.13 2.94	2.07 2.83	2.03 2.75	1.98 2.67	1.93 2.58	1.91 2.53	1.87 2.46	1.84 2.42	.81 .37	1.80 1.33	1.76 1.30
	23	4.28 7.88	3.42 5.66	3.03 4.76	2.80 4.26	2.64 3.94	2.53 3.71	2.45 3.54	2.38 3.41	2.32 3.30	2.28 3.21	2.24 3.14	2.21 3.07	2.14 2.97	2.10 2.89	2.04 2.78	2.00 2.70	1.96 2.62	1.91 2.53	1.88 2.48	1.84 2.41	1.82 2.37	.79 .32	1.77 1.26	1.73 1.23
	24	4.26 7.82	3.40 5.61	3.01 4.72	2.78 4.22	2.62 3.90	2.51 3.67	2.43 3.50	2.36 3.36	2.30 3.25	2.26 3.17	2.22 3.09	2.18 3.03	2.13 2.93	2.09 2.85	2.02 2.74	1.98 2.66	1.94 2.58	1.89 2.49	1.86 2.44	1.82 2.36	1.80 2.33	.76 .27	1.74 1.25	1.70 1.22
	25	4.24 7.77	3.38 5.57	2.99 4.68	2.76 4.18	2.60 3.86	2.49 3.63	2.41 3.46	2.34 3.32	2.28 3.21	2.24 3.13	2.20 3.05	2.16 2.99	2.11 2.89	2.06 2.81	2.00 2.70	1.96 2.62	1.92 2.54	1.87 2.45	1.84 2.40	1.80 2.32	1.77 2.29	.74 .23	1.72 1.19	1.68 1.15
	26	4.22 7.72	3.37 5.52	2.89 4.64	2.74 4.14	2.59 3.82	2.47 3.59	2.39 3.42	2.32 3.29	2.27 3.17	2.22 3.09	2.18 3.02	2.15 2.96	2.10 2.86	2.05 2.77	1.99 2.66	1.95 2.58	1.90 2.50	1.85 2.41	1.82 2.36	1.78 2.28	1.76 2.25	.72 .25	1.70 1.19	1.66 1.15
	27	4.21 7.68	3.35 5.49	2.96 4.60	2.73 4.11	2.57 3.79	2.46 3.56	2.37 3.29	2.30 3.26	2.25 3.14	2.20 3.06	2.16 2.98	2.13 2.93	2.08 2.83	2.03 2.74	1.97 2.63	1.93 2.55	1.88 2.47	1.84 2.38	1.80 2.33	1.76 2.25	1.74 2.21	.71 .21	1.69 1.16	1.65 1.11
	28	4.20 7.64	3.34 5.45	2.95 4.57	2.71 4.07	2.56 3.76	2.44 3.53	2.36 3.28	2.29 3.23	2.24 3.11	2.19 3.03	2.15 2.95	2.12 2.90	2.06 2.80	2.02 2.71	1.96 2.60	1.91 2.52	1.87 2.44	1.81 2.35	1.78 2.30	1.75 2.22	1.72 2.18	.69 .21	1.68 1.13	1.64 1.09
	29	4.18 7.60	3.33 5.52	2.93 4.54	2.70 4.04	2.54 3.73	2.43 3.50	2.35 3.32	2.28 3.20	2.22 3.08	2.18 3.00	2.14 2.92	2.10 2.87	2.05 2.77	2.00 2.68	1.94 2.57	1.90 2.49	1.85 2.41	1.80 2.32	1.77 2.27	1.73 2.19	1.71 2.15	.68 .21	1.66 1.10	1.62 1.09
	30	4.17 7.56	3.32 5.39	2.92 4.51	2.69 4.02	2.53 3.70	2.42 3.47	2.34 3.30	2.27 3.17	2.21 3.06	2.16 2.98	2.12 2.90	2.09 2.84	2.04 2.74	1.99 2.66	1.93 2.55	1.89 2.47	1.84 2.38	1.79 2.29	1.76 2.24	1.72 2.16	.67 .13	1.66 1.07	1.62 1.07	

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DEGREES OF FREEDOM FOR DENOMINATOR	DEGREES OF FREEDOM FOR NUMERATOR																							
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	14	16	20	24	30	40	50	75	100	200	500	∞
32	4.15 7.50	3.30 5.34	2.90 4.46	2.67 3.97	2.51 3.66	2.40 3.42	2.22 3.25	2.25 3.12	2.19 3.01	2.14 2.94	2.10 2.86	2.07 2.80	2.02 2.70	1.97 2.62	1.91 2.51	1.86 2.42	1.82 2.34	1.76 2.25	1.74 2.20	1.69 2.12	1.67 2.08	1.64 2.02	1.61 1.98	1.59 1.96
34	4.13 7.44	3.28 5.29	2.88 4.42	2.65 3.92	2.49 3.61	2.38 3.38	2.20 3.21	2.23 3.08	2.17 2.97	2.12 2.89	2.08 2.82	2.05 2.76	2.00 2.66	1.95 2.58	1.89 2.47	1.84 2.38	1.80 2.30	1.74 2.21	1.71 2.15	1.67 2.08	1.64 2.04	1.61 1.98	1.59 1.94	1.57 1.91
36	4.11 7.39	3.26 5.25	2.85 4.38	2.63 3.89	2.46 3.56	2.36 3.25	2.28 3.18	2.21 3.04	2.15 2.94	2.10 2.86	2.06 2.78	2.03 2.72	1.89 2.62	1.93 2.54	1.87 2.43	1.82 2.35	1.78 2.26	1.72 2.17	1.69 2.12	1.65 2.04	1.62 2.00	1.59 1.94	1.56 1.90	1.55 1.87
38	4.10 7.35	3.25 5.21	2.85 4.34	2.62 3.86	2.46 3.54	2.35 3.22	2.26 3.15	2.19 3.02	2.14 2.91	2.09 2.82	2.05 2.75	1.96 2.69	1.92 2.51	1.85 2.40	1.80 2.32	1.76 2.22	1.71 2.14	1.67 2.08	1.63 2.00	1.60 1.97	1.57 1.90	1.55 1.86	1.53 1.84	1.52 1.84
40	4.08 7.31	3.23 5.18	2.84 4.31	2.61 3.85	2.45 3.51	2.34 3.29	2.25 3.12	2.18 2.99	2.12 2.86	2.07 2.80	2.04 2.73	2.00 2.66	1.95 2.56	1.90 2.49	1.84 2.37	1.79 2.29	1.74 2.20	1.69 2.11	1.66 2.05	1.61 1.97	1.59 1.94	1.55 1.88	1.53 1.84	1.51 1.81
42	4.07 7.27	3.22 5.15	2.83 4.29	2.59 3.80	2.44 3.49	2.32 3.25	2.24 3.10	2.17 2.96	2.11 2.86	2.06 2.77	2.02 2.70	1.90 2.64	1.94 2.54	1.89 2.46	1.82 2.35	1.78 2.26	1.73 2.17	1.68 2.08	1.64 2.02	1.60 1.94	1.57 1.91	1.54 1.85	1.51 1.80	1.49 1.78
44	4.06 7.24	3.21 5.12	2.81 4.26	2.58 3.78	2.43 3.45	2.31 3.24	2.13 3.07	2.16 2.94	2.10 2.84	2.05 2.75	2.01 2.68	1.98 2.62	1.92 2.52	1.88 2.44	1.81 2.32	1.76 2.24	1.72 2.15	1.66 2.06	1.63 2.09	1.58 1.92	1.56 1.88	1.52 1.82	1.50 1.78	1.48 1.75
46	4.05 7.21	3.20 5.10	2.81 4.24	2.57 3.76	2.42 3.44	2.30 3.22	2.22 3.05	2.14 2.92	2.09 2.82	2.04 2.73	2.00 2.66	1.97 2.60	1.91 2.50	1.87 2.42	1.80 2.30	1.75 2.22	1.71 2.13	1.65 2.04	1.62 1.98	1.57 1.90	1.54 1.86	1.51 1.80	1.48 1.76	1.46 1.72
48	4.04 7.19	3.19 5.08	2.80 4.22	2.56 3.74	2.41 3.42	2.30 3.20	2.21 3.04	2.14 2.90	2.08 2.80	2.03 2.71	1.99 2.64	1.96 2.58	1.90 2.48	1.86 2.40	1.79 2.28	1.74 2.20	1.70 2.11	1.64 2.02	1.61 1.96	1.56 1.88	1.53 1.84	1.50 1.78	1.47 1.73	1.45 1.70
50	4.03 7.17	3.18 5.06	2.79 4.21	2.55 3.72	2.40 3.41	2.29 3.18	2.20 3.02	2.13 2.88	2.07 2.78	2.02 2.70	1.98 2.62	1.95 2.56	1.90 2.46	1.85 2.39	1.78 2.26	1.74 2.18	1.69 2.10	1.63 2.00	1.60 1.94	1.55 1.86	1.52 1.82	1.48 1.76	1.46 1.71	1.44 1.68
55	4.01 7.13	3.17 5.01	2.77 4.19	2.54 3.69	2.38 3.37	2.27 3.15	2.18 2.98	2.11 2.85	2.05 2.75	2.00 2.66	1.97 2.59	1.93 2.53	1.88 2.43	1.83 2.35	1.76 2.23	1.72 2.15	1.67 2.06	1.61 1.96	1.58 1.90	1.52 1.82	1.50 1.78	1.46 1.71	1.43 1.66	1.41 1.64
60	4.00 7.09	3.15 4.99	2.76 4.17	2.53 3.67	2.37 3.34	2.25 3.12	2.17 2.95	2.10 2.82	2.04 2.72	1.99 2.63	1.95 2.56	1.92 2.50	1.86 2.40	1.81 2.32	1.75 2.20	1.70 2.12	1.65 2.03	1.59 1.93	1.56 1.87	1.50 1.79	1.48 1.74	1.44 1.68	1.41 1.63	1.39 1.60
65	3.99 7.06	3.14 4.97	2.75 4.15	2.52 3.65	2.36 3.31	2.24 3.09	2.15 2.92	2.08 2.79	2.02 2.70	1.98 2.61	1.94 2.54	1.90 2.47	1.85 2.37	1.80 2.30	1.73 2.18	1.68 2.09	1.63 2.00	1.57 1.90	1.54 1.84	1.49 1.76	1.46 1.71	1.42 1.64	1.39 1.60	1.37 1.56
70	3.98 7.04	3.13 4.95	2.74 4.13	2.51 3.63	2.35 3.29	2.22 3.07	2.14 2.91	2.07 2.77	2.01 2.67	1.97 2.59	1.93 2.51	1.89 2.45	1.84 2.35	1.79 2.28	1.72 2.15	1.67 2.07	1.62 1.98	1.56 1.88	1.53 1.82	1.47 1.74	1.45 1.69	1.40 1.62	1.37 1.56	1.35 1.53
80	3.97 7.01	3.12 4.93	2.73 4.11	2.50 3.61	2.34 3.25	2.21 3.04	2.12 2.87	2.05 2.74	1.99 2.64	1.95 2.55	1.91 2.48	1.88 2.41	1.82 2.32	1.77 2.24	1.70 2.11	1.65 2.03	1.60 1.94	1.54 1.84	1.51 1.78	1.45 1.70	1.42 1.65	1.38 1.57	1.35 1.52	1.32 1.49

Table D (continued) 0.05 (light row) and 0.01 (dark row) values for the distribution of F

		DEGREES OF FREEDOM FOR NUMERATOR																							
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	14	16	20	24	30	40	50	75	100	200	500	∞
100		3.94	3.09	2.70	2.46	2.30	2.19	2.10	2.03	1.97	1.92	1.88	1.85	1.79	1.75	1.68	1.63	1.57	1.51	1.48	1.42	1.39	1.34	1.30	1.28
	α	6.90	4.82	3.98	3.51	3.20	2.99	2.82	2.69	2.59	2.51	2.43	2.36	2.26	2.19	2.06	1.98	1.89	1.79	1.73	1.64	1.59	1.51	1.46	1.43
125		3.92	3.07	2.68	2.44	2.29	2.17	2.08	2.01	1.95	1.90	1.86	1.83	1.77	1.72	1.65	1.60	1.55	1.49	1.45	1.39	1.36	1.31	1.27	1.25
	α	6.84	4.78	3.94	3.47	3.17	2.95	2.79	2.65	2.56	2.47	2.40	2.33	2.23	2.15	2.03	1.94	1.85	1.75	1.68	1.59	1.54	1.46	1.40	1.37
150		3.91	3.06	2.67	2.43	2.27	2.16	2.07	2.00	1.94	1.89	1.85	1.82	1.76	1.71	1.64	1.59	1.54	1.47	1.44	1.37	1.34	1.29	1.25	1.22
	α	6.81	4.75	3.91	3.44	3.13	2.92	2.76	2.62	2.53	2.44	2.37	2.30	2.20	2.12	2.00	1.91	1.80	1.72	1.66	1.56	1.51	1.43	1.37	1.33
200		3.89	3.04	2.65	2.41	2.26	2.14	2.05	1.98	1.92	1.87	1.83	1.80	1.74	1.69	1.62	1.57	1.52	1.45	1.42	1.35	1.32	1.26	1.22	1.19
	α	6.76	4.71	3.88	3.41	3.11	2.90	2.73	2.60	2.50	2.41	2.34	2.28	1.17	2.09	1.97	1.88	1.79	1.69	1.62	1.53	1.48	1.39	1.33	1.28
400		3.86	3.02	2.62	2.39	2.23	2.12	2.03	1.96	1.90	1.85	1.81	1.78	1.72	1.67	1.60	1.54	1.49	1.42	1.38	1.32	1.28	1.22	1.16	1.13
	α	6.70	4.66	3.83	3.36	3.06	2.85	2.69	2.55	2.46	2.37	2.29	2.23	2.12	2.04	1.92	1.84	1.74	1.64	1.57	1.47	1.42	1.32	1.24	1.19
1000		3.85	3.00	2.61	2.38	2.22	2.10	2.02	1.95	1.89	1.84	1.80	1.76	1.70	1.65	1.58	1.53	1.47	1.41	1.36	1.30	1.26	1.19	1.13	1.08
	α	6.66	4.62	3.80	3.34	3.04	2.82	2.66	2.53	2.43	2.34	2.26	2.20	2.09	2.01	1.89	1.81	1.71	1.61	1.54	1.44	1.38	1.28	1.19	1.11
∞		3.84	2.99	2.60	2.37	2.21	2.09	2.01	1.94	1.88	1.83	1.79	1.75	1.69	1.64	1.57	1.52	1.46	1.40	1.35	1.28	1.24	1.17	1.11	1.00
	α	6.64	4.60	3.78	3.32	3.02	2.80	2.64	2.51	2.41	2.32	2.24	2.18	2.07	1.99	1.87	1.79	1.69	1.59	1.52	1.41	1.36	1.25	1.15	1.00

Table D (continued)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ นายอิทธิรัฐ สีนาร์ักษ์
 วันเดือนปีเกิด 1 พฤศจิกายน พ.ศ.2524
 ประวัติการศึกษา

สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต(วิทยาศาสตร์การศึกษา)

สาขาการจัดการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย